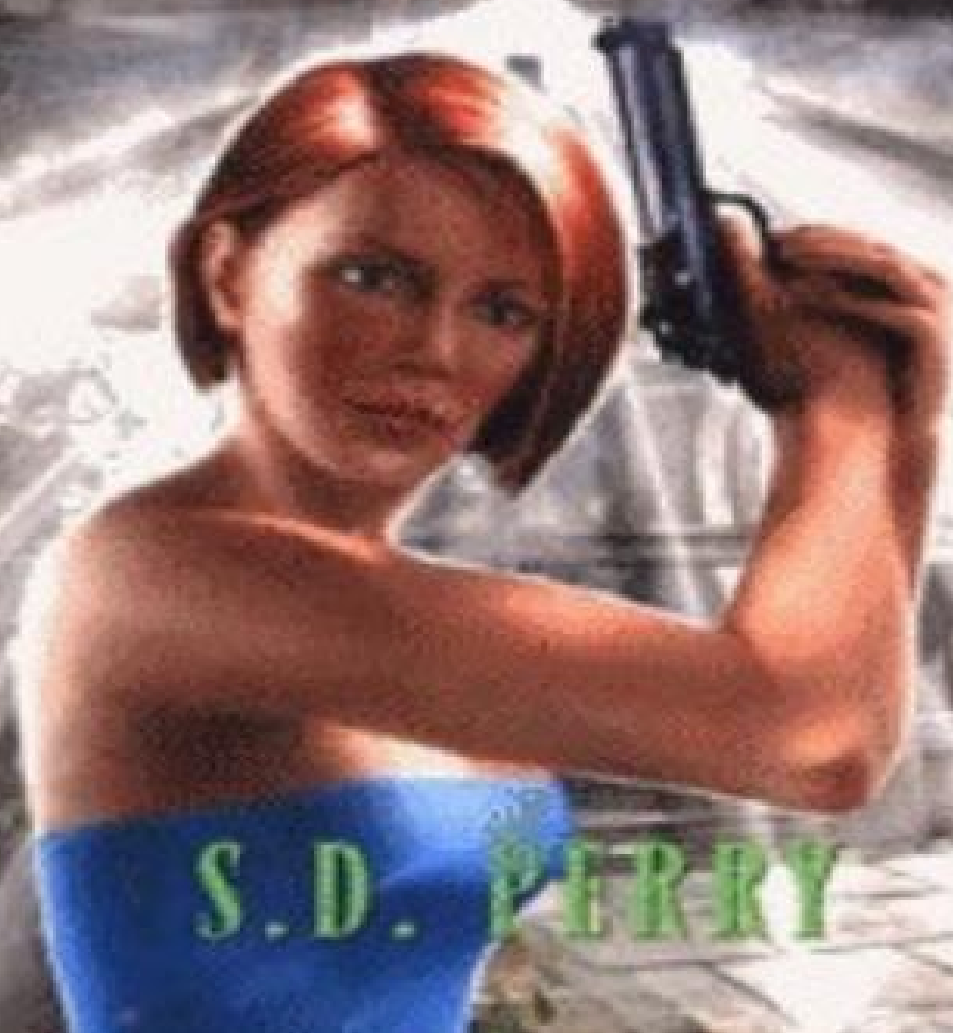

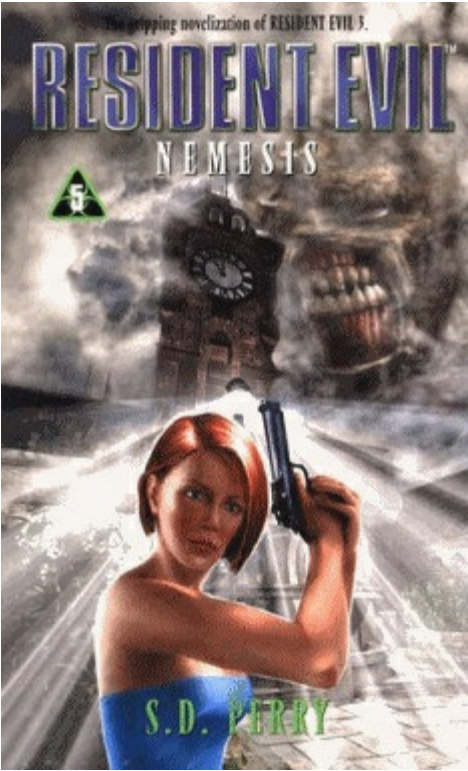
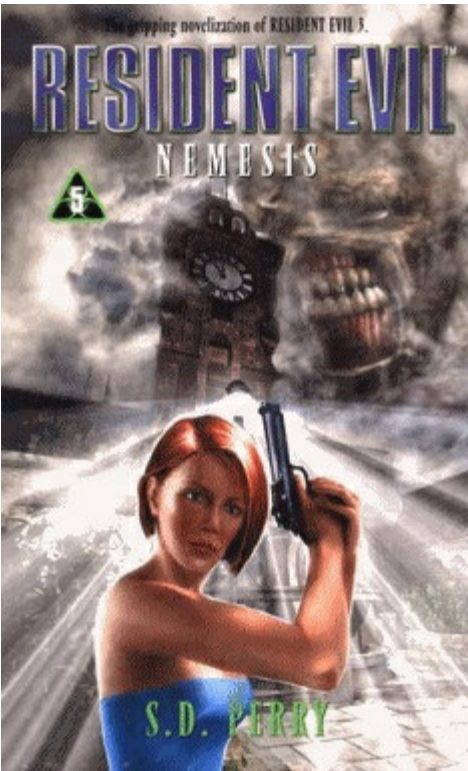
The gripping novelization of RESIDENT EVIL 3.

RESIDENT EVIL™

NEMESIS

S.D. PERRY

Thông tin ebook

Tên truyện : Nemesis

Nguyên tác : Resident Evil 5 –
Nemesis

Tác giả : S. D. Perry

Dịch

(forums.gamevn.com)

:

Seraphy

Thể loại : Kinh dị - Ma quái

Nguồn : <http://forums.gamevn.com>

Convert (TVE) : santseiya

Ngày hoàn thành : 07/07/2007

Nơi hoàn thành : Hà Nội

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Mục Lục

[Mở đầu](#)

[Chương I](#)

[Chương II](#)

[Chương III](#)

[Chương IV](#)

[Chương V](#)

[Chương VI](#)

[Chương VII](#)

[Chương VIII](#)

[Chương IX](#)

[Chương X](#)

[Chương XI](#)

[Chương XII](#)

[Chương XIII](#)

[Chương XIV](#)

[Chương XV](#)

[Chương XVI](#)

[Chương XVII](#)

[Chương XVIII](#)

[Chương XIX](#)

[Chương XX](#)

[Chương XXI](#)

[Chương XXII](#)

[Chương XXIII](#)

[Chương XXIV](#)

[Chương XXV](#)

[Chương XXVI](#)

[Chương XXVII](#)

[Chương XXVIII](#)

[Chương XXIX](#)

[Chương XXX](#)

[Đoạn kết](#)

Mở đầu

Carlos vừa bước ra khỏi buồng tắm thì

chuông điện thoại reo vang. Quân vội
chiếc khăn rồi đi ra phòng khách bừa
bộn, suýt vấp phải cái thùng sách chưa
mở; kể từ khi đến thành phố anh vẫn chưa
có thời gian để mua một máy trả lời điện
thoại và chỉ vài sĩ quan biết số của
anh. Nhất là khi Umbrella đang thanh toán
hóa đơn cho anh, để lỡ bất kỳ cuộc gọi
nào cũng không thể được.

Chụp lấy ống nghe bằng cánh tay ướt
đẫm anh cố không lộ vẻ hết hơi.

“Chào?”

“Carlos, Mitch Hiramí đây.”

Trong vô thức, Carlos đứng thẳng dậy, tay
vẫn nắm chặt cái khăn: “Vâng, thưa ngài.”

Hiramí là đội trưởng của anh. Carlos chỉ
gặp anh ta có hai lần, chưa đủ để biết
được anh ta là người thế nào, nhưng anh
ta có trình độ-cũng như những người
khác trong đội.

Trình độ, nếu không nói là hạng top...

Cũng như Carlos, không ai kể nhiều về
quá khứ của họ, dù anh biết là Hiramí có
liên quan đến vụ buôn lậu súng qua miền

nam Mỹ vài năm trước khi anh ta bắt đầu làm việc cho Umbrella.Hầu như mọi người anh gặp tại U.B.C.S đều có một hay hai bí mật – đa số là những hoạt động không hoàn toàn hợp pháp.

“Có lệnh khẩn.Chúng ta tập trung mọi người càng nhanh càng tốt.Anh có một tiếng để trình diện,chúng ta khởi hành hai tiếng sau,tức là 1500,rõ chứ?”

“Si-uh,vâng,thưa ngài”. Carlos đã nói rằng tiếng Anh trong nhiều năm nhưng anh vẫn đang tập để sử dụng nó trong bất kỳ hoàn cảnh nào. “Có thông tin gì về tình hình hiện nay không?”

“Đừng hỏi.Anh và những người còn lại sẽ được thông báo khi tập hợp đầy đủ.”

Cách Hiram nói làm Carlos biết rằng anh ta còn nhiều điều để nói.Carlos vẫn đợi,bắt đầu thấy ớn lạnh khi những giọt nước trên người khô đi.

“Cấp trên nói là một vụ rò rỉ hóa chất”, Hiram nói thế,Carlos có thể cảm thấy sự băn khoăn của viên đội trưởng. “Có cái gì đó đang làm người ta...đang làm

người ta hành động kỳ cục.”

Carlos nhú mày: “Kỳ cục như thế nào?”

Hirami thở dài: “Oliveira,họ đâu có trả

tiền để chúng ta đặt ra những câu

hỏi,phải không?Giờ thì cậu và tôi cũng

biết nhiều đó thôi.Cứ tới đây đi.”

“Vâng thưa ngài”. Carlos trả lời nhưng

Hirami đã cúp máy.

Carlos đặt ống nghe lại chỗ cũ,không

biết anh nên cảm thấy hồi hộp hay hứng

thú về nhiệm vụ đầu tiên làm cho

U.B.C.S.

Umbrella

Biohazard

Countermeasure Service (Đội phản ứng

hiểm họa sinh học Umbrella) :một danh

hiệu ẩn tượng cho một nhóm người là

cựu lính đánh thuê và cựu quân nhân,đa

số với kinh nghiệm chiến đấu và lý lịch

không sáng sủa lắm.Người tuyển quân ở

Honduras nói họ được thuê để “đối phó”

với những tình huống Umbrella cần giải

quyết nhanh chóng,gọn gàng – và hợp

pháp.Sau ba năm chiến đấu giữa những

bằng nhóm và những cuộc cách mạng,sống trong căn lều lấm đầy bùn,ăn những thức ăn đóng hộp thì lời hứa hẹn một việc làm thật sự - mức lương khá cao – cứ như một lời cầu nguyện được Chúa đáp ứng vậy.

“Quá tốt để có thực,đó là điều mình nghĩ ...và sẽ ra sao nếu điều mình nghĩ là sự thật?”

Carlos lắc mạnh đầu.Chùng nào còn đứng quần khăn thì anh còn chưa biết được điều đó.Dù sao đi nữa không gì có thể tệ hơn là hạ những vũ khí trong một khu rừng vô danh nào đó,lo lắng không biết khi nào một viên đạn sẽ kết thúc đời mình.Anh có một giờ,từ đây đến văn phòng hết 20 phút.Anh quay về phòng tắm,quyết định sẽ tới sớm thử xem có khai thác được thêm gì từ Hiram không.Anh đã cảm nhận được sự phấn khích,cảm giác anh đã lớn lên cùng nó,đã biết quá rõ hơn bất cứ ai – phấn khích động,phần dè phòng,và phần lo sợ... Carlos mỉm cười,bỏ tắm khăn xuống.Anh

đã dành quá nhiều thời gian trong rừng. Bây giờ thì ở nước Mỹ, làm việc cho một công ty được thẩm hợp pháp – còn gì để sợ chứ?

“Nada”, vẫn mỉm cười, anh cất bước đi đến văn phòng.

Một ngày nắng cuối tháng chín ở ngoại ô thành phố nhưng Carlos có thể nghe thấy cơn gió mùa thu thoảng qua trong sự vội vàng đến văn phòng, một cái gì đó mỏng manh trong không gian, lá trên những cành cây bắt đầu rụng. Không phải là quanh đó có nhiều cây; chẳng là căn hộ của Carlos ở rìa khu công nghiệp – vài cái cây xám xịt giả tạo, bao quanh khu đất um tùm có đại, trông cứ như cả khu nhà kho xuống cấp vậy. Văn phòng U.B.C.S được nâng cấp từ một cái nhà kho thuộc quyền sở hữu của Umbrella, bao quanh bởi một hệ thống vận chuyển phức tạp khá hiện đại với sân đáp cho máy bay trực thăng, bến tàu chở hàng – một cơ cấu khá hợp lý, Carlos thắc mắc tại sao họ lại xây dựng nó ở khu vực nhếch nhác thế

này.Họ hoàn toàn có khả năng xây dựng

ở nơi tốt hơn.

Carlos kiểm tra đồng hồ vừa nhanh bước
hướng về đường Everett.Anh muốn tới
sớm trước cuộc họp để biết những người
khác đang nói gì.Hirami đã nói họ tập
trung mọi người – bốn trung đội,ba tiểu
đội mười người trong mỗi trung đội,tổng
cộng 120 người.Carlos là hạ sĩ trong tiểu
đội A trung đội D;thật buồn cười,cách
mọi việc được sắp đặt,nhưng anh nghĩ
phải giữ liên lạc với mọi người.

“Ai đó phải biết điều gì đó...”

Anh quẹo phải khi số nhà trên đường
Everett tới 374,tâm trí anh đang ở nơi
khác,tò mò không biết họ sẽ được gửi
đến đâu...

...khi một người đàn ông bước ra từ con
hẻm đứng trước mặt anh vài mét,một
người ăn vận sang trọng với nụ cười nở
rộ trên môi.Ông ta đứng đó,tay đút
trong áo khoác đợi cho Carlos đến gần.

Carlos vẫn cẩn thận giữ vẻ mặt tự
nhiên,dò xét người đàn ông thận

trọng.Cao,gầy,tóc đen,cặp mắt đích thị
của người Caucasian,gần trung tứ tuần –
đang mỉm cười như thể ngụ ý ông ta
muốn cho anh biết một trò đùa đặc
biệt.Carlos chuẩn bị bước qua ông ta,tự
nhủ mình là có biết bao kẻ vô công rồi
nghề sống trong những thành phố cỡ
trung,một mối nguy hại không tránh khỏi
của cuộc sống thành thị.

Có lẽ ông ta muốn cho mình biết người
ngoài hành tinh đo điện não của ông
ta,hoặc nói nhảm về vài giả thuyết về âm
mưu gì đó...

“Carlos Oliveira?”, người đàn ông
hỏi,nhưng nó giống một lời khẳng định
hơn là câu hỏi.

Carlos ngừng lại,cảm thấy căng thẳng,tay
phải tự động đưa tới chỗ anh mang súng
– trừ việc hiện giờ anh không mang nó kể
từ khi anh qua khỏi biên giới,...

Như thể cảm thấy sự bức dọc ông ta gây
nên,người lạ mặt lùi lại,gìu tay lên.Ông
ta có vẻ thích thú,nhưng đặc biệt không
phải đang đe dọa.

“Ai đang hỏi chứ hả?”, Carlos gắt. “Và

làm cách nào ông biết tên tôi?”

“Tôi tên Trent,cậu Oliveira”, ông ta

nói,ánh nhìn tối vẫn lấp lánh sự đùa cợt.

“Và tôi có vài thông tin cho cậu đây.”

Chương I

Trong cơn mơ,Jill đã không chạy đủ

nhANH.Nó là giấc mơ vẫn ám ảnh cô từ

cái nhiệm vụ đã gần như giết hết toàn bộ

họ từ cái đêm kinh hoàng dài như vô tận

tháng bảy ấy.Hồi mới vài công dân

Raccoon bị bí mật của Umbrella gây đau

khổ và nội bộ S.T.A.R.S. vẫn chưa hoàn

toàn bị mua chuộc,khi cô vẫn ngốc đến

nỗi người ta sẽ tin vào câu chuyện của

của họ.

Trong giấc mơ,cô và những người sống

sót khác – Chris,Barry,Rebecca – khắp

khởi đội được cứu tại bãi đáp trực

thăng,bọn họ đều mệt lả,thương tích,đều

biết rõ tòa nhà xung quanh họ và bên

dưới họ sắp sửa nổ tung.Lúc đó đang là

bình minh,tia nắng dịu chiếu qua khu

rừng vây quanh biệt thự Spencer,sự yên

tỉnh bị phá tan bởi tiếng trực thăng đang
tiến đến.Sáu thành viên của Special
Tactics and Rescue Squad – Đội chiến
thuật đặc biệt và giải cứu đã chết,cả vì
con người lẫn những sinh vật trong tòa
nhà,và nếu Brad không đáp xuống nhanh
sẽ chẳng còn ai sống sót cả.Phòng thí
nghiệm sắp nổ tung,phá hủy bằng chứng
về vụ rò rỉ T-virus của Umbrella và giết
chết bọn họ.

Chris và Barry vẫy tay,ra hiệu Brad
nhanh lên.Jill kiểm tra đồng hồ,mắt hoa
lên,tâm trí cô vẫn cố nhớ lại những việc
đã xảy ra,sắp xếp nó lại.Tập đoàn được
phẩm Umbrella,nhà mạnh thường quân
duy nhất và lớn nhất của thành phố
Raccoon,thế lực lớn trong liên hiệp quốc
tê,đã bí mật tạo ra những con quái vật
dưới danh nghĩa nghiên cứu vũ khí hóa
học.Kết quả việc đùa với lửa này đã dẫn
tới hậu quả nghiêm trọng.

Giờ nó không quan trọng,giờ họ phải tìm
cách rời khỏi cái địa ngục này –
- và chúng ta có ba phút,bốn -

RẦM !

Jill ngoái lại,thấy những mảnh vụn
bê tông bắn lên trời rồi đổ xuống phía tây
bắc sân bay.Từ cái lỗ một cái móng
khổng lồ chọc lên rồi đổ xuống bám vào
thành lỗ -

- và con quái vật nhọt nhọt,to lớn,thứ cô
và Barry đã cố giết trong phòng thí
nghiệm,Tyrant,nhảy lên.Nó chậm rãi
đứng thẳng người...và bắt đầu tiến đến
họ.

Nó là một sinh vật ghê tởm,cao ít nhất 8
feet,có lẽ nó từng là người,nhưng giờ thì
không còn nữa.Tay phải nó vẫn bình
thường.Tay trái là những cái móng
dài,lớn.Gương mặt nó đã bị biến dạng
kinh khủng,môi đã mất khiến nó trông
như đang cười với họ qua những mô đỏ
rời rạc.Cơ thể trần trụi của nó không chút
giống người,cái khối to đỏ lét là tim nó
đang co bóp bên ngoài lồng ngực.Chris
ngắm vào động mạch nó rồi bắn bằng
khẩu Beretta,năm viên 9mm găm vào da
thịt tái mét,Tyrant thậm chí không chậm

lại nữa. Barry thét bảo họ tản ra, Jill kéo Rebecca theo, nghe sau lưng tiếng nổ đạn .357 của Bary. Trên đầu chiếc trực thăng đang xoay vòng, từng giây một cô cảm thấy quả bom đang tiến đến từng giây từng phút cuối cùng.

Cô và Rebecca rút vũ khí và bắt đầu bắn. Jill vẫn bóp cò dù cô thấy sinh vật ấy đâm Barry văng ra sàn, nạp thêm đạn khi nó chuyển hướng sang Chris, bắn và gào thét, nỗi kinh hoàng ngày một tăng lên, “sao nó không gục đi?”.

Từ phía trên, một tiếng hét, có gì đó bị ném ra ngoài máy bay. Chris chạy đến, nhưng Jill không còn thấy gì ngoài con Tyrant đang chuyển tầm mắt của nó sang cô và Rebecca, vẫn điềm nhiên mặc cho những viên đạn liên tiếp đục những lỗ thủng rướm máu trên cơ thể kì lạ của nó. Jill bắt đầu chạy, thấy Rebecca cũng làm vậy, biết rằng-

- biết rằng con quái vật đang đuổi theo cô, gương mặt Jill Valentine đã in vào bộ não thần lẫn của nó.

Jill chạy, chạy mãi, rồi đột nhiên tất cả
biến mất, không trực thăng, không tòa nhà
sắp nổ, chỉ có cánh rừng vô tận trước mắt
và những âm thanh: tiếng giày của cô
vang trên nền đất, nhịp thở gấp gáp, mạch
máu ở tai. Con quái vật im lặng phía sau
cô, một thế lực câm lặng và kinh
khủng, tàn nhẫn và quen thuộc như cái
chết.

Họ
đều
chết

cả

rồi, Chris

và

Barry, Rebecca, cả Brad, cô biết điều
đó, chẳng còn ai ngoài cô – cô càng
chạy, cái bóng của Tyrant càng trải ra
trước mắt, che khuất cái bóng của chính
cô và tiếng xé gió, những cái móng khổng
lồ của nó vung xuống, xuyên qua cô, giết
chết cô, không... Không...

“Không!”

Jill mở mắt ra, cô vẫn lập lại từ đó, âm

thanh duy nhất trong căn phòng tĩnh lặng của cô.Đó không phải là tiếng thét cô tưởng tượng,mà là tiếng kêu tuyệt vọng của người mắc kẹt trong giấc mơ không lối thoát.

Mình là ai đi nữa.Không ai trong chúng ta đủ nhanh cả.

Cô vẫn nằm,thở sâu,đưa tay ra khỏi chỗ khẩu Beretta dưới gối;nó đã trở thành một phản xạ cô không thấy hối tiếc khi có nó.

“Dù sao thì nó vô dụng với những cơn ác mộng”, cô nhủ thầm và ngồi dậy.Nhiều ngày nay cô đã tự nói chuyện một mình;đôi lúc,cô nghĩ đó là cách duy nhất để giữ tỉnh táo.Tia sáng xám rọi vào phòng qua bức rèm che khiến cho căn phòng như ở trong bóng tối.Chiếc đồng hồ trên bàn vẫn hoạt động;cô nghĩ cô phải mừng là vẫn còn điện,nhưng giờ đã trễ hơn cô hy vọng – gần ba giờ chiều.Cô ngủ gần sáu tiếng,lâu nhất trong ba ngày qua.Với những việc đang xảy ra ngoài kia,cô không thể không cảm thấy chút

mặc cảm tội lỗi.Cô đáng ra phải ở ngoài kia,đáng ra cô phải làm nhiều hơn để cứu những người vẫn còn có thể cứu được...

“Thôi đi nào,mày biết rõ mà.Nếu mày xiu thì mày không giúp được ai cả.Và những người mày đã giúp thì...”

Không,chưa phải lúc,cô không muốn nghĩ đến điều đó lúc này.Khi cô về lại khu ngoại ô sáng nay,sau gần 48 tiếng “giúp đỡ” không ngủ,cô gần như suy nhược,buộc phải đối diện với thực tế những gì đã xảy ra cho Raccoon:thành phố đã bị T-virus chiếm lĩnh,hay là biến thể gì đó của nó.

“Giống như những nhà nghiên cứu ở căn biệt thự.Như là Tyrant.”

Jill nhắm mắt,nghĩ về giấc mơ,không biết nó muốn nói gì.So với thực tế nó hoàn toàn khớp nhau ngoài khúc cuối – Brad

Vickers,phi

công

đội

S.T.A.R.S.

Alpha,đã ném gì đó ra khỏi trục

thăng,một khẩu súng phóng lựu và Chris

đã bắn tan xác con Tyrant lúc đó đang

đuổi theo cô.Họ đều thoát kịp thời...

nhưng về khía cạnh khác,nó chẳng khác

gì.Với những gì họ đã làm được từ dạo

đó chẳng khác nào họ đã chết rồi.

“Không phải lỗi của chúng ta”, Jill tức

giận nghĩ,biết rõ cô muốn tin điều đó hơn

bất cứ gì.Không ai chịu nghe cả - cơ

quan đầu não cũng không,sếp Irons cũng

không ,báo chí cũng không.Nếu họ chịu

nghe,nếu họ chịu tin...

Thật lạ,mọi thứ diễn ra sáu tuần

trước;nhưng cứ như 6 năm vậy.Chính

quyền thành phố và những tờ báo địa

phương đã có một ngày nói về “danh

tiếng” của S.T.A.R.S. – sáu người

chết,những người còn lại thì kể những

câu chuyện hoang tưởng về phòng thí

nghiệm bí mật,quái vật và những con

zombie và về âm mưu tập đoàn

Umbrella.Họ đã bị cười nhạo và đình

chỉ công tác,nhưng điều tệ hại nhất,không

ai làm gì để ngăn chặn sự phát tán của

con virus. Cô và những người khác đã chỉ
hy vọng sự phá hủy của khu vực bị rò rỉ
sẽ chấm dứt nguy hiểm gần kề. Trong
những tuần tiếp theo, rất nhiều thứ đã xảy
ra. Họ khám phá ra bí mật về

S.T.A.R.S., rằng Umbrella – nói cho
chính xác, White Umbrella, chi nhánh chịu
trách nhiệm nghiên cứu vũ khí sinh học –
đã hối lộ hoặc đe dọa những nhân vật
chủ chốt trong bộ máy quốc gia để tiếp
tục tiến hành cuộc nghiên cứu. Họ biết
rằng nhiều thành viên trong hội đồng
thành phố Raccoon cũng nằm trong danh
sách của Umbrella, và Umbrella có thể
có nhiều hơn một nhà máy nghiên cứu
đang thí nghiệm những con virus nhân
tạo. Cuộc tìm kiếm thông tin của họ về
Trent, người lạ mặt đã bắt liên lạc với cô
trước nhiệm vụ thảm khốc với danh
nghĩa “người bạn của S.T.A.R.S.,” không
có kết quả gì, nhưng họ đã tìm ra nhiều
điều thú vị trong lý lịch của Chief
Irons: có vẻ tên sếp đã dính vào một vụ
hãm hiếp và Umbrella đã giúp lão ta

trắng án.Có lẽ khó khăn nhất là việc đội của họ bị phân tán ra,thực hiện những quyết định khó khăn về những việc phải làm và bổn phận của họ với sự thật.Jill cười nhạt,điều duy nhất cô thấy tốt đẹp là những người bạn của cô đã thoát ra khỏi đây.Rebecca Chambers đã tham gia vào một nhóm nhỏ những người bất đồng S.T.A.R.S. khác đang kiểm tra những lời đồn đại về những phòng thí nghiệm khác của Umbrella.Brad Vickers,với bản chất hèn nhát vốn có,đã trốn khỏi thành phố để tránh cơn thịnh nộ của Umbrella.Chris Redfield hiện ở Châu Âu,do thám sở chỉ huy của tập đoàn và đang đợi nhập chung Barry Burton cùng đội của Rebecca... còn Jill,người đang chuẩn bị hoàn tất cuộc điều tra những văn phòng của Umbrella tại đây trước khi nhập nhóm với những người khác.

Ngoại trừ năm ngày trước,có gì đó kinh khủng đã xảy ra trong Raccoon.Nó vẫn đang tiếp diễn,dần nở ra như đóa hoa độc,niềm hy vọng duy nhất bây giờ là

đội có ai đó bên ngoài chú ý.Khi những trường hợp đầu tiên xảy ra,không ai liên hệ chúng với câu chuyện của S.T.A.R.S. về biệt thự Spencer.Nhiều người đã bị tấn công vào cuối xuân và đầu hè – hẳn là việc làm của tên sát nhân loạn trí;sớm muộn gì RPD cũng bắt được hắn.Cho tới khi RPD lập rào chắn theo lệnh

Umbrella,ba ngày trước,người ta mới bắt đầu chú ý.Jill không biết làm sao họ giữ cho những người bên ngoài không vào thành phố được – không nhập hàng,không thư tín,liên lạc với bên ngoài bị cắt đứt.Cư dân định rời khỏi thành phố bị giữ lại,không được giải thích lý do.

Mọi thứ giờ thật kỳ quái,khi Jill vừa biết được về những cuộc tấn công và phong tỏa cô đến ngay trụ sở RPD gặp Chief Irons,nhưng lão không chịu gặp cô.Jill biết vài viên cảnh sát sẽ lắng nghe,không phải ai cũng mù quáng hay thối tha như Irons – nhưng cả khi thấy bản chất kỳ quái những cuộc tấn công họ chứng kiến,họ vẫn chưa sẵn sàng chấp nhận sự

thật.

“Ai trách họ được chứ?”

“Nghe

đây,các

sĩ

quan

—

Umbrella,công ty đã đóng góp xây dựng thành phố chúng ta,đã và đang thí nghiệm virus tự tạo ngay tại đây.Họ nuôi những sinh vật trái với luật tự nhiên trong phòng thí nghiệm bí mật,rồi tiêm cho chúng thứ gì đó giúp chúng trở nên mạnh mẽ kinh khủng và cực kỳ hung bạo.Chất này biến con người thành zombie vì giới hạn của họ thấp hơn.Những con zombie ăn thịt sống,vô hồn,thối rửa,những thứ không thấy đau đớn luôn tìm cách ăn thịt người xung quanh.Họ không hẳn đã chết nhưng cũng gần như thế.Vì thế chúng ta phải cùng nhau hành động,được chứ?Hãy ra ngoài kia và bắt đầu hạ những công dân không có vũ khí trên đường,có thể là bạn bè hàng xóm của các bạn nhưng nếu

không làm vậy thì có thể các bạn là

người tiếp theo.”

Vẫn ngồi ở góc giường, Jill thở dài. Cô cố

lẽ nên lịch sự hơn, nhưng dù có nói thế

nào đi nó vẫn là một câu chuyện điên

rồ. Tất nhiên họ đã không tin cô, ít nhất

không phải lúc đó, trong ánh sáng ban

ngày và sự an toàn bộ quân phục họ đang

mặc. Cho tới khi tới tối, những tiếng kêu

la bắt đầu...

Lúc đó là 25 tháng chín, giờ đã là

28, cảnh sát hầu như đã hoàn toàn

chết, những tiếng súng cuối cùng cô nghe

thấy vào... hôm qua chẳng? Tối qua? Có

thể chỉ là những kẻ nổi loạn, cô

đoán, nhưng điều đó không quan trọng

nữa. Raccoon đã chết, nếu không nói đến

những sinh vật mất nhân tính đang đi lang

thang trên đường, tìm kiếm bữa ăn cho

mình.

Giữa những đêm thức trắng và gần kiệt

sức, những ngày sau đó dần hiện lên

trước mắt cô. Sau khi lực lượng cảnh sát

bị tiêu diệt, Jill đã đi khắp hang cùng ngõ

hẻm tiếm kiếm những người còn sống sót. Cô tìm thấy khá nhiều người, với sự giúp đỡ của vài người trong số đó họ đã tìm được nơi an toàn, một trường học đã bị chặn bên ngoài. Jill đã chắc chắn họ sẽ an toàn trước khi đi ngược lại thành phố tìm những người khác.

Cô chẳng tìm thấy ai nữa. Sáng nay khi cô trở về trường học...

Cô không muốn nghĩ đến nó nữa nhưng phần nào đó trong cô nhận thức rằng cô phải nghĩ tới nó, cô không được quên nó. Sáng nay lúc cô trở lại thì rào chắn đã biến mất. Bị bọn zombie phá hoặc do người bên trong dỡ bỏ, ai đó đã thấy người thân của họ trong đám đông ăn thịt người. Ai đó đã nghĩ họ đang cứu người thân của họ, không kịp nhận ra với những người thân yêu đó thì mọi việc đã quá trễ.

Nơi đó đã thành một nhà sát sinh, không khí nồng nặc mùi hôi của phân, chất nôn, bức tường tô điểm bằng máu. Jill đã gần như tuyệt vọng, cảm thấy mệt mỏi hơn

bao giờ hết,cô chẳng còn thấy gì ngoài
cơ thể những con người còn chút may
mắn chết trước khi virus xâm nhập não
bộ họ.Vừa đi qua căn phòng gần như
trống rỗng,giết những con zombie đang
vật vờ xung quanh – những người cô đã
tìm thấy,những người đã bật khóc mừng
rỡ khi họ thấy cô vài giờ trước đó –
niềm hy vọng cô cố bám víu đã mất,nhận
ra tất cả những gì cô làm đều vô ích.Biết
được sự thật về Umbrella cũng chẳng
cứu được ai – hơn bảy mươi người cả
phụ nữ và trẻ em – đều đã chết.

Cô không rõ làm cách nào cô về được
nhà.Cô khó mà nghĩ hay thấy được gì qua
đôi mắt sưng vì khóc.Những việc diễn ra
đã tác động đến cô,cả ngàn người đã
chết;một thảm kịch quá lớn hầu như
không thể tả được.Đáng lẽ nó đã được
ngăn chặn.Chính bọn Umbrella là kẻ có
lỗi.

Jill rút khẩu Beretta dưới gối,tự cho
phép cô lần đầu cảm nhận tội lỗi to lớn
Umbrella đã gây ra.Trong những ngày

gần đây,cô đã đè nén – lúc đó vẫn còn những người cần sự dẫn dắt,giúp đỡ,và không có chỗ cho cảm xúc riêng tư.

“Còn bây giờ thì...”

Cô đã sẵn sàng ra khỏi thành phố và cho kẻ đã gây nên chuyện này biết cô cảm thấy thế nào.Chúng đã cướp mất của cô hy vọng,nhưng chúng không thể khăn được cô sống sót.

Jill nạp đạn,không nói gì thêm,nổi hận thật sự trong cô sôi sục.Đã đến lúc rời khỏi đây rồi.

Chương II

Chưa tới 1 giờ nữa họ sẽ tới thành phố Raccoon.

Nicholai Ginoavaef đã sẵn sàng,hắn tin đội của hắn sẽ làm tốt – hơn hẳn những người còn lại.Thành viên còn lại trong đội B đều ngưỡng mộ hắn;hắn thấy điều đó qua đôi mắt họ,dù họ gần như cầm chắc cái chết nhưng cách họ thực hiện nhiệm vụ sẽ đáng chú ý.Dù sao chính hắn đã huấn luyện họ.

Từ chiếc máy bay chở trung đội D trong

buổi xế chiều không ai nói chuyện cả,người duy nhất phát ra âm thanh đội headset.Tiếng trực thăng quá ồn,bất cứ thành viên nào cũng không nghe được người kia nói gì,Nicholai cũng chẳng có gì phải bàn với cả Hiram,Cryan – hay Mikhail Victor về nhiệm vụ cả.Victor là cấp trên của họ,chỉ huy cả trung đội.Vị trí đó lẽ ra phải thuộc về Nicholai;Victor thiếu tố chất một người lãnh đạo thực thụ.

Mình có tố chất đó.Mình lại được chọn vào nhiệm vụ Watchdog,khi chuyện này kết thúc,Umbrella sẽ phải đối mặt với mình dù cho chúng có muốn hay không.

Nicolai vẫn giữ mặt lạnh như đá,bên trong hẳn đang cười thâm.Khi tới lúc,“chúng”,người chỉ huy Umbrella từ phía sau,sẽ nhận ra họ đã đánh giá thấp hẳn.

Hắn ngồi gần đội trưởng đội A và C,dựa lưng vào thành cabin,xoa dịu bởi sự rộn ràng đều đều quen thuộc của chuyến đi.Không gian ngập căng thẳng và nặng

nề mũi mồ hôi con trai;lại một lần

nữa,quen thuộc với hắn.Hắn đã dẫn lính

tham gia chiến trận trước đó – nếu mọi

việc đều theo dự tính,hắn sẽ không bao

giờ phải dấn thân vào chiến trường nữa.

Ánh nhìn hắn đảo qua những gương mặt

căng thẳng trong đội,không biết có ai

trong số đó sẽ sống sót được hơn một,hai

giờ đồng hồ.Có thể lắm chứ,hắn

nghĩ.Một tên đầy sẹo trong nhóm Cryan

từ Nam Phi...John Wersbowski trong

đội hắn,kẻ từng tham gia thanh trừng dân

tộc vài năm trước,Nicholai không nhớ là

bộ tộc nào.Cả hai đều là kết hợp cảnh

giác và ngờ vực,điều có thể giúp họ

thoát khỏi Raccoon,dù sao cũng khá lạ -

lạ lòng là khác.Buổi họp không cho họ

biết có gì đang đợi họ phía trước...

Buổi chỉ thị cho riêng Nicholai hai ngày

trước thì khác;họ gọi nó là Operation

Watchdog (kế hoạch Watchdog).Hắn biết

về những dự án có đánh số,những gì đang

chiếm lĩnh Raccoon và cách tiêu diệt

mầm bệnh biết đi hiệu quả nhất.Họ đã

cho hắn biết về những unit tìm kiếm có
hình dạng giống Tyrant sẽ được gửi
tới, cách tránh chạm mặt chúng. Trên
chuyến bay này hắn biết nhiều hơn bất cứ
ai.

Nhưng mình sẵn sàng hơn Umbrella có
thể nghĩ... vì mình biết ên của những
“con chó” khác.

Lại một lần nữa hắn cười thầm. Hắn sở
hữu một thông tin giá trị Umbrella không
biết hắn có, thứ trị giá một khoản tiền
khổng lồ - hoặc tương đương thế, sẽ sớm
thôi. Mặt ngoài thì U.B.C.S. được gửi tới
để cứu dân chúng; họ được nói như
thế. Hắn là một trong số mười người
được chọn để thu thập dữ liệu về những
người nhiễm T-virus, con người và máy
thứ khác, cách họ trả lương cho bọn lính
đã qua huấn luyện – lý do chính U.B.C.S.
được gửi tới, hay nói cách khác là
Watchdog. Trên máy bay chở trung đội A
đã có 2 tên, người trang là U.B.C.S.; còn 6
tên đã ở sẵn Raccoon – ba khoa học
gia, hai kẻ trục lợi Umbrella, một phụ nữ

làm việc cho thành phố. Kể thứ mười là
sĩ quan cảnh sát, phụ tá riêng của tên
sếp. Mỗi người trong bọn có thể biết vài
điều từ Umbrella về những người đi thu
thập tin tức – nhưng nhờ kỹ năng máy
tính tuyệt vời với vài mật mã “mượn
tạm”, hẳn là kẻ duy nhất biết toàn bộ đám
người đó cũng như nơi họ sẽ phải báo
cáo.

Những người liên lạc với chúng sẽ ngạc
nhiên thế nào nếu không ai đến báo cáo
tình hình? Sẽ thú vị cỡ nào nếu chỉ có một
Watchdog sống sót, quyết định giá cả
thông tin mà hẳn có được? Và có tuyệt
không nếu một người có thể thành triệu
phú nếu hẳn chịu suy nghĩ một chút, thêm
ít công sức, và vài viên đạn?

Chín người. Trên con đường trở thành
người duy nhất nắm giữ thông tin
Umbrella cần có chín người hẳn phải
hạ. Đa số, nếu không phải tất cả toàn bộ
U.B.C.S. sẽ tử trận nhanh chóng, khi đó
hẳn sẽ tự do tìm những Watchdog, lấy
thông tin và kết thúc cuộc sống khốn khổ

của họ.Lần này thi hẵn không giữ được
nữa;Nicholai cười ranh mãnh.Nhiệm vụ
phía trước hứa hẹn hấp dẫn,một bài kiểm
tra thực thụ những kỹ năng hẵn có...rồi
khi kết thúc,hắn sẽ là người rất giàu có.

Dù bị nhét vào nơi chật cứng cùng với
tiến động cơ inh ỏi,Carlos lò mò nhận
thức được xung quanh.Anh vẫn chưa thôi
suy nghĩ về Trent và cuộc nói chuyện kì
lạ cách đây vài giờ,nó cứ lặp đi lặp lại
trong đầu,để anh quyết định có phần nào
của nó hữu ích chẳng.

Carlos đã tin kẻ lạ mặt đó.Người đó
trông rất vui;tuy không lộ ra ngoài quá
mức,anh đã có ấn tượng là Trent đang
cười một việc gì đó vẫn còn trong bóng
tối.Đôi mắt hấp háy sự hóm hỉnh lúc ông
ta cho Carlos biết thông tin,cách ông ta
đi ngược vào con hẻm như Carlos chắc
chắn sẽ bước theo ông ta.

Thật sự thì lúc đó anh cũng chẳng nghi
ngờ gì.Carlos đã học cách cẩn thận trong
từng lời nói,nhưng anh cũng biết được
vài điều bằng cách xét đoán một con

người – Trent, dù hoàn toàn xa lạ nhưng không một chút cảm giác đe dọa. Con đường khi đó tối, mát lạnh, thoang thoảng mùi nước tiểu.

“Thông tin như thế nào?”, Carlos đã hỏi thế.

Trent như không nghe thấy câu hỏi: “Ở khu phố mua sắm, cậu sẽ thấy quán ăn tên Grill 13; nó phía trên con đường từ vòi phun nước và ngay cạnh nhà hát, cậu sẽ dễ thấy nó thôi. Nếu cậu có thể tới đó lúc” – ông liếc đồng hồ - “khoảng 1900 giờ, tôi sẽ xem thử có thể làm gì giúp cậu.”

Carlos không biết bắt đầu từ đâu:

“Nè, không phản đối, nhưng ông đang nói về gì vậy?”

Trent

mím

cười:

“Thành

phố

Raccoon. Đó là nơi cậu sắp đến.”

Carlos nhìn ông ta, tiếp tục chờ

đội,nhưng Trent như đã nói hết.

Ông ta biết cả tên mình,nhưng hẳn ông này không phải đang đùa rồi,

“Uh,nghe này,ông Trent...”

“Trent thôi”, ông ta xen ngang,vẫn mỉm cười.

Carlos bắt đầu cảm thấy bức mình:

“Sao cũng được.Tôi nghĩ ông tìm lộn Oliveira rồi...và dù tôi cảm ơn,uh,sự quan tâm của ông,tôi phải đi gấp.”

“À,phải,nhiệm vụ”, Trent nói,nụ cười biến mất. “Tôi hiểu rồi, họ sẽ không nói cho cậu biết toàn bộ những gì cậu phải biết.Sự thật tệ hơn rất nhiều.Phía trước sẽ

là

những

giờ

tăm

tối,cậu

Oliveira,nhưng tôi tin vào năng lực của cậu.Cứ nhớ - Grill 13,bảy giờ.Góc đông bắc thành phố.”

“À,vâng”, Carlos gạt đầu,đi ngược ra

ngoài con hẻm,hòa vào ánh sáng ban

ngày,trên môi là nụ cười gượng gạo.

“Vâng.Tôi sẽ ghi nhớ.”

Trent lại cười,bước theo anh: “Hãy cẩn thận khi tin tưởng ai đó,cậu Oliveira.Và chúc may mắn.”

Carlos quay lưng lại và bắt đầu bước nhanh đi,liếc Trent lần nữa.Ông ta vẫn đứng đấy nhìn theo anh,đôi tay trở lại vào túi,dáng đứng tự nhiên và thư thái.Cho dù là tên ngố cũng không thấy ông ta có vẻ điên...

“...và bây giờ ông ta càng lúc không điên chúc nào,eh?”

Carlos đến văn phòng sớm một chút,nhưng trông chưa ai biết được chuyện gì đang xảy ra.Sau một buổi chi thị ngắn cho biết chỉ huy các trung đội U.B.C.S.,họ được biết vài điều như:vụ rò rỉ hóa chất độc hại hồi đầu tuần ở khu dân cư biệt lập,gây ảo giác khiến con người trở nên hung bạo.Hóa chất đã tan,người dân còn lại vẫn đang bị những người đã nhiễm tấn công;có chứng cứ

thương tật là vĩnh viễn, cảnh sát địa phương không có khả năng làm tình hình lắng dịu xuống. U.B.C.S. được gửi tới để giúp sơ tán người dân chưa bị nhiễm, nếu cần thiết thì dùng vũ lực để bảo vệ họ. Bí mật hoàn toàn.

Thành phố Raccoon. Vậy là Trent biết gì đó... điều ông ta nói nghĩa là gì?

Nếu ông biết nơi mình sắp tới, vậy còn phần còn lại thì sao? Họ không nói cho chúng ta việc gì cần biết? Và thực tế gì có thể tệ hơn là những con người mất trí hung bạo?

Anh không biết, anh muốn biết. Lần đầu anh cầm súng năm 12 tuổi để bảo vệ gia đình khỏi một băng khủng bố, năm 17 trở thành dân chuyên nghiệp – bốn năm trở lại đây, người ta trả lương anh để dẫn thân vào hết nguy hiểm này đến nguy hiểm khác. Nhưng lúc đó anh luôn biết phải làm gì, phải chống chọi với cái gì. Lần này thì như anh đang bịt mắt mà đi. Niềm an ủi duy nhất là việc anh đi cùng với hơn một trăm người lính đầy

kinh nghiệm; dù là gì đi nữa họ cũng sẽ kiểm soát được tình hình. Carlos nhìn quanh, anh đang ở trong một nhóm giỏi. Không cần phải có lí lịch sáng sủa, nhưng là những chiến binh giỏi, trong chiến đấu điều đó cần thiết hơn. Họ đã sẵn sàng, đôi mắt mở to, khuôn mặt lộ vẻ quyết tâm – trừ tên đội trưởng B, người đang mơ màng và cười như con cá mập. Theo bản năng dã thú, Carlos chợt thấy khó chịu khi nhìn hắn, Nicholai gì gì đó, đầu trắng toát, thân hình như vận động viên cử tạ. Anh chưa bao giờ thấy ai cười như thế...

Tên người Nga bắt gặp anh nhìn của anh, nụ cười hắn rộng thêm trong khoảnh khắc, khiến Carlos muốn áp lưng vào tường, tay nắm chắc súng – khoảnh khắc qua đi, Nicholai khẽ gật chào hắn rồi nhìn sang phía khác. Chỉ là người lính chào đồng đội anh ta, chẳng gì hơn. Anh đang bị hoang tưởng mất rồi, cuộc gặp Trent đã đẩy anh vào tình trạng cảnh giác cao độ, luôn sẵn sàng lao vào cuộc chiến...

“Grill 13,cạnh nhà hát”.

Anh sẽ không quên.Phòng trường hợp có gì xảy ra.

Chương III

Kế hoạch của Jill là đi theo rìa thành phố đến phía đông nam,nép vào lề đường,đi tắt vào các ngôi nhà càng nhiều càng tốt;đường cái giờ không an toàn,phần lớn bị chặn để ngăn lũ zombie khi mọi việc chưa diễn tiến quá tệ hại.Nếu đi đủ xa về phía nam,cô có thể đi ngang khu đất trồng tới tuyến 71,đi thẳng ra đường cái.

“Tới giờ mọi việc vẫn tốt.Cứ đà này mình sẽ tới tuyến 71 trước khi trời hoàn toàn tối”.

Mất không tới 1 giờ để đi từ vùng ngoại ô tới căn hộ có vẻ bỏ hoang cô đang đứng,hơi run vì bầu không khí ẩm ướt trong hành lang khá tối.Cô ăn mặc để tiện di chuyển hơn là để chống chọi với thời tiết – áo sômi bó,váy ngắn,giày ống,thêm túi nhỏ đựng đạn.Bộ trang phục ôm sát người cô như lớp da thứ hai,giúp cô di chuyển nhanh chóng.Cô cũng mang theo

một áo khoác trắng mặc lúc ra khỏi được thành phố,giờ cô cột quanh hông,thà chku lạnh và để tay thoải mái.

Căn hộ Imperial hơi xuống cấp phía nam khu phố trên Raccoon.Jill vừa khám phá ra từ chuyên đi vừa rồi khi nhiễm T-virus,bọn zombie đi tìm kiếm thức ăn ngay khi có thể,bỏ nhà cửa rồi đi ra đường.Tất nhiên không phải toàn bộ nhưng cũng đủ để việc đi tắt qua những căn nhà an toàn hơn ngoài đường.

Tiếng động.Tiền rên rỉ nhỏ vang lên từ sau cánh cửa căn hộ xa dưới sảnh.Jill lạnh người,súng trên tay,lắng nghe xem nó từ đâu tới,cùng lúc đó cô thấy mùi gas.

“Khôn”, cô cố nhớ lại sơ đồ căn nhà,mùi cay nhót càng nồng.Quẹo phải chỗ ngã ba phía trước...

...rồi quẹo phải nữa hả?Hay là hành lang ngay chỗ đó?Nghĩ đi nào,mày đã ở đây hai ngày trước mà,Lạy Chúa,hắn gas rò rỉ nhiều lắm đây...

Thêm một tiếng rên rỉ,lần này cô chắc

chấn nó từ căn hộ bên trái. Âm thanh vô hồn, sáo rỗng duy nhất bọn zombie có thể phát ra. Cánh cửa tung ra, Jill gần như nhìn thấy được những làn gas trắng khuấy đặc không khí trong căn phòng.

Cô nắm chặt khẩu Beretta, lùi lại một bước. Cô phải đi ngược lại hướng cô vừa đến, không thể liều lĩnh bắn, cô hoàn toàn không muốn đánh nhau tay đôi với đám zombie; chỉ cần bị cắn một cái là bị nhiễm. Thêm một bước lùi, và... Kééééét.

Jill ngay phất lại, giơ súng về phía cánh cửa vừa bật tung khoảng 5 mét phía sau. Thân hình đồ sộ, lê lết ra, chặn đường lui của cô. Nó có làn da xám và đôi mắt chết chóc của kẻ mang virus trong người, chưa kể một phần mặt nó đã rơi ra; zombie không biết đau. Như thú đói thấy mồi nó ngoác cái miệng tiến về phía cô để lộ cái lưỡi xám sùng phòng. Cả mùi gas nồng nặc cũng không thể hoàn toàn át được mùi ngọt tởm lợm từ thịt đang thối rữa.

Jill ngoái lại, hành lang phía trước vẫn trống; chẳng còn lựa chọn nào khác là chạy ngang qua căn hộ đang ngập gas và hy vọng cư dân của nó không thể đuổi kịp cô.

“Mau. Đi ngay”.

Cô chạy, cố gắng áp sát phía phải hành lang, cảm nhận tác động của gas, cô đánh tay chạy nhanh hơn – sự méo mó ánh sáng, cảm thấy choáng váng, cổ họng lơ lửng. Cô chạy ngang qua cánh cửa gãy, nhận ra nó đã không mở rộng hơn, chợt nhớ hành lang ở phía phải. Cô quẹo vào góc – bình, tông vào một phụ nữ rồi tè nhào. Jill nhanh chóng lật nghiêng người, đụng vai phải vào bức tường vôi khiến bột trắng phủ đầy lên họ. Lo chú ý đến người phụ nữ vừa ngã cộng với bốn thân hình vẫn đang đứng ở căn phòng nhỏ. Họ chuyển sự chú ý sang cô, lũ zombie.

Người phụ nữ, quanh người những mảnh vải của thứ từng là áo ngủ trắng, rên lên những tiếng rời rạc và tìm cách ngồi dậy. Một con mắt cô ta đã mất, cái hốc đỏ

còn tươi máu ánh lên nhờ ánh sáng trên trần nhà. Ba kẻ còn lại, toàn bộ là đàn ông, tiến về phía Jill, rên rỉ, cánh tay thối rữa chậm chạp đưa lên; hai trong số chúng đứng chắn cánh cửa bức tường kính bọc kim loại dẫn ra đường – lối thoát cho Jill.

Ba kẻ đi lê lét, một kẻ bò, ít nhất hai kẻ phía sau cô. Jill di chuyển ngang ra phía cửa thoát hiểm, chĩa vũ khí vào cái đầu tróc da đang tiến về phía cô gần nhất. Bức tường phía sau nó bằng kim loại, cô chỉ hi vọng lượng gas ở đây ít hơn, cô không có sự lựa chọn nào khác. Sinh vật ấy lao tới, Jill bắn đồng thời nhảy về phía cửa. Viên đạn lao đi xuyên thùng hộp sọ nó...

... cô cảm thấy cũng như nghe thấy vụ nổ, sssssh-BÙM, luồng khí mạnh thổi cô thẳng về hướng cô nhảy, rất mạnh, mọi thứ diễn ra quá nhanh không phân biệt được hay theo thứ tự nào cả - toàn thân cô, đau chức, cánh cửa nát vụn, xung quanh trắng toát. Cô thu người lại, lăn những mảnh

nhựa đường đâm vào vai,mùi thịt nướng

kinh khủng,tóc cháy sượt qua người

Jill,mảnh kiếng ám đen rải đầy lên

đường.

Jill lão đảo,mặc kệ những gì xảy ra,nhìn

xung quanh,sẵn sàng bắn con zombie nào

dám lại gần,tòa nhà Imperial ngập chìm

trong lửa.Chớp mắt lia lịa,cô mở to,cố

gắng nhìn xuyên qua đám khói dày đặc

chung quanh.Ít nhất hai con zombie đã

gục,có thể đã chết,hai con còn lại bước

đi trong đồng đồ nát,đầu tóc,quần áo đều

bốc cháy.Gần cánh phải Jill là phần rào

chắn còn lại;phía bên kia tiếng rên rĩ

không ngừng vang lên.Và kia bên trái

cô,nó quay cái đầu xác xơ về phía

cô,trên những gì còn lại từ bộ quần áo đã

đẫm máu khô.Jill nhắm bắn viên đạn

xuyên thủng óc nó;tiến đến bước ngang

qua cơ thể tàn tạ đó;cách đó không xa là

một thùng chứa rác,trước đó nữa là khu

mua sắm,con đường tốt nhất để thoát

thân.

“Phải sang trái,để xem mình có đi vòng

khu nhà này được không...”

Nguy hiểm hiện thời qua đi,cô kiểm tra lại vết thương của mình – hai đầu gối trầy sướt,vai thâm tím lốm đốm lồi trầy;có thể sẽ còn tệ hơn vậy.Tại cô vẫn ù,thị lực vẫn chưa hồi phục hoàn toàn.Sẽ không lâu đâu,cô tựa vào thùng quan sát trước sau con đường trước mặt.Do cái thùng bị nê^m chặt giữa bức tường shop thời trang và cái xe nát tầm nhìn cô bị hạn chế.Jill lắng nghe một lúc,âm thanh rên rỉ đói khát,tiếng lê bước của bon zombie,...hoàn toàn im ắng.

“Chắc mình không đủ sức để nghe được tiếng ban nhạc dùng kim khí cụ lúc này”,cô chua chát nghĩ,kéo người lên.Ngay trước mặt là cánh cửa cô nghĩ sẽ dẫn ra ngõ sau,tuy vậy cô tò mò không biết cái gì bên trái – nếu có chút may mắn nó sẽ là con đường thẳng ra ngoài thành phố.

Jill nhảy xuống,vừa liếc nhìn hai phía,nổi kinh hoàng thật sự vây lấy cô.Chúng có chục mạng xung quanh

cô,con gần nhất đang tiến đến gần cách
cô với cái thùng.

“Di chuyển đi,Jilly!”

Giọng cha cô vang lên.Jill không ngần
ngại,lùi hai bước chạy đà rồi tông thẳng
bên vai còn lênh lặn vào cánh cửa.Cánh
cửa rung lên nhưng không mở.

“Coi nào”, cô nói trong vô thức,tập trung
vào cánh cửa,chúng có gần cỡ nào cũng
mặc kệ,phải qua được...

Một lần nữa,mùi thịt rữa chung quanh cô
càng nồng,cánh cửa vẫn không mở.

“Tập trung vào!Làm đi!”. Giọng uy
quyền từ người cha,người thầy đầu tiên
vào lên.Jill tập trung hết sức,lùi lại,cảm
nhận ngón tay lạnh lẽo chạm vào cổ,hơi
thở hơi thổi phả qua má.

Rầm,cánh cửa bật tung,giọng vào bức
tường gạch phía sau,vội vàng,Jill chạy
nhANH qua,hiện lên trong trí nhớ phía
trước mặt là nhà kho rồi quẹo phải,mạch
đập gấp gáp.Sau lưng cô những tiếng rên
rỉ cuồng dại hơn,vang vọng khắp con
hẻm – lối thoát cho cô.Cánh cửa phía

trước.

“Làm ơn mở ra,làm ơn...”

Jill xoay tay nắm,đẩy,cánh cửa kim loại
mở ra không chút tiếng động,bên trong là
không gian thoáng đãng,sáng sủa,cảm ơn
Chúa...

...ngay dưới chỗ cô đang đứng,một
người đàn ông;cô đưa khẩu Beretta lên
nhưng không bắn,liền nhanh ông ta trước
khi hạ súng xuống.Quần áo ông ta rách
rưới,lấm máu nhưng nổi hoảng sợ trên
gương mặt đủ chứng minh ông ta không
phải zombie...hay ít nhất là chưa chuyển
đổi thành zombie.

Jill thấy mừng vì gặp một người còn
sống,chợt nhận ra từ trước đến giờ cô
thật đơn độc.Ông ta có thể không được
huấn luyện,nhưng có ai đó để giúp đỡ và
ngược lại...

Cô cười run run,bước xuống bậc thang
về phía ông ta,trong đầu thay đổi kế
hoạch.Phải kiếm vũ khí cho ông ta,hai
ngày trước cô thấy khẩu shotgun cũ ở
quán Bar Jack,nó không có đạn nhưng có

thể tìm được,quán đó cũng khá gần –

- “nếu đi chung thì sẽ có cách vượt qua
đám rào cản đó!”

“Chúng ta phải ra khỏi đây”, cô nói,cố
làm ra vẻ lạc quan. “Sẽ không có giúp
đỡ từ bên ngoài,ít nhất là trong lúc
này,nhưng nếu ông đi với tôi...”

“Cô điên hả?”, mắt ông la long sòng sọc.

“Tôi không đi đâu cả quý cô.Con gái tôi
đang ở ngoài kia,mất tích...”

Ông ta ngừng lại,nhìn cánh cửa cô vừa đi
qua như thể nó trong suốt.

Jill gật đầu,tự nhắc mình có thể ông ta
đang bị shock. “Càng có lý do để...”

Ông ta lại cắt ngang bằng giọng hăng
loạn như thét vang dội không gian. “Nó
ngoài kia,có thể đã chết như những người
còn lại,tôi còn không vì nó mà ra ngoài
đó thì có điên mới nghĩ tới ra ngoài đó
vì cô!”

Jill nhét khẩu Beretta vào hông,nhanh
chóng đưa cả hai tay lên,giữ nguyên
giọng:

“Nè,tôi hiểu.Tôi rất tiếc về con gái

ông,nhưng nếu chúng ta ra khỏi thành phố,chúng ta có thể tìm được sự giúp đỡ,quay trở lại đây – có thể cô bé đang trốn đâu đó,cách hay nhất để tìm thấy cô bé là tìm giúp đỡ bên ngoài.”

Ông ta lùi lại,trong mắt ánh lên cơn giận dữ.Trước kia cô đã thấy,đó là cơn giận người ta tự tạo ra để đánh lừa nỗi sợ hãi,cô biết ông ta sẽ không chịu nghe.

“Nhưng mình phải thử...”

“Tôi biết ông sợ”, cô nhỏ nhẹ. “Tôi cũng vậy.Nhưng tôi...tôi từng là thành viên Special Tactic and Rescue Squad-đội chiến thuật đặc biệt và giải cứu;chúng tôi đã được huấn luyện cho những nhiệm vụ nguy hiểm,tôi tin chắc tôi có thể giúp chúng ta thoát khỏi đây.Ông sẽ an toàn hơn nếu đi với tôi.”

Ông ta lùi bước nữa. “Biển đi,đồ,đồ chó cái”, ông gầm lên,quay người chạy,vấp lên vấp xuống.Ông ta chui vào xe móc phía kia nhà kho,vừa thở dốc vừa kéo chân lên.Cô nghe tiếng khóa,theo sau là những tiếng nghiền nghệt quyết định.

“Đi đi!Đề tôi yên!”

Jill nổi giận,cô biết rằng khuyên can ông ta cũng vô dụng.Thở dài,cô bước ngược lên bậc thang,thận trọng tránh chỗ lún đang đe dọa sụp xuống.Đồng hồ lúc này 4:30,cô ngồi xuống,cố nhớ lại sơ đồ khu phố trên của Raccoon.Cô sẽ phải quay vào thành phố tìm hướng khác nếu những con đường khác cũng bị bọn zombie chiếm lĩnh.Cô có 5 băng đạn,15 viên mỗi băng,vấn đề là cô cần hỏa lực mạnh hơn...có lẽ khẩu shotgun.Không tìm được đạn thì cũng dùng đập bọn zombie được. “Vây kế tiếp là quán bar Jack”, cô nhủ thầm,liếc nhìn đồng hồ lần nữa,tự hỏi không biết có cách nào cô tới được đó không.

Chương IV

Họ đến thành phố vào xế chiều,Carlos kiểm tra đồng hồ lúc đo 1650,chuẩn bị đáp xuống khu vực bỏ hoang.Hình như gần đây có phòng thí nghiệm Umbrella dưới lòng đất;ít nhất đó là điều họ được thông báo ở buổi họp.

Carlos sắp hàng, đeo khẩu tiểu liên, móc khóa dây dù để xuống từ máy bay, sẵn sàng đợi Hiram mở cửa. Trước Carlos là Randy Thomas, một trong số người thân thiện trong đội A. Randy quay lại nhìn anh và giả vờ bực mình, chìa ngón tay trở thành cây súng về phía Carlos. Anh cười, ôm lấy bụng như bị trúng đạn thật. Trò đùa ngu ngốc, Carlos thấy mình thoải mái một chút. Chỉ huy họ mở cửa, tiếng động cơ ập vào cabin. Lần lượt từng cặp hai người phía trước Carlos tuột dây xuống. Carlos bước gần tới cửa, cố chống chọi với cơn gió quan sát nơi họ đáp xuống. Bóng trực thăng trải dài trong ánh nắng một ngày sắp hết, phía dưới người những trung đội khác đang sắp hàng theo đội. Tới lượt anh, Carlos bước ra ngoài vài giây sau Randy, cảm giác rơi tự do như ép ngược anh. Thoáng bầu trời, Carlos chạm đất, mở khóa dây và nhanh bước tới nơi Hiram đứng. Vài phút sau, tất cả đều xuống đất. Gần như đồng loạt, bốn chiếc trực thăng

hướng về phía tây,âm thanh động cơ nhỏ dần cùng lúc hoàng hôn rọi tia nắng lên đội hình.Carlos cảnh giác,sẵn sàng khi mỗi đội và chỉ huy trung đội chỉ về nhiều hướng khác nhau,nơi họ chỉ định phải đi trước khi rời văn phòng.

Cuối cùng khi bóng mấy chiếc trực thăng nhỏ dần,họ có thể lắng nghe xung quanh – Carlos cảm thấy yên tĩnh đến lạ.Không xe cộ,âm thanh,nơi họ đang đứng lại là góc một thành phố lớn.Quái,sao người ta lại không phản ứng gì trừ khi không ai sống ở đó.

Mikhail Victor,chỉ huy trung đội D,đứng yên lặng,cạnh bên là Hiram,Chris cùng gã người Nga quái gở đó.Lúc đó chỉ huy trung đội A,B,C đều ra chỉ thị cho những tiểu đội di chuyển trong im lặng và mau chóng.Tiếng giày vang lên trong không gian tĩnh mịch...

“Tiểu đội A,cấp hành quân!”, Hiram gọi,giọng anh có vẻ như nghẹt lại.Nếu nhớ đúng thì họ đều đi về phía tây,rồi vào giữa thành phố Raccoon.Sau đó các

đội giãn ra phủ vùng rộng nhất.Khoảng
một trăm mẫu,tiểu đội A đi một mình,ba
mười người đi nhanh qua khu công
nghiệp không khác nơi văn phòng của họ
mấy,xuống cấp,đầy rác rưởi,cỏ dại đầy
bụi,hàng xếp kho được rào quanh.

Carlos cau mặt,không giữ im lặng được
nữa. “Fuchi”, anh nói,nửa như không ra
hơi.Mùi như có kẻ đánh rắm trong cái
bọc đầy cá.

Randy tụt lại chạy ngang với Carlos:

“Người anh em,nói gì thế?”

“Nói về thứ gì đó thôi”, Carlos nói nhỏ.

“Cậu nghĩ thấy không?”

Randy gật: “Có.Cậu đó.”

“Haha,cậu giết tôi mất,cabraln.”, Carlos
cười ngọt. “Nhân tiện đó có nghĩa là bạn
tốt đấy.”

Randy cười khoái chí: “Ừ,tôi cá thế.Và
tôi cá...”

“Ngừng lại!Và im đi,đằng kia kia!”

Hirami ra lệnh,đưa tay lên ra hiệu giữ
yên lặng.Carlos nghe thấy tiếng một đội
khác phía xa xa phía bắc một hay hai khu

nhà,tiếng chân trên nền gạch.Một giây sau,có gì đó khác nữa.Tiếng kêu la rên rĩ,ở đâu đó phía trước họ,ban đầu yếu ớt nhưng ngày một to hơn.Giống tiếng bệnh nhân bị đá ra ngoài đường.Đồng thời mùi hôi mỗi lúc một nồng nặc,tệ hơn và quen thuộc,như là...

“Khôn thật”, Randy thì thào,mặt anh ta xanh lại,Carlos lập tức biết ngay đó là gì,như Randy phải biết.

“Không thể nào”.

Mùi cơ thể con người thối rữa trong ánh nắng mặt trời.Là chết chóc.Carlos biết,nhưng chưa từng thấy nó rộng lớn thế,bủa vây đến vậy.Âm thanh vô từ,thống khổ từ những con người đang chịu đau đớn mỗi lúc một to.Hirami sắp nói gì đó...

...khi tiếng súng gần đó vang lên,từ một đội khác,giữa âm thanh súng máy xé không gian chiều ấy,Carlos nghe thấy tiếng thét.

“Dàn hàng!”, Hiram gào lên,đưa hai tay lên trời,khó mà nghe được giọng anh

giữa âm thanh làn đạn.

Hàng thẳng, năm người phía trước, năm người phía sau hướng họ vừa đến. Carlos vào vị trí, miệng chọt khô đắng, tay ướt sũng. Tiếng súng phía bắc vị trí của họ cứ kéo dài, lần áp bất cứ âm thanh nào, mùi hôi thối càng lúc càng nặng thêm. Tăng thêm nỗi lo sợ của anh là tiếng súng từ những phía khác; dù cái gì đang diễn ra đi chăng nữa, có vẻ toàn bộ U.B.C.S. đã giáp trận.

Carlos hướng về phía trước, sẵn sàng khẩu súng, quét mắt qua những con đường trống, ngã 3 phía trước. Lhầu M16 nạp đầy với ổ đạn ba mươi viên không phải thứ dễ đùa giỡn nhưng anh vẫn sợ - sợ một cái gì đó, anh vẫn chưa biết.

Sao họ vẫn còn bắn, thứ gì khiến họ tốn nhiều đạn vậy? Nó là cái gì...

Carlos trông thấy kẻ đầu tiên, cái thân hình lảo đảo sắp ngã phía sau căn nhà cách đó hai dãy trước mặt họ. Tên thứ hai lết ngang qua con đường, theo sau tên thứ ba, thứ tu – thỉnh linh, ít nhất là cá tá

người lê lết trên đường tiên về phía

họ.Họ như đang say.

“Lạy Chúa,họ bị sao vậy,sao họ đi như thế?”

Olson,anh chàng bên cạnh Carlos lên tiếng.Nhìn lại phía sau,anh thấy ít nhất 10 người không biết từ đâu ra cũng đang lết đến.Tiếng súng phía bắc đang nhỏ dần,ít dần và rời rạc hẳn.

Carlos quay lại phía trước,không thể tin vào cái mình đang thấy và nghe;họ đã tiến tới đủ gần,tiếng rên rĩ là của họ.Quần áo rách bươm,đầy máu,một số trần trụi;gương mặt xanh xao dính máu,đôi mắt trắng dã;cách những cánh đưa lên như muốn tóm lấy hàng lính,vẫn cách đó một dãy phố.Thân hình họ - mất chi,phần lớn da ,cơ bị xé rách,những phần cơ thể sưng phồng,ướt nhẹp vì thối rữa.

Carlos đã thấy trên phim.Những người này không bệnh.Họ là những con zombie,những xác chết biết đi,trong một khoảnh khắc,điều duy nhất anh làm được

là nhìn chúng lết đến gần hơn. Không thể nào, đầu óc anh cố gắng chấp nhận cái gì anh đang thấy, anh nhớ tới lời Trent về những giờ đen tối phía trước.

“Bắn, bắn!...”. Giọng Hiram hét như vang vọng từ xa thẳm, tiếp đó loạt âm thanh chói tan từ những vũ khí tự động kéo Carlos về thực tại. Anh ngấm vào bụng một người đàn ông mập mặc quần pjama rách rưới và bắn. Ít nhất chín viên đạn găm vào, xuyên qua cái bụng thối rữa. Máu đỏ thẫm phun ra nhuộm cả phía trước cái quần. Nó lao đảo nhưng không ngã. Nó thậm chí còn lết đến nhanh hơn nữa, mùi máu chính nó đã kích thích nó. Vài con trong bọn ngã xuống, nhưng tiếp tục dùng phần thân thể còn sót tiến đến với mục tiêu duy nhất.

“Nào, phải bắn vào nào, trong phim bắn vào đầu là cách duy nhất...”

Con gần nhất cách đó khoảng 20 feet, người phụ nữ gầy trông vẫn nguyên vẹn trừ đốm xương trắng dưới mái đầu. Carlos xác định phần sọ rồi bắn, cảm

thấy mừng quýnh khi nó ngã xuống và
nằm nguyên đó.

“Cái đầu,ngắm vào đầu nó...”, Carlos
gào lên nhưng Hiram đang gào thét
hoảng loạn,liền sau nhiều người trong
hàng cũng như thế.Hàng ngũ bắt đầu phân
tán.

- “ôi,không” -

Phía sau,bọn zombie đã đến gần sát.

Nicholai,Wersbowski là hai người duy
nhất đội B chạy thoát,chỉ vì chúng lợi

dụng những gì chung quanh – Nicholai

đẩy Brett Mathis vào vòng tay những

sinh vật đó khi bọn zombie đã gần kề,sử

dụng vài giây quý giá trốn thoát.Hắn thấy

Wersbowski bắn chân trái Li vì lí do

tương tự,để mặc người lính què làm mối

đánh lạc hướng những sinh vật gần nhất.

Bọn chúng leo lên thang thoát hiểm tòa

nhà cách nơi những người khác ngã

xuống hai dãy phố.Tiếng súng nhỏ dần

theo bước chân của chúng lên những bậc

thang rỉ sét,nhưng rồi tiếng thét những

người sắp chết bị chìm trong tiếng rên rỉ

háo hức của lũ khát máu.

Nicholai cân nhắc kỹ càng quyết định
vừa leo lên thang thoát hiểm. Đúng như
hắn dự đoán, John Wersbowski là người
sống sót, chắc chắn hắn không ngần ngại
làm bất cứ việc gì để trở thành người
còn sống; sự việc ở Raccoon tệ hơn
Nicholai nghĩ – để một kẻ như vậy đi
theo hắn sẽ có cái giá của nó.

Nếu bị bao vây lần nữa, sẽ có người thí
mạng để mình chạy...

Leo lên đỉnh tòa nhà, trong lúc

Wersbowki nhìn ra những gì chúng có
thể thấy từ tòa nhà ba tầng, Nicholai chau
mày. Không may, hy sinh một người cũng
là

con

dao

hai

lưỡi. Hơn

nữa, Wersbowski không phải tên ngốc

cũng không cả tin như Mathis và Li; dùng
hắn làm vật thế mạng rất khó.

“Zombies”, Wersbowki lẩm nhẩm, nắm

chặt khẩu súng.Đứng cạnh hắ¹n,Nicholai
đổi theo ánh nhìn tới nơi cuối cùng đội B
cố thủ,nhìn những thân hình không còn
nguyên vẹn vương vãi trên đường mà lũ
sinh vật khát máu tiếp tục ăn.Nicholai
hơi thất vọng;họ chết chỉ trong vài
phút,khó mà gọi là một cuộc chiến...

“Thưa ngài,giờ kế hoạch gì đây?”

Rõ ràng là một lời mỉa mắ²m,trong lời
nói,trong cả thái độ nửa ghê tởm,nửa
thích thú hắ³n đối với Nicholai.Tất nhiên
Wersbowski đã thấy hắ⁴n làm gì với
Mathis.Nicholai thờ dài,lắc đầu,buông
lỏng khẩu M16;hắ⁵n thật sự không còn lựa
chọn nào khác.

“Tôi không biết”, hắ⁶n nói nhỏ,khi
Wersbowski vừa nhìn lại nơi họ vừa
chiến đấu,Nicholai bóp cò.

Ba viên đạn gắ⁷m vào bụng đắ⁸y hắ⁹n ngã
ra rìa nền xi mắ¹⁰ng.Nicholai lập tức gắ¹¹m
vũ khí vào con mắ¹²t chưa định thần của
hắ¹³n,viên đạn bắn ra cũng là lúc người
lính nhận thức được hắ¹⁴n đã phạm một lỗi
lầm chết người khi mất cảnh giắ¹⁵c.

Chưa đến một giây,Nicholai đã còn lại một mình trên sân thượng.Hắn nhìn cơ thể vẫn đang rỉ máu,tự hỏi – tuy không phải lần đầu – tại sao hắn giết người mà không thấy chút mặc cảm tội lỗi.Hắn đã nghe đến hội chứng rối loạn nhân cách trước đó và nghĩ có lẽ hắn trong trường hợp này...mặc dù tại sao người ta cứ tiếp tục nhìn hội chứng đó theo hướng gay gắt thì hắn không hiểu.Có lẽ đó là sự thiếu cảm,không hiểu sao trong toàn bộ hành vi của nhân loại,việc không có khả năng “cảm thông” lại sai trái

“Nhưng không gì làm mình thấy áy náy cả,mình cũng chưa bao giờ do dự làm những việc phải làm,dù người khác cảm nhận điều đó như thế nào đi nữa;chuyện đó thì có gì kinh khủng chứ?”

Thật vậy,hắn là người biết làm chủ chính bản thân.Rèn luyện trí óc chỉ là trò lừa.Khi hắn quyết định rời bỏ quê hương,trong vòng một năm hắn đã không thêm suy nghĩ bằng tiếng Nga nữa.Rồi lúc trở thành lính đánh thuê,hắn luyện

ngày đêm với mọi loại vũ khí, thử thách
kỹ năng của hắn với người giỏi nhất trên
chiến trường;hắn luôn thắng,vì dù đối thủ
có nguy hiểm đến cỡ nào,Nicholai biết
vứt bỏ lương tâm là hắn sẽ tự do hành
động,cũng như dù có một chút thì với kẻ
thủ của hắn cũng là một trở ngại lớn.

“Điều đó hoàn toàn có lợi,phải không?”

Cái xác bất động của Wersbowski không
trả lời.Nicholai kiểm tra đồng hồ,đã thấy
chán với những suy nghĩ triết lí.Mặt trời
sắp lặn,mới 1700 giờ;hắn còn nhiều việc
phải làm nếu muốn thoát khỏi Raccoon
với mọi thứ hắn cần.Trước hết là tìm một
laptop truy cập vào file hắn vừa tạo tối
hôm trước,bản đồ và tên;có một tên đợi
hắn ở trụ sở RPD,hắn phải cực kỳ thận
trọng tại khu vực đó,nơi hai con Tyrant
mới sẽ được thả xuống.Một con được lên
chương trình tìm mẫu hóa chất,gần đó là
phòng thí nghiệm Umbrella.Con còn
lại,được trang bị hiện đại hơn có nhiệm
vụ tìm bọn S.T.A.R.S.,nếu còn tên nào
trong Raccoon,vẫn phòng S.T.A.R.S. lại

ở trong RPD.Nếu hắn không ngáng
đường thì hắn sẽ an toàn,quả thực hắn
ghét dính vào mấy con Tyrant hay mục
tiêu của nó dù một nửa những gì hắn nghe
được là sự thật.Umbrella hoàn toàn lợi
dụng tình trạng Raccoon hiện giờ - sử
dụng mẫu Tyrant mới,nếu chúng gọi là
vây – bên cạnh việc thu thập dữ liệu.Hắn
khâm phục năng lực của họ.Nicholai
nghe thấy tiếng súng,theo phản xạ hắn
bước lùi lại,nhìn xuống,liền sau hai
người lính chạy qua.Một người bị
thương,chân phải rách tới gần mắt cá,dựa
hắn vào người kia.Nicholai không nhận
ra người bị thương,nhưng kẻ giúp anh ta
là tên Hispanic hồi trên máy bay đã nhìn
hắn.

Nicolai mỉm cười nhìn hai người vội vã
đi khuất tầm nhìn;một số ít người sẽ sống
sót,tất nhiên,nhưng họ sẽ chịu chung số
phận như người bị thương kia,chắc chắn
đã bị một con zombie cắn.

“Hay số phận đã sắp sẵn cho tên
Hispanic.Không biết hắn sẽ làm gì khi

bạn hẳn bắt đầu nhiễm bệnh?Khi hẳn bắt đầu biến đổi?”

Có thể sẽ tìm cách cứu anh chàng kia trong danh dự;đó sẽ là hành động đáng khinh.Thật sự thì bọn họ như đã chết rồi.Ngạc nhiên trước những gì số phận dành cho hai người bọn họ,Nicholai lắc đầu rồi đưa tay lấy túi đạn từ người Wersbowski.

Chương V

Trên đường tới bar Jack,Jill nghĩ đã nghe thấy tiếng súng.

Cô dừng lại trong con hẻm dẫn tới cửa sau quán,nghe tiếng đầu về một bên.Tiếng súng liên tiếp,nghe như vũ khí tự động,tuy vậy nó ở xa quá nên cô không chắc.Dù thế,cô cũng lên tinh thần một chút với suy nghĩ có thể không phải mình cô đang chiến đấu,giúp đỡ đang tới...

“...phải.Một trăm người đáp xuống đem theo bazooka,thuốc tiêm chủng,một lọ thức ăn có thể là thiếp mời ăn tối có viết tên mình.Họ đều hấp dẫn,thẳng thắn,độc thân,tốt nghiệp đại học,hàm răng trắng

bóng...”

“Sao không thử bám vào thực tế nào”, cô nói nhỏ, lấy làm mừng giọng mình vẫn bình thường, ngay cả trong không khí ẩm thấp của con hẻm sau. Lúc ở nhà kho cô thấy khá lạnh, sau khi tìm được một bình cà phê còn ấm trong văn phòng trên lầu cũng không khá hơn; ý nghĩ đi một mình trong thành phố chết một lần nữa –

- “là việc mình phải làm, cô kiên quyết, vậy nên mình đang làm việc đó. Người cha thân yêu đang trong tù có ao ước mọi việc đã khác đi đến mức nào thì với cô tất cả chẳng có vẻ gì là đáp ứng lời cầu nguyện đó cả”.

Cô tiến tới vài bước, dừng lại ở khoảng 5 feet cách nơi con hẻm chia nhánh. Bên phải là hàng lô đường và hẻm sẽ dẫn cô sâu vào thành phố; bên trái đi qua một cái sân nhỏ, thẳng tới bar – sẽ là thế nếu cô biết rõ khu vực này như cô nghĩ. Di chuyển nhẹ nhàng đến ngã rẽ, lưng áp vào tường phía nam. Nơi đây yên ắng đủ để cô liều liếc nhanh qua con hẻm bên

phải,cô đưa khẩu súng lên trước;hoàn
toàn trống.Đổi vị trí,cô bước sang phía
đôi diện để quan sát hướng cô định đi –
uunnh,tiếng rên khe khẽ,phần khởi từ con
zombie,cách đó khoảng 4 mét nửa giấu
mình trong bóng tối.Jill nhắm phần tối
nhất của cái bóng,buồn bã đợi nó đi
đến,tự nhủ lòng nó không phải là con
người,không còn nữa.Cô biết điều đó từ
sau những gì xảy ra tại biệt thự
Spencer,nhưng cô không gạt bỏ cảm giác
thương hại và buồn bã mỗi khi cô hạ một
trong chúng.Phải luôn tự nhắc mình
những con zombie đó đã không còn cứu
được nữa đánh động lòng trắc ẩn trong
cô.Cả cái hình hài đang lộ dần ra kia
cũng đã từng là con người.Cô không thể
để sự thương hại vượt quá mức,mặt khác
nếu cô quên rằng họ là những nạn nhân
chứ không phải quái vật,cô sẽ mất đi một
phần bản chất con người.

Phát duy nhất vào thái dương phải,con
zombie đổ sập xuống,chìm trong đồng
chất lỏng hôi thối của nó.Con này đã

biên đồi lâu rồi,đôi mắt đục ngầu,mảng
thịt xanh xám tuột ra từ những khúc
xương đang mềm dần;Khi bước qua xác
nó,Jill phải thở mặng miệng,thận trọng
không đạp lên nó.

Thêm một bước nữa và cô có một cái
nhìn toàn diện xuống sân-
- thêm hai con zombie đang đứng dưới
đó,nhưng trong khoảnh khắc biến mất
vào con hẻm hướng về bar.Zombie không
thể nhanh như vậy được.Jill thấy thấp
thoáng quần ngực trắng,giày bột đen
chiến đấu,chùng đó đủ để xác thực niềm
hy vọng – một con người.“Là người đang
sống”.

Từ vài bậc thang nhỏ dẫn xuống sân,Jill
nhanh chóng hạ hai con zombie,lòng
ngập tràn hy vọng.Đồ ngực trắng.Người
đó trong quân đội,có thể là ai đó được
gửi tới để thăm dò;điều mong tưởng của
cô có lẽ không thái quá chút nào.Cô đi
nhanh qua xác hai con zombie,cô chạy
ngay khi tới con hẻm,lên trên vài
bước,mười mét qua con đường gạch,cô

đã ở cửa sau.

Jill hít sâu,thận trọng mở cửa,cô không

muốn làm ai đang nạp đạn bất ngờ...

...trước mắt cô thấy con zombie đi lảo

đảo ngang qua sàn gạch quán,rên lên đói

khát,tiến đến người mặc áo nâu vàng,anh

ta chìa khẩu súng hướng con sinh vật

đang sáp lại và bắn.Jill lập tức nỏ

súng,chỉ với hai phát đạt được điều

người kia không thể làm trong năm

phát;nó gục xuống,rên lên tiếng cuối

cùng,nằm bất động trên sàn.Jill không thể

phân biệt nó là nam hay nữ và lại ngay

lúc đó cô không quan tâm.

Cô quay về phía người lính,định làm

quen,và nhận ra anh ta là Brad Vicket,phi

công đội Alpha đã giải thể của

S.T.A.R.S.,biệt

nhanh

Chickeheart

Vickers,người rút đường lui của đội

Alpha tại biệt thự Spencer khi anh ta quá

sợ hãi,người trốn ra khỏi thành phố khi

nhận ra Umbrella đã biết tên họ.Một phi

công giỏi đồng thời là thiên tài hacker
máy tính,nhưng khi có chuyện gì nguy
hiểm xảy ra,Brad Vickers trở thành một
con chồn hạng A.

“Dù sao mình cũng mừng khi gặp anh
ta”.

“Brad,anh đang làm gì ở đây?Vẫn ổn
chứ?”

Cô cô kèm không hỏi làm cách nào anh
ta vẫn sống sót dù cô muốn lắm – đặc
biệt trên người anh ta chỉ có khẩu .32
semi rẻ tiền,trong đội S.T.A.R.S. lại là
người bắn tệ nhất.Anh ta trông không ổn
– máu khô dính trên áo,mắt mở to,xoay
vòng trong nỗi sợ khó kiểm soát.

“Jill!Tôi không biết cô vẫn còn sống!”.

Nếu anh ta mừng khi gặp cô hẳn anh ta
cũng không để lộ ra,anh ta vẫn chưa trả
lời câu hỏi của cô.

“Phải,ừ,tôi cũng muốn nói vậy”, cô
nói,giữ giọng không có vẻ buộc tội.Có
thể anh ta có thông tin cô có thể sử dụng.

“Anh tới đây khi nào?Anh có biết chuyện
gì đang xảy ra bên ngoài không?”. Như

thể từng câu từng chữ của cô tăng thêm
nỗi sợ hãi. Thân hình anh ta cứng
ngắc, run bần bật, như bị chạm trúng vết
thương. Anh ta mở miệng để trả lời, nhưng
không nói được gì.

“Brad, chuyện gì vậy? Có gì không ổn
à?”, cô hỏi, anh ta đang lùi lại cửa trước
quán, lắc đầu nguầy nguậy.

“Nó đang đuổi theo chúng ta”, anh ta thở
dốc. “Đuổi theo S.T.A.R.S. Cảnh sát chết
cả rồi, họ không chặn nó được, cũng như
họ không ngăn được việc này xảy ra ...”.

Brad phát cánh tay run rẩy về phía sinh
vật đầm máu nằm trên sàn. “Cô sẽ thấy.”

Anh ta đang bị kích động, tóc đầm mồ
hôi, răng nghiến chặt. Jill nhích gần
tới, không biết phải làm gì. Nỗi sợ truyền
sang.

“Cái gì sắp đến Brad?”

“Cô sẽ thấy!”

Dứt lời, Brad chớp tay nắm mở
cửa, hoảng loạn tột độ, vừa chạy vừa vấp
ra ngoài đường, không ngoái lại. Jill bước
về cánh cửa đang khép và ngừng lại, chột

nghĩ có gì đó tệ hơn là đi một mình.Cô

giúp bất kỳ ai cô gặp trên đường rồi

Raccoon – đặc biệt là một tên quá khích

có tiền sự nhất gan,kẻ quá sợ để có thể lý

lẽ - có thể là ý tưởng tồi.

Nghĩ đến những gì anh ta nói,cô thấy ớn

lạnh. Cái gì sắp đến,đặc biệt với

S.T.A.R.S. ?

“Anh ta nghĩ mình sẽ biết”.

Bất an,Jill thầm chúc anh ta may mắn,đi

về cái quây bóng lảng,hy vọng khẩu

Remington cổ lỗ sĩ vẫn ở dưới cái bàn

tiếp tân,không biết tên Chickenheart

Vickers đang làm wái gì ở Raccoon,và

chính xác hẳn bị cái gì làm hoảng loạn

đến thế.

Mitch

Hirami

đã

chết.Sean

Olson,Deets,Bjorklund,Waller,Tommy,hai

anh chàng mới tới cũng vậy,Carlos không

nhớ tên,chỉ biết một người luôn bẻ cổ

tay,người kia có tàn nhang trên mặt...

“Thôi đi,đừng nghĩ tới nó nữa!Chuyện đó đâu còn quan trọng nữa,vấn đề giờ là tìm cách ra khỏi đây”.

Tiếng rền rĩ phía sau đủ xa cho Carlos dừng lại nghỉ một chút,sau khoảng thời gian chạy dài đằng đằng.Chân Randy mỗi lúc càng tệ,còn Carlos đang thở dốc,nghĩ đến...

“...họ chết như thế nào,về người phụ nữ cắn vào cổ Olson,giọt máu chảy xuống cằm cô ta,cách Waller bắt đầu cười điên dại,ngay trước khi anh ta quăng vũ khí để cho bọn zombie ăn thịt,âm thanh của ai đó gào thét lời cầu nguyện giữa bầu trời vô tình...”

“Ngừng lại đi!”

Họ dựa vào tường một tiệm tạp hóa,khu vực đang tái sinh được rào lại chỉ có một lối vào và cái nhìn bao quát con đường.Không một tiếng động nào ngoài tiếng chim hót từ xa vọng lại,cơn gió xé chiều mát lạnh thoảng qua mang theo mùi mục nát.Randy ngồi xuống,lột giày phía bên phải ra xem xét vết thương.Ông quần

dưới thâm đỏ máu,cũng như cổ áo anh ta.

Anh và Randy là hai người duy nhất chạy thoát,và trong gang tấc;qua rồi,nó như một giấc mơ không tưởng.

Những người khác trong đội đã chết,còn ít nhất sáu con zombie ăn thịt người vẫn đuổi theo họ.Carlos đã bắn và cứ bắn,mùi thuốc súng,mùi máu quyện với mùi hôi thịt rữa,tất cả làm anh thấy hoa lên với thần kinh căng thẳng tột độ,mất phương hướng tới mức anh không thấy Randy ngã,không nhận ra cho tới khi xương sọ Randy đập xuống nền đất,to hơn tiếng bọ zombie.

Một con đang bò chụp lấy chân Randy cắn xuyên qua ống giày da;Carlos giội báng súng cây M16 xuống đập gãy cổ nó,tâm thức vẫn kêu gào vô vọng rằng nó đã ăn mất mất cả chân Randy,rồi anh sốc người lỉnh gằn bất tỉnh dậy với một sức mạnh anh không nghĩ rằng mình sở hữu.Và họ chạy,Carlos lôi người đồng đội bị thương tránh xa những kẻ giết người man rợ,dòng suy nghĩ đứt

quãng,hoang đại,và trên đường họ chạy,
nó cũng kinh hoàng không kém những gì
đang diễn ra.Trong ít phút,anh phát
rò,không thể hiểu chuyện gì đã xảy
ra,những gì vẫn đang tiếp tục diễn ra...

“Ui da,lạy Chúa,thật là...”

Nghe tiếng Randy,Carlos nhìn xuống lo
lắng,giọng anh ta lắp bắp,viết cắn sâu
khoảng 2 inches phía trên bàn chân.Máu
sền sệt vẫn chảy ra dính đầy trong giày
Randy.

“Nó cắn tôi,cái thứ quỷ quái cắn ngay
chỗ đó.Nhưng nó chết rồi,Carlos.Chúng
đã chết...phải không?”. Randy nhìn
anh,mắt mờ đi vì đau đớn và vì cái gì đó
nữa,điều không ai trong họ có thể có – sự
bối rối,nhiều đến mức Randy khó mà tập
trung được.

Có thể là bị chấn động.Dù gì thì Randy
cũng cần đến bệnh viện.Carlos cúi
xuống,xé một miếng áo của Randy rồi
nhanh chóng buộc nó thành gạc vừa buồn
nôn.

“Chúng ta rơi vào bế tắc rồi,ngoài kia

không có cảnh sát, không nhân viên cứu thương, thành phố này đang chết hay nó đã chết rồi. Muốn được giúp đỡ thì phải tự đi tìm thôi, và anh ta thì không còn khả năng chiến đấu”.

“Sẽ hơi đau đấy, ‘mono’, nhưng phải ngăn cái giày cậu không ướt hết đã”. Carlos cố làm ra vẻ thoải mái vừa buộc miếng gạc vào vết thương. Giờ hù anh ta cũng không ích gì, đặc biệt khi anh ta cũng kiệt sức như Carlos. “Giữ chặt nó, được chứ?”

Randy cắn chặt răng, một cơn run chạy khắp người, nhưng anh làm theo lời Carlos và giữ chặt miếng băng tạm.

Randy ngửa người ra sau là dịp Carlos nhìn kỹ phía sau đầu anh ta, thấy khó chịu vì chỗ lõm đầy máu dưới lọn tóc quăn đen. Ít nhất nó không còn chảy máu nữa.

“Tụi mình phải ra khỏi đây thôi Carlos”, Carlos nói. “Hãy cùng về nhà, được chứ? Tớ muốn về nhà.”

“Sẽ sớm thôi”, Carlos nói nhỏ nhẹ. “Cứ ngồi đây nghỉ một chút rồi chúng ta sẽ

đi.”

Anh nghĩ tới mấy cái xe hư họ đã chạy qua, đồng đồ hỏng, gạch và gỗ trên đường, những chướng ngại làm trong vội vã. Chắc là họ sẽ tìm được một chiếc xe vẫn còn cầm khóa, vấn đề mọi con đường đều không đi qua được. Carlos không có bằng phi công, nhưng anh có lái trực thăng vài lần – tốt thôi, nếu họ gặp một sân bay.

“Chúng ta sẽ không thể đi bộ ra khỏi đây được. Randy không bị thương cũng thế, gần toàn bộ U.B.C.S. đã bị hạ, hoặc gần như thế. Phải có đến cả trăm, có lẽ cả ngàn con sinh vật như thế ngoài kia”.

Nếu họ có thể tìm được những người sống sót khác, nhóm lại... nhưng tìm được bất kỳ người sống nào trong cơn ác mộng này cũng đã là ác mộng rồi. Ý nghĩ về nhà hàng Trent nói đến hiện lên; có điên mới đi tới đó, họ phải ra khỏi thành phố, và họ cần giúp đỡ để làm việc đó. Mấy vị đội trưởng là người duy nhất biết địa điểm trực thăng đến đón, hay có điện

đàm, không đời nào Carlos quay trở lại

chỗ -

- “nhưng mình đâu cần phải làm thế, đúng không?”

Nhắm mắt lại một phút, anh nhận ra mình đã bỏ sót một điều hiển nhiên; có lẽ anh hoang mang hơn anh tưởng.

“Trên thế giới này đâu phải chỉ có một cái điện đàm; chỉ việc tìm một cái thôi. Gọi cho trực thăng đến đón – điên thật, cho bất cứ ai nghe được – rồi đợi họ tới.”

“Tớ thấy không ổn”, Randy nói, nhỏ đến nỗi Carlos gần như không nghe thấy, giọng anh run hơn lúc nãy.

“Ngứa, ngứa lắm.” Carlos bóp nhẹ vai anh ta, nhiệt độ làn da đang phát sốt hừng hực tỏa ra từ dưới áo sơ mi. “Cậu sẽ ổn thôi, người anh em, cố lên. Tớ sẽ đưa chúng ta rời khỏi đây.”

Giọng anh đầy tự tin. Carlos chỉ mong anh có thể thuyết phục chính mình.

Chương VI

Ted Martin, người đàn ông gầy tuổi ngoài

30, bị bắn nhiều phát vào đầu. Nikolai không biết ông ta bị ám sát hay bị giết sau khi nhiễm virus, hắn cũng chẳng quan tâm; điều quan trọng là tên Martin đó, kẻ chính thức là Personal and Political Liaison - cố vấn quân sự và chính trị cho viên chỉ huy sở cảnh sát, đã giúp Nikolai không tốn thời gian tìm hắn.

“Cảm ơn ông bạn nhé”, Nikolai nói, mỉm cười với tên Watchdog đã chết. Ông ta cũng đúng tác phong khi chết gần nơi ông ta phải ở, trong văn phòng đội thám tử phía cánh phải tòa nhà RPD. “Một khởi đầu tuyệt vời cho cuộc hành trình; nếu toàn bộ bọn họ đều dễ tìm thế này, đêm nay sẽ ngắn thôi”.

Nikolai bước qua cái xác rồi cuối xuống cạnh cái tủ ở góc, nhanh chóng nhập mật mã 4 số đối tác Umbrella đã cho hắn biết: 2236. Cánh cửa thép mở ra, để lộ bên trong vài giấy tờ - trong số đó có bản đồ sở cảnh sát - hộp đạn shotgun, và thứ sẽ trở thành người bạn thân thiết của Nikolai tới khi hắn rời

Raccoon: một máy tính xách tay tôi
tân, được thiết kế trông như một mảnh
phân nhưng mạnh và tốt hơn bất kỳ máy
tính nào bán trên thị trường. Mỉm
cười, hắn nhắc cái laptop ra và đặt lên
bàn, cánh cửa tủ tự động đóng lại sau
lưng hắn.

Chuyến đi của hắn tới đồn cảnh sát không
gặp trở ngại gì, ngoại trừ 7 con zombie bị
hắn cho một phát vào đầu để tránh gây
nhiều tiếng ồn; chúng dễ hạ đến không
ngờ, chỉ cần chú ý đến xung quanh là
đủ. Hắn vẫn chưa chạm mặt bất kỳ con
vật cưng nào của Umbrella, thử thách duy
nhất hắn đợi; thứ được gán cho biệt danh
“brain sucker” (tạm dịch là kẻ hút
não), con vật bò bằng nhiều chân với
những móng vuốt sắc nhọn...

“Giờ nào việc này; giờ mày cần thông tin
trước đã”.

Hắn đã ghi nhớ tên và khuôn mặt những
nạn nhân của hắn vào trí nhớ cũng như
nơi từng người phải bắt liên lạc, nếu
không cần đến thời điểm; mọi Watchdog

đều thực hiện lịch làm việc khác nhau,đôi khi phải thay đổi nhưng đa số đều đúng giờ.Trước mắt là Martin,phải báo cáo cho Umbrella từ máy tính ở bàn tiếp tân trong tòa nhà RPD lúc 17giờ 50,khoảng 20 phút nữa;báo cáo cuối cùng của hắn chắc chỉ khoảng sau giữa trưa.

“Để xem ông có thành công không,Sĩ quan Martin”,Nicholai nói,mau chóng nhập mã cần thiết để xem bảng cập nhật báo cáo của Umbrella.

“Martin,Martin...à,đây rồi!”

“Viên cảnh sát không báo cáo hai lần gần đây nhất,tức là ông ta đã chết ít nhất khoảng chín giờ.Không có thông tin gì để thu thập cả”.Nicholai cẩn thận đọc số những Watchdog khác,hài lòng với những gì hắn thấy.“Tám tên Watchdog còn lại sau Martin đã có 3 kẻ không báo cáo lần gần nhất – một trong số nhà khoa học,một nhân viên Umbrella,một phụ nữ làm việc cho thủy cục thành phố.Đoán là họ đã chết – Nicholai sẵn sàng đánh cược như

vậy – chỉ còn lại năm người.”

“2 tên lính, 2 nhà khoa học, một nhân viên Umbrella khác...”

Nicholai cau mày, nhìn địa điểm liên lạc của từng người. Một khoa học gia, Janice Thomlmson, ở khu thí nghiệm dưới lòng đất, người kia ở bệnh viện gần công viên thành phố; tên nhân viên Umbrella ở khu vực nhà máy nước xử lí nước bỏ hoang ngoài thành phố, nơi thực chất là khu vực thí nghiệm hóa học Umbrella. Nicholai không thấy khó khăn nào để tìm bọn chúng, nhưng cả hai tên lính Watchdog đều không có trên bản đồ.

“Bọn mày sẽ ở đâu thế hả...”, Nicholai nói lơ đãng, tiếp tục gõ phím, nổi bực mình mỗi lúc một tăng. Lần trước khi hắn kiểm tra, hai tên đó được chỉ định báo cáo ở tháp đồng hồ St. Michael...

“Khốn kiếp!”

Ở ngay đó, tên chúng ngay cạnh tên hắn; cả hai đều chuyển sang trạng thái di động như hắn. Chúng sẽ báo cáo bằng laptop Umbrella hai bất cứ nơi nào thuận

tiện và chỉ cần báo cáo mỗi ngày một lần

– có nghĩa chúng sẽ có thể ở bất cứ đâu

trong thành phố Raccoon.

Giận

sôi

gan.Không

chút

suy

nghĩ,Nicholai phóng ngang qua căn

phòng,đá mạnh vào xác Martin,một

lần,hai lần,trút cơn giận của hắn,thấy

thỏa mãn tột cùng với âm thanh uớt át

giày hắn tạo ra,cái xác tung lên,tiếng

xương gãy – khi ngừng lại,hắn lại là

hắn,vẫn nóng giận nhưng đã làm chủ bản

thân.Hắn thở hắt ra,đi ngược lại cái

bàn,chuẩn bị sửa lại kế hoạch.

“Đơn giản là tìm chúng lâu hơn

thôi;chưa phải là ngày tàn của thế

giới.Có thể chúng không thể báo cáo

nữa,chết vì một lý do nào đó như Martin

và ba tên kia cho rảnh nợ”.

Hắn có thể hy vọng nhưng không thể

trông mong vào đó.Thứ hắn có thể tin

cây là kỹ năng và tính kiên trì của
hắn.Umbrella sẽ không gửi người tới đón
trong gần một tuần – khoảng thời gian lâu
nhất họ có thể giữ kín vụ thảm họa – trừ
khi Watchdog thông báo kết quả hoàn
chỉnh,một việc không có khả năng xảy
ra.Sáu ngày để tìm năm mạng,Nicholai
dám chắc hắn là kẻ duy nhất còn lại
được đón.

“Chưa cần tới sáu ngày”, Nicholai
nói,gật gù chắc chắn với cái xác xung vù
rũ rượi của Martin. “Ba ngày,chỉ cần ba
ngày là đủ.”

Jill vẫn chưa tìm được đạn khẩu đạn
12,nhưng cô vẫn lấy,biết rõ số đạn cô có
sẽ không còn mãi;dùng nó làm gậy cũng
tốt,đạn kiếm sau cũng được.Cô định trèo
qua cái chốt chặn phía tây khi có thứ gì
đó khiến cô thay đổi quyết định,thứ cô hy
vọng sẽ không bao giờ thấy nữa.

1 con Hunter.Cùng loại mấy con ở biệt
thự,trong đường hầm.

Cô đứng trên lối thoát hiểm một shop
quần áo khu phố trên,trông thấy nó ở con

đường cách cái xe tải chặn lối thoát

hiểm.Nó không thấy cô;cô nhìn theo nó

nhảy đi khuất tầm mắt,trông hơi khác với

mấy con trước đây nhưng cũng gần giống

– cũng điệu bộ ung dung,nham hiểm một

cách kỳ quái,bộ móng nặng nề,cong

vút,màu bùn xanh sẫm.Cô nín thở,bụng

quặn lại,nhớ đến...

...người đùn lại khiến cho đôi tay dài

không tưởng của nó gần đụng nền đá

đường hầm,cả đôi tay và hai bàn chân nó

mọc những móng dày đầy thú tính.Hai

con mắt sáng ti hí trong cái sọ loài bò sát

nhìn cô chòng chọc,tiếng rít the thé khủng

khiếp vang khắp đường hầm tối tăm

trước khi nó bật tới...

Cô đã giết được nó,tồn hết 15 viên

9mm,cả băng đạn.Sau đó Barry nói cho

cô biết chúng được gọi là Hunter,một

trong số vũ khí sinh học Umbrella tạo

ra.Còn nhiều thứ khác trong biệt thự -

những con chó cục súc bị lột da;cái cây

khổng lồ ăn thịt mà Chris với Rebecca

đã tiêu diệt;nhện to bằng cỡ gia súc

nhỏ;con quái đột biến với cánh tay bằng
lưỡi dao móc,bám trên phòng chứa nôi
hơi căn biệt thự,móc ngược đầu giống
mấy con khỉ có gai.

Và Tyrant,thứ kinh khủng nhất,bởi vì bạn
có thể thấy nó từng là người;trước khi bị
phẫu thuật,biến đổi gen và tiêm T-virus
vào người.

Vậy là không chỉ có lũ T-virus lan tràn
trong Raccoon.Tình trạng tồi tệ thế này
cũng không lấy gì làm ngạc nhiên
;Umbrella đã nghịch với những thứ nguy
hiểm,nuôi dưỡng những đứa con sát nhân
như một vị thần khác thường mà không
chuẩn bị đối phó với hậu quả không tránh
khỏi;đôi lúc,ác mộng không chịu chấm
dứt.

“Trừ khi...trừ khi chúng cố tình làm
vậy”.

“Không.Nếu chúng muốn phá hủy
Raccoon,chúng đã cho người của chúng
di tản...phải không?”

Câu hỏi đó cứ ám ảnh cô trên đường tới
sở cảnh sát.Trông thấy con Hunter khiến

cô quyết định được phải làm gì tiếp theo;cô cần thêm đạn,cô biết vẫn còn một số ở văn phòng S.T.A.R.S. ,trong tủ súng – loại 9mm,có khi cả đạn shotgun,may nữa thì cả khẩu revolver cũ của Barry.

Ít nhất đồn cảnh sát cũng không xa quá.Ân mình trong bóng tối lan dần,dễ dàng né vài con zombie cô gặp trên đường;đa số chúng đã thối rữa quá mức để di chuyển nhanh hơn tốc độ tản bộ.Một trong mấy cánh cửa cô phải đi qua trên đường tới sở cảnh sát bị quấn dây chằng chịt,nút thắt đẫm dầu.Cô muốn đá cho mình một cái vì tội quên mang theo dao;may là cô có lấy cái bật lửa ở quán Bar Jack,cô cũng hơi lo khói sẽ gây chú ý tới khi cô bước qua cổng,nhìn thấy đồng mảnh vỡ đang cháy phía xa,ngay trước cổng văn phòng bán thuốc của Umbrella.Thiệt hại từ cuộc náo loạn,cô đoán.Cô định dừng lại dập tắt đám cháy,nhưng ngọn lửa không có vẻ gì sẽ lan vào lối đi bằng gạch và xi măng cả. Giờ cô ở đây,đứng trước cổng sân

RPD.Sự náo loạn ở đây khá tệ.Xe

hồng,hàng rào bị phá vỡ,mấy cái nón

cam khăn cấp vung vãi khắp đường,mặc

dù giữa đồng gạch vụn chẳng có thi thể

nào cả.Bên phải cô,vòi cứu hỏa phun cả

suối nước lên trời.Âm thanh nhẹ nhàng

của nước phun trong vài tình huống thật

dễ chịu – một ngày hè oi bức,trẻ con

cười đùa vui chơi.Biết rằng không lính

cứu hỏa hay nhân viên thành phố nào sẽ

tới sửa cái vòi nước đang gọi lên nổi

đau của cô kia,ý nghĩ về những đứa trẻ...

thật quá sức chịu đựng;cô khóa nó

lại,quyết không để mình nghĩ về những

việc cô không thể làm gì được.Giờ cô đã

có đủ thứ để lo rồi.

“Như là việc thiếu đồ ăn...vậy mà đang

đợi gì nữa?Một thiệp mời hả?”.

Jill hít một hơi sâu rồi đẩy cổng mở,nhăn

mặt vì tiếng ken két của kim loại rỉ

sét.Liếc nhanh một cái,cô thấy sân

trống;cô hạ vũ khí,thở phào,cẩn thận

đóng cánh cửa trước khi tiến về cánh cửa

gỗ tòa nhà RPD.Rất nhiều cảnh sát đã

chết ngoài đường,điều đó sẽ dễ dàng hơn
cho cô,mặc dù bản thân điều đó cũng đã
kinh khủng rồi;không phải đối phó với
quá nhiều zombie khi cô vào trong...

Kéééttt!

Phía sau cô,cánh cửa mở tung,Jill quay
phắt lại,gần như bắn cái thân hình vừa
ngã nhào vào sân,tới khi cô nhận ra đó là
ai.

“Brad!”

Anh ta đi lảo đảo lại phía tiếng cô phát
ra,cơ thể bị thương nặng.Anh ta giữ chặt
bên phải,máu chảy xuống ngón tay,gương
mặt hoàn toàn kinh hãi khi anh ta với
cánh tay còn lại về phía Jill, thở gấp.

“Juh... Jill!”

Cô bước tới,tập trung vào ta tới mức anh
ta đột nhiên biến mất cô cũng không hiểu
chuyện gì vừa xảy ra.Bức tường đen mọc
lên giữa hai người,nó phát ra tiếng rú
điên cuồng rung động xung quanh,bắt đầu
bước về Brad làm rung chuyển mặt đất
với từng bước chân nặng nề.

“Sstaarrss”, nó nói rõ ràng,từ đó gần như

ân dưới tiếng gầm gừ của con dã

thú, không cần nhìn thấy khuôn mặt nó Jill

đã biết nó là cái gì; cô biết nó như chính

giấc mơ của cô vậy.

“Tyrant”.

Brad té ngược về sau, lắc đầu như muốn

phủ nhận cái sinh vật đang tiến đến, đi

loạng chạng đến nửa vòng tròn trước

khi lưng đụng vào bức tường gạch. Trong

giây lát trước khi nó tới chỗ anh ta, Jill

có thể nhìn thấy khuôn mặt của nó; thời

gian như dừng lại khoảnh khắc ấy, cho cô

nhận rõ ra nó không phải là Tyrant trong

cơn ác mộng của cô, nhưng không bớt

kinh hoàng hơn; thật sự, nó khủng khiếp

hơn.

Chiều cao trung bình từ 7 tới 8 feet, hình

dạng con người, vai nó rộng kì dị, tay nó

dài hơn bình thường. Ngoài đôi tay và cái

đầu lộ ra ngoài, phần cơ thể cân xứng kì

lạ còn lại phủ bởi lớp áo đen, ngoại trừ

cái gì đó trông như cái vòi, những dây thịt

đập yếu ớt nổi vào cổ nó một nửa, không

thấy được nơi chúng mọc ra. Làn da bị

sói mang màu sắc,kết cấu mô các vết sẹo
khó khăn lắm mới lành lại,người thiết kế
cái sinh vật này hẳn đã chẳng quan tâm
tới khuôn mặt,thay vào đó là kéo lớp da
tàn tạ căng đầy khuôn mặt chưa phát triển
đầy đủ của nó.Khe hở trắng méo mó là
mắt nó ở quá thấp được tách ra bằng một
đường khâu phẫu thuật dày đặc.Mũi nó
khó có thể gọi là mũi,đặc trưng nhất là
cái miệng;phần dưới mặt nó to,vuông
vức,không có môi,răng nó cắm vào phần
nướu đỏ sẫm.

Thời gian tiếp tục trôi khi con sinh vật
với tay tới chụp cả khuôn mặt Brad,vẫn
gầm gừ,Brad cố nói gì đó,thở gấp,đút
quăng dưới lòng bàn tay nó...

....và rồi một âm thanh khủng khiếp,nặng
nề nhưng tron tru,ướt át,giống như ai đó
đục một lỗ vào tảng thịt vậy.Jill thấy cái
vòi lòi ra từ sau gáy Brad và hiểu rằng
anh ta đã chết,máu sẽ chảy hết ra ngoài
chỉ trong vài giây.Bùn rùn cả người,cô
thấy cái vòi đó chuyển động,lắc lư như
một con rắn mù,từng giọt máu chảy

xuống từ hình hài rắn chắc.Con Tyrant

bóp mạnh đầu Brad,bằng một động

tác,nó nâng viên phi công đã chết lên rồi

quăng anh ta sang ột mên,thu cái vòi giết

chóc vào tay trước khi Brad chạm đất.

“Sstaarrss”, nó lại nói,chuyển hướng

sang cô,nó càng tập trung chú ý đến

cô,Jill càng thấy sợ hãi hơn bao giờ hết.

Khẩu Beretta vô dụng với nó.Cô quay

đầu lại và chạy vọt qua cánh cổng tòa

nhà RPD,đóng sầm rồi chốt khóa lại

ngay sau lưng,tất cả đều dựa vào bản

năng;cô quá hoảng sợ không thể nghĩ cô

đã làm gì,quá sợ để làm bất cứ gì ngoài

việc đi giật lùi ra cánh cửa đôi khi nó

rung lên vì nắm đấm của con quái vật.

Cánh cửa vẫn nguyên vẹn.Jill vẫn đứng

đó,lắng nghe mạch máu chạy trong

tai,chờ đợi cú đập tiếp theo.Nhiều giây

trôi qua,không gì xảy ra cả,nhưng phải

nhiều phút sau cô mới dám quay đi,nhận

ra nó đã ngừng trong chốc lát cũng không

làm cô hoàn hồn lại.

Brad đã đứng,nó sẵn đuôi họ và bây giờ

anh ta đã chết,nó sẽ đui theo cô.

Chương VII

“Cầu chúa giúp con,con đã tận mắt

chứng kiến;Cầu chúa ban phước.

Họ đã nói dối.Dr.Robínon và những nhân

viên Umbrella tổ chức một cuộc họp báo

sáng nay tại bệnh viện,họ dám chắc

không có gì phải hoảng sợ - những

trường hợp đó đã được cách ly,những

nạn nhân chỉ bị cảm cúm;không phải

thế,đó là căn bệnh ăn thịt người mà

S.T.A.R.S. nhắc đến hồi tháng bảy,dù vài

người dân “hoang tưởng” có đang nói gì

nữa.Chief Irons cũng ở đó,ông ta ủng hộ

mấy tên bác sĩ và lập lại quan điểm về

sự thiếu khả năng của đội S.T.A.R.S. đã

giải tán;vụ án kết thúc,phải không?Không

có gì phải lo cả”.

“Chúng tôi đang trên đường về văn

phòng từ buổi họp báo,phía nam đường

Cole,có một cuộc náo loạn đang làm tắc

ngẽn giao thông,vài xe dừng lại và đâm

đông tụ tập.Hiện trường không có cảnh

sát.Tôi nghĩ chỉ là tai nạn nhỏ và bắt đầu

đi hướng khác,nhưng Dave muốn chụp
vài tấm;anh ta vẫn còn hai cuộn
phim,khôn khô.Chúng tôi chen vào rồi
đột nhiên mọi người bỏ chạy,la hét,chúng
tôi thấy ba người đang nằm giữa
đường,máu ở khắp nơi.Kẻ tấn công là
một thanh niên gần hai mươi tuổi,da
trắng – cậu ta đang ngồi đè lên người lớn
tuổi hơn và...Tay tôi run rẩy,tôi không
biết phải diễn tả thế nào,tôi không muốn
nói ra việc đó nhưng đó là công việc của
tôi.Mọi người phải được biết.Tôi không
thể để nó lấn áp tâm trí được.

Cậu ta đang ăn mất người kia.Hai nạn
nhân kia đã chết,bị giết,một người phụ
nữ đứng tuổi,một người trẻ hơn,cổ và
gương mặt họ đầm máu.Bụng cô gái trẻ
bị xé toạc ra.Xung quanh hỗn loạn,hoàn
toàn bị kích động – tiếng khóc,tiếng la
hét có cả tiếng cười điên dại.Dave chụp
xong hai tấm thì cũng nôn mửa.Tôi muốn
làm gì đó,tôi muốn lắm,nhưng những
người đó đã chết còn tôi cũng sợ
lắm.Cậu ta tiếp tục ấn chọc tay vào con

mắt bên kia,những phân khác cũng sẽ
chung số phận;cậu ta rên rỉ như thể không
có đủ,máu me đầy mặt.

Chúng tôi nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát
và lùi lại cùng với những người khác.Đa
số họ đã chạy đi,một số ít ở lại,xanh
xao,sợ hãi muốn bệnh.Tôi nghe câu
chuyện từ người chủ tiệm mồm mĩm
không thể ngừng bóp chặt tay,cũng không
có gì nhiều để kể - cậu ta đi lang thang
trên đường và chộp lấy cô gái,cắn cô
ta.Người chủ tiệm nói cô gái ấy tên
Joelle gì đó,cô ấy đang đi chung với
mẹ,bà Murray (ông ta không biết tên bà
ấy).bà Murray cố ngăn cậu ta lại,thế là
bà ấy trở thành mục tiêu tiếp theo.Vài
người xúm lại định giúp,nhảy dè lên
người cậu ta,và cậu ta đã tóm được một
người.Sau đó không còn ai dám giúp
nữa.

Cảnh sát đến hiện trường,trước khi họ
kịp nhìn cái đồng hồ điện trên trên –
nhìn tên thanh niên đang ăn thịt người
đàn ông – họ đã giải tán và cách ly nơi

đó.Ba xe vây quanh kẻ tấn công.Người chủ tiệm buộc phải đóng cửa hàng,đi về nhà,những người khác cũng phải thi hành tương tự.tôi nói với một viên sĩ quan con với Dave là nhà báo thì ngay lập tức anh ta lập tức tịch thu camera của Dave;nói nó sẽ là chứng cứ,hoàn toàn điên khùng,làm như họ có quyền vậy...

Nghe tôi đi,giờ không phải là lúc lo lắng về sự tự do của cánh nhà báo.Bốn giờ chiều nay,một tiếng trước,thị trưởng Harris đã tuyên bố tình trạng thiết quân luật,rào chắn được dựng lên khắp nơi,chúng ta bị cắt đứt liên lạc với bên ngoài.Theo Harris,thành phố bị cách li để “căn bệnh không may đang xảy ra với vài người dân” sẽ không lan tràn.Ông ta không dám gọi nó là căn bệnh ăn thịt người,nhưng chắc chắn là thế - theo cảnh sát,những cuộc tấn công đang tăng lên theo cấp số nhân.

Tôi tin giờ đã quá trễ cho tất cả chúng ta.Căn bệnh không lây qua đường không khí cũng như không phải tất cả chúng ta

đều nhiễm,nhưng bằng chứng cho thấy
bạn sẽ bị nhiễm nếu bị chúng cắn,giống
như những phim tôi từng coi tại rạp
Double Creature Feature hồi nhỏ.Điều
đó giải thích sự gia tăng kinh khủng của
những cuộc tấn công – điều đó cũng có
nghĩa trừ khi quân đội đến đây
sớm,chúng ta đều sẽ chết,bằng cách này
hay cách khác.Cảnh sát đã ngừng cuộc
hợp báo,nhưng tôi sẽ tìm cách nói cho
mọi người biết dù phải đi gõ cửa từng
nhà,Dave,Tom,Kathy,ông
Bradson

—
những người khác đều đã về nhà với gia
đình họ.Họ chẳng quan tâm đến việc cho
mọi người biết nữa,nhưng vẫn còn
tôi.Tôi không muốn làm vậy.Tôi vừa
nghe tiếng kính vỡ dưới cầu thang.Có ai
đó đang đến”.

Không còn gì để đọc nữa.Carlos đặt bản
thảo nhào nát anh tìm thấy xuống bàn,môi
mím lại thành thường chỉ.Anh đã hạ hai
con zombie dưới cầu thang...có lẽ một

trong chúng là người viết, ý nghĩ lo âu

càng lớn thêm bởi bài viết – mất bao lâu

người này đã biến đổi?

“Và nếu căn bệnh ông ta nói là

đúng, Randy còn bao lâu nữa?”

Máy ghi hình của cảnh sát cùng với vài

cái radio cầm tay nằm trên phía bàn góc

kia căn phòng, nhưng bất chợt giờ anh chỉ

có thể nghĩ về Randy, ở dưới cầu

thang, đang yếu dần, đợi Carlos quay

lại. Anh ta đã gượng được khá lâu, bò qua

được hai trong số rào cản chỉ với một

chút giúp đỡ nhưng lúc họ đến tòa báo

Raccoon, anh ta khó mà đứng vững

nữa. Carlos để anh ta dựa vào cột điện

thoại công cộng ngoài cửa, không muốn

lôi anh ta lên cầu thang; phía dưới vài

đám cháy đang âm ỉ, Carlos đã lo Randy

có thể trượt và bị bỏng...

...giờ chắc cậu ta không lo về điều đó

đau. Puta, thật là lộn xộn. Sao họ không

báo cho chúng ta biết trước chúng ta

phải đối đầu với cái gì ở đây chứ?

Carlos thấy tuyệt vọng; khi ra khỏi đây

anh có thể khiếu nại với những nhà chức trách.Có thể anh bị trục xuất vì anh vào được đất nước này nhờ Umbrella,nhưng thế thì sao chứ?Lúc này nếu được trở về cuộc sống cũ cũng như đi picnic vậy.

Anh đi nhanh đến chỗ đặt radio bật máy quét lên,không biết phải làm gì tiếp theo;anh chưa bao giờ dùng máy thứ này cả,kinh nghiệm duy nhất sử dụng radio hai chiều là lúc anh còn nhỏ chơi với bộ thu phát tín hiệu cầm tay.Trên cái máy quét ghi chữ 200 CHANNEL MULTI-BAND,có cả nút scan nữa.Anh nhấn nút rồi nhìn những con số vô nghĩa hiện ra trước mắt.Ngoài tiếng xẹt xẹt,không có gì xảy ra.

“Tuyệt.Sẽ hữu ích đây”.

Radio là thứ anh cần,ít nhất nó trông giống bộ đàm,ghi MÁY THU PHÁT VÔ TUYẾN TẦN SỐ AM/SSB.Anh cầm lên,không biết có đài nào không,hay nút điều khiển bộ nhớ thì nghe tiếng bước chân ngoài hành lang.Tiếng chân lết chậm chạp.

Bỏ cái radio lên bàn và nâng khẩu súng lên, quay về cánh cửa mở ra ngoài hành lang, nhận ra bước chân lệt xệt vô định của con zombie. Văn phòng báo lớn là căn phòng duy nhất trên lầu hai; trừ khi muốn nhảy ra ngoài cửa sổ, sảnh dưới và cầu thang là lối thoát duy nhất. Phải hạ nó nếu muốn quay ngược lại chỗ...

“Khôn thật, nó sẽ phải đi qua Randy, nếu nó ăn thịt cậu ta thì sao? Nếu... Nếu đó là Randy thì sao?”

“Làm ơn đừng”, anh nói nhỏ, nhưng một khi việc đó có khả năng xảy ra, anh không thể nghĩ như vậy. Đi ngược về góc phòng, cảm thấy mồ hôi chảy xuống gáy. Những bước chân càng lúc gần hơn – “hình như là tiếng kéo một chân thì phải?”

“Làm ơn đừng, tôi không muốn phải giết cậu ấy!”

Những bước chân dừng lại ngoài cửa – rồi Randy Thomas bước vào, khuôn mặt không chút đau đớn hay biểu lộ cảm xúc nào, nước dãi chảy xuống từ môi dưới.

“Randy?Dừng lại đó, ‘mano’,được chứ?”, Carlos nghe thấy giọng mình như vỡ ra cùng nỗi sợ. “Nói gì đi,được chứ? Randy?”

Sự kinh hoàng khi chấp nhận sự thật xâm chiếm Carlos khi Randy nghiêng đầu về hướng anh tiến tới,tay đưa lên.Tiếng rên nhỏ ùng ục phát ra từ cuống học,với Carlos đó là âm thanh cô độc nhất anh từng nghe.Randy không thấy anh,không hiểu những gì anh nói;Carlos đã trở thành thức ăn,không gì hơn thế.

“Lo siento mucho”, anh nói rồi lập lại bằng tiếng anh,hy vọng phần nào đó của Randy vẫn còn lí trí, “Tôi xin lỗi.Ngủ đi nhé,Randy.”

Carlos cẩn thận ngấm rồi bắn,quay đi khi vừa thấy mấy lỗ đạn xuất hiện trên lông mày phải,nghe nhưng không nhìn thấy xác người đồng đội ngã xuống sàn.Một lúc lâu, anh chỉ đứng,vai chùng xuống,nhìn chằm chằm xuống giày,tự hỏi tại sao mình cảm thấy mệt mỏi nhanh quá...và tự nhủ anh đã chẳng thể làm được hơn thế

nữa.

Cuối cùng,bước tới cầm radio lên,bật công tắc và bấm nút gửi tín hiệu. “Đây là Carlos Oliveira,thành viên đội U.B.C.S. của Umbrella,tiểu đội Alpha,trung đội Delta.Tôi hiện ở văn phòng báo thành phố Raccoon.Có ai nghe thấy không? Chúng tôi bị tách khỏi những người còn lại,bây giờ chúng tôi – tôi cần giúp đỡ.Yêu cầu hỗ trợ ngay lập tức.Nếu bạn nghe được,xin hãy trả lời.”

Chỉ có tiếng rè rè;có thể phải thử những kênh cụ thể;anh có thể thử từng kênh một lập lại cùng tin nhắn.Quay cái điện đàm lên,nhìn hết lượt những nút,thấy phía sau ghi,BÁN KÍNH NĂM DẶM.

“Tức là mình có thể gọi đến bất kỳ ai trong thành phố,thật hữu dụng – trừ việc sẽ không ai trả lời,vì họ đã chết.Như Randy.Như mình”.

Carlos nhắm mắt,cố nghĩ,cố cảm nhận bất cứ điều gì để hy vọng.Và nhớ tới Trent.Kiểm tra đồng hồ,anh nhận ra chuyện này diễn rõ tới mức nào,nghĩ rằng

nó là việc duy nhất còn chút nghĩa

lý; Trent đã biết, ông ta biết chuyện gì

đang xảy ra, đã nói Carlos nơi phải đến

khi mọi chuyện quá tệ. Không còn Randy

để lo nghĩ và không có con đường bộ nào

ra khỏi thành phố...

Grill 13. Carlos có hơn một giờ để tìm

nó.

Jill vừa tới văn phòng STARS (biết cái

gì rồi) khi thiết bị liên lạc ở cuối phòng

phát ra âm thanh. Cô đóng sầm cánh cửa

sau lưng và chạy tới, giọng nói ngắt

quãng giữa những tiếng rè rè.

“...là Carlos...Raccoon...bị tách khỏi...

trung đội...giúp...hỗ trợ...nếu bạn nghe

thấy...trả lời...”

Jill chụp cái headset lên đầu, bật công tắc

truyền

tín

hiệu.

“Đây

là

Jill

Valentine, Special Tactics and Rescue

Squad!Anh nói không rõ lắm,xin hãy lập

lại – vị trí ở đâu?Có nghe thấy tôi

không?Hết!”

Cô cố nghe xem có gì không và thấy đèn trên công tắc phát tín hiệu không sáng.Cô nhấn nhiều nút khác nhau,đập nhẹ cái công tắc,cái đèn xanh vẫn không chịu sáng lên.

“Khôn kiếp!”. Cô không biết cái gì về phương tiện liên lạc cả.Nó có bị hư cái gì cô cũng không thể là người sửa cả.

“Ít nhất mình không phải là người duy nhất kẹt ở nơi quái quỷ này...”

Thở dài,Jill bỏ headset ra quay lại nhìn văn phòng.Ngoài vài tờ giấy rơi trên sàn,nó nhìn không khác mọi khi.Vài cái bàn đầy hồ sơ,máy tính,vật dụng cá nhân,mấy cái kệ quá tải,một máy fax – sau cạnh cửa là cái tủ súng cao bằng thép gia cố,thứ cô hy vọng không trống rỗng.
“Cái thứ ngoài đó sẽ không dễ chết.Cái thứ sát thủ STARS đó”.

Cô rùng mình,bụng thắt lại.Tại sao nó không phá tan cái cửa và giết cô,cô

không biết;nó thừa sức làm việc đó.Nghĩ
tới việc đó đủ làm cô muốn chui vào nơi
tối tăm nào đó mà trốn.Nó làm vài con
zombie cô gặp trong tòa nhà nguy hiểm
như trẻ sơ sinh.Không phải vậy,tất
nhiên,nhưng sau khi thấy việc cái thứ

Tyrant đó làm với Brad...

Jill nuốt xuống, khó khăn, tổng ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Chăm chăm nghĩ tới nó cũng không được gì.

“Tới lúc làm việc rồi”. Cô bước tới bàn, tình cờ nghĩ tới lần cuối cô còn ngồi đó, cô là một con người hoàn toàn

khác; kể từ đó đến nay cứ như cả cuộc đời đã trôi qua vậy. Cô mở ngăn tủ trên và bắt đầu lục lọi - ở đó, sau cái hộp kẹp giấy là bộ đồ nghề cô luôn giữ ở văn phòng. “Được rồi!”. Cô nâng cái gói vải

nhỏ lên mở ra, sẫm soi những thanh xoắn, móc. Đôi lúc lớn lên là con gái một tên trộm chuyên nghiệp cũng đáng. Một ngày gần đây cô phải bắn mấy ổ khóa, điều mọi người vẫn tưởng là an toàn; có bộ mở khóa bên cạnh sẽ tiện hơn nhiều.

“Hơn nữa mình không có chìa khóa tủ - dù vậy hồi trước nó cũng chưa bao giờ cản được mình”. Cô đã thử khi không còn ai trong văn phòng để xem cô có thể làm được không và chẳng gặp nhiều khó khăn

mây;cái tủ đã cũ xì rồi.

Jill cúi xuống cánh cửa,cho thanh xoắn vào lỗ rồi mở,nhẹ nhàng cảm nhận chuyển động lẫy khóa.Chưa tới một phút những cố gắng của cô được tưởng thưởng;cánh cửa nặng nề bung ra,ngay trước mắt là vật đáp ứng lời cầu nguyện của cô.

“Chúa ban phúc cho anh,Barry Burton”, cô thở,nâng khẩu revolver nặng trĩch lên khỏi ngăn tủ dưới gần như trống rỗng.Khẩu Colt Python .357 Magnum,sáu phát với nòng xoay.Barry từng là chuyên gia vũ khí cho đội Alpha đồng thời cũng là tay mê súng.Ông đã nhiều lần chỉ cô bắn súng,luôn nài cô thử một trong những khẩu Colt;ông có ba khẩu mà cô biết,mỗi cây đều khác kích cỡ nòng – nhưng nòng đạn .357 có sức công phá mạnh nhất.Đó là cây ông để lại,bỏ quên hoặc cố ý,cứ như một phép màu vậy...kèm theo hơn 20 ổ 6 viên dưới đáy tủ.Tuy không có đạn cho shotgun trong đó có băng đạn loại 9mm trong một ngăn tủ.

“Cũng đáng chuyên đi, ít nhất – với bộ
mở khóa mình có thể xuống phòng lưu
giữ bằng chứng tầng dưới, kiểm tra mấy
thứ bị tịch thu...”

Mọi việc đang diễn tiến theo chiều
hướng tốt. Giờ tất cả cô phải làm là trốn
ra khỏi thành phố trong màn đêm, tránh
bọn zombie, bọn thú biến đổi gen hung
bạo, và cái thứ Tyrant đã chứng minh nó
là
nemesis-thần

báo

tử

với

STARS. Nemesis dành cho cô.

“Thật kinh ngạc”, ý nghĩ đó làm cô mỉm
cười. Thêm vào vụ nổ sắp xảy ra, thời tiết
xấu, trộn tất cả lại, cô có một bữa tiệc cho
riêng mình.

“Whee”, cô nói nhẹ nhàng, bắt đầu nạp
đạn khẩu Magnum bằng đôi tay không
vững lắm, và trong khoảng thời gian dài
nó đã như thế.

Chương VIII

Trong lúc hấn vát và đi bộ qua hệ thống
cổng ngầm dưới thành phố,Nicholai thấy
mình bị mê hoặc bởi cách thiết kế tỉ mỉ
của thành phố Raccoon.Tất nhiên hấn đã
nhìn kỹ bản đồ,nhưng đó là việc hoàn
toàn khác với đi lang thang trong nó,dịch
thân nếm trải cách sắp xếp.Umbrella đã
xây dựng một sân chơi hoàn hảo;không
may chính chúng đã phá hủy nó.Có cả tá
đường hầm nối với những khu vực chủ
quyền Umbrella,một số rõ ràng hơn số
khác.Từ tầng hầm tòa nhà RPD,hấn vào
đường cống sẽ dẫn hấn tới phòng thí
nghiệm chìm nhiều tầng nơi Umbrella đã
thực hiện cuộc nghiên cứu quan trọng
nhất.Nghiên cứu cũng được tiến hành ở
phòng
thí
nghiệm
biệt
thự

Arklay/Spencer trong rừng Raccoon,và
ở đó là ba nhà máy “bỏ hoang” hay khu
vực nhà kho thử nghiệm vùng ngoại ô

thành phố,nhưng những nhà khoa học tài
giỏi nhất đều làm việc ở trong và dưới
thành phố.Điều đó chắc chắn sẽ giúp
công việc hần dễ dàng hơn;đi từ khu vực
này đến khu vực khác dưới lòng đất bớt
nguy hiểm hơn.Dù sao cũng không lâu
nữa.Trong khoảng 10-12 giờ nữa,sẽ
không còn đâu an toàn.Đám vũ khí sinh
học Umbrella thử nghiệm lâu nay được
nuôi lớn trong Raccoon,giữ bằng thuốc
an thần,nhưng thường bị đưa đi đâu đó
để thử nghiệm thực tế.Trong lần tiến hành
kế hoạch ở khu phế tích,chúng phá
chuồng đi tìm thức ăn;vài con chắc đã
thoát;đa số chúng sẽ trở về khi thiếu
thuốc.

“Vậy không vui sao?Một buổi tập ngắm
nho nhỏ giải khuây trong lúc tìm
kiếm,với hỏa lực để làm việc đó”.

Kẹp khẩu súng bằng vai phải,hắn với
xuống võ mấy băng đạn hắn lấy từ
Wersbowski;hắn chưa nghĩ tới kiểm tra
chúng trước đó,nhưng liếc nhanh qua
trước khi xuống cống làm hắn thỏa

mẫn.Lính U.B.C.S. được phát đạn bọc cỡ

.223,được thiết kế để xuyên thủng hoàn toàn mục tiêu;Wersbowski đã dùng loại đầu rỗng,khi tiếp cận mục tiêu sẽ dẹt ra gây sát thương cao nhất.Nicholai đã lên kế hoạch cướp kho đạn phòng thí nghiệm;có thêm 60 băng HP,hắn sẽ di chuyển dễ dàng...

“...không như bây giờ...”

Dòng nước tối tăm lạnh lẽo chảy trong những đường hầm thiếu ánh sáng cao gần tới đầu gối hắn bốc mùi kinh khủng,giống mùi NH3 và mốc.Hắn đã chạm mặt nhiều con zombie đa số mặc áo khoác phòng thí nghiệm Umbrella,số ít là dân thường – nhân viên bảo trì,hay vài linh hồn kém may mắn đi vào cống ngầm tìm cách thoát khỏi thành phố.Đa số hắn tránh chúng,không muốn lãng phí đạn hay đánh động vị trí của hắn cho bất kỳ ai.

Hắn tới ngã ba,quẹo phải sau khi xem xét hai hướng.Cho tới lúc này trong chuyến hành trình của hắn,không gì ngoài tiếng nước bắn chảy vỗ vào thành đá xám,tiếng

rì râm từ những ngọn đèn vàng ảm đạm
phản chiếu mặt nước loáng dầu. Trong
khung cảnh ẩm ướt tối tăm, Nikolai
không thể không nghĩ tới đám A334, đám
sâu trượt. Tại buổi họp Watchdog, chúng
được xếp là những con giống địa không
lộ di chuyển trong nước theo nhóm, một
trong những sinh vật Umbrella mới tạo
ra. Hắn không sợ nhiều bằng ghê tởm cái
ý nghĩ chạm mặt chúng, còn hắn ghét
những bất ngờ, ghét cái ý nghĩ ngay bây
giờ cả đàn bọn chúng đang trượt trong
làn nước đen, hàm mở rộng, tìm kiếm
dòng máu ấm, bổ dưỡng từ con người. Khi
hắn thấy bờ gờ nổi cuối đường hầm, hắn
thấy xấu hổ về sự mừng rỡ hắn cảm
thấy. Hắn mau chóng chặn cảm giác đó
lại, chuẩn bị cho cuộc gặp của hắn; hắn
bước ra khỏi làn nước, cái liếc vào đồng
hồ cho biết hắn đã đúng giờ. Tiến sĩ
Thomlinson sẽ báo cáo trong vòng mười
phút nữa.

Nikolai đi nhanh xuống hành lang ngắn
trước mặt, bực mình vì tiếng lép nhép

giày hắt tạo ra khi rần đến được cửa
phòng dẫn vào nhà kho.Hắn lắng nghe
một chút không có gì;đẩy nhẹ cánh cửa
cho nó mở ra,hiện ra là căn phòng nghỉ
cho công nhân thành phố - một cái
bàn,vài cái ghế,tủ đồ - và,gắn ở phía
tường xa xa,một cái thang xuống tầng
dưới.Hắn lên vào,đóng nhẹ cánh cửa sau
lưng.Cái thang dẫn xuống phòng kho nhỏ
nơi tiến sĩ Thomlinson sẽ báo cáo;cái
máy tính ẩn sau vài vật dụng lau chùi
trên một cái kệ.Đoán rằng Thomlinson sẽ
đến từ phòng thí nghiệm,cô ta sẽ sử dụng
cái thang máy nhỏ phía góc phòng,nếu
hắn đọc bản đồ đúng.Nicholai ngồi
xuống đợi,mở túi trên vai lấy laptop
ra;hắn muốn kiểm tra bản đồ sau cuộc
gặp mặt vị tiến sĩ tốt bụng.

Thomlinson là người đúng giờ,đến trước
4 phút trước giờ cô phải báo cáo.Nghe
tiếng động cơ ken két đi lên,Nicholai
chĩa khẩu súng về phía góc,ngón tay sẵn
trên cò.Một phụ nữ cao ráo,tóc tai rời
bờn hiện lên,cái nhìn quẩn trí trên gương

mặt lâm bản. Cô ta mặc cái áo phòng thí nghiệm lâm máu, mang theo khẩu handgun đang chĩa xuống sàn; rõ ràng cô ta chắc chắn nơi liên lạc của cô ta an toàn. Nikolai không cho cô ta cơ hội phản ứng với sự hiện diện của hắn.

“Bỏ vũ khí xuống và bước khỏi cái thang máy. Mau lên.”

Cô ta là một người điềm tĩnh, hắn phải công nhận vậy. Ngoại trừ đôi mắt hơi mở to, không dấu hiệu hoảng sợ nào lộ trên gương mặt cân đối. Cô ta làm theo lời hắn, khẩu súng rơi xuống kêu lách cách khi cô uể oải bước vài bước vào phòng.

“Có báo cáo gì mới không Janice?”

Cô ta nhìn hắn chăm chú, ánh mắt nâu nhạt tìm kiếm ánh mắt hắn, cô khoanh tay lại. “Anh là một Watchdog”, cô nói. Đó không phải là câu hỏi.

Nikolai gật: “Bỏ hết mọi thứ trong túi cô lên bàn đi tiến sĩ. Chậm thôi.”

Thomlinson mỉm cười: “Và nếu tôi không bỏ ra thì sao?”. Giọng cô ta khàn khàn, bí ẩn, đầy cảm dỗ. “Liệu anh có...

chiếm đoạt nó từ tôi không?”

Nicholai nghĩ vài giây về điều cô ta đang ám chỉ rồi bóp cò, xóa đi nụ cười đáng yêu bằng loạt đạn bất ngờ. Thật sự, hắn không có thời gian chơi trò đó; đáng ra hắn phải bắn cô ta lúc vừa gặp, như thế hắn đã không bị cảm dỗ. Hơn nữa, chân hắn lạnh và ướt, hắn ghét điều đó; không có gì làm một người đàn ông khôn khổ hơn là đôi giày ướt.

“Dù sao cũng thật xấu hổ”; cô ta thuộc mẫu người hắn thích, cao, có những đường cong và rõ ràng thông minh. Hắn bước tới cơ thể đồ sộ của cô ta, lấy cái đĩa từ túi, không nhìn vào gương mặt đã bị lằn lộn xương và máu, tự nhủ lòng đây là công việc.

“Chỉ còn bốn người”. Nicholai nhét cái đĩa vào túi plastic, khóa lại rồi bỏ vào trong túi. Vẫn còn thời gian để xem qua nội dung nó sau, một khi hắn thu thập tất cả.

Hắn bật máy lên, mở bản đồ hệ thống cống ngầm, mặt cau có xác định lối đi

tiếp theo. Ít nhất thêm nửa dặm mờ mịt trong bóng tối trước khi lên được phía trên. Hắn liếc nhìn tiến sĩ Thomlinson lần nữa và thở dài; có lẽ hắn đã phạm sai lầm. Đùa giỡn với cô ta một chút có thể làm nóng người hắn... mặc dù hắn ghét phải giết phụ nữ sau khi đã vui vẻ với họ dù chỉ một chút; lần cuối cùng, hắn nếm cảm giác hối tiếc thật sự.

Không sao cả. Cô ta đã chết, hắn có thông tin, tới lúc phải tiếp tục. Còn bốn người, sau đó hắn có thể không nghĩ tới làm việc trong quãng đời cực kì giàu có còn lại của hắn, tập trung với những thú vui mà những tên nghèo rớt mồng tơi chỉ có thể mơ tới.

Carlos biết anh đang ở gần thôi. Từ khu vực gần tòa soạn báo, chỗ mọi bảng hiệu đường đều bắt đầu với chữ phía bắc, cuối cùng anh lạc trong dãy hẻm dẫn tới phía đông – nơi hắn là khu mua sắm Trent nhắc đến.

“Ông ta nói khu mua sắm, phía đông bắc... vậy cái nhà hát đâu? Ông ta cũng

nói gì đó về đài phun nước,có không
nhỉ?”

Carlos đứng trước tiệm cắt tóc bí kín ở
chỗ giao nhau hai con hẻm,không còn
biết phải đi lối nào.Không có bảng chỉ
đường xung quanh,hoàng hôn đã tắt;bầu
trời tối như mực và chỉ còn 10 phút là
tới 19h thời hạn cuối cùng,vì cái sai lầm
ngớ ngẩn lúc đầu đã dẫn anh đi ngược về
khu công nghiệp thành phố - theo lời
Trent,thì đây cũng không thể gọi là thành
phố.Mười phút...sau đó là gì? Khi tìm
được quán Grill 13 vô danh đó,chuyện gì
sẽ xảy ra? Trent có nói gì về giúp đỡ...
vậy nếu anh lỡ giờ hẹn,Trent có làm
được gì giúp anh không?

“Queo trái có thể dẫn về tòa soạn
báo”,anh nghĩ thế - “hay nó ở sau lưng?
Đi thẳng tới là đường cụt với một cánh
cửa anh chưa thử mở,cứ thử bắ nó xem
sao...”

Anh không thấy nó đang đến,nhưng nghe
thấy.

Vừa tiến lên một bước,cánh cửa sau lưng

bật tung – thứ đó nhanh tới nỗi khi nó với
tới anh vẫn còn đang quay lại chữa khẩu
súng về cánh cửa.

“Cái...”

Một làn sóng hơi thổi, ấn tượng với bộ
móng đen bóng, cơ thể rắn chắc, sọc vẫn
như bộ xương ngoài vài loài côn trùng
không lồ...

...và cái gì đó xé không khí cách mặt anh
vài inches, đã trúng vào mặt nếu anh
không bước lùi lại. Anh vấp ngã, kinh
hoàng nhìn thứ gì đó bay qua mặt, nhanh
nhẹn nhảy qua bức tường bên phải, tiếp
tục chạy, báng lên những viên gạch theo
từng
bước
phi
nước
đại. Kinh

hoàng, Carlos ngoái theo, lưng nằm sóng
soài, nhìn nó lẹ làng xoay quanh ba trong
số chân rồi nhảy xuống đất. Anh có thể cứ
đợi nó đến, không tin vào mắt mình cả khi
có dùng một trong sáu cái cẳng dài sắc

như dao chém vào cuống họng, trừ việc
nó la hét – tiếng kêu rống hoan hỉ thắng
lợi phát ra từ gương mặt cong, sung
phồng tàn bạo của nó đủ khiến anh nhúc
nhích.

Trong chớp mắt, Carlos lăn thành thế
cúi, nỏ súng vào con vật đang kêu
gào, chạy lung tung đó, không nhận ra
chính mình cũng đang thét, tiếng la khe
khẽ, cái bắn của nỗi kinh hoàng và sự
hoài nghi. Con quái loạn choạng theo
từng viên đạn xuyên qua thớ thịt giòn của
nó, chân nó quật điên cuồng, tiếng rít
chuyển thành tiếng rú đau đớn khủng
khiếp. Carlos cứ bắn, rưới vào con sinh
vật hàng chục viên kim loại chết người
nóng hổi, vẫn tiếp tục cả sau khi nó đổ
gục, chỉ chuyển động vì những viên đạn
giật thân hình khập khiễng của nó. Anh
biết nó đã chết nhưng không dừng lại
được cho tới lúc khẩu M16 cạn sạch, con
hẻm im như tờ ngoài hơi thở đau đớn của
chính mình. Dựa lưng vào tường, đập một
băng mới vào súng, cố hiểu chuyện quái

gì vừa xảy ra.

Sau cùng anh cũng hoàn hồn trở lại tiến về con vật đã chết – nó đã chết;ngay cả một con bọ sáu chân,leo tường bự bằng con người cũng chết khi nào nó chảy ra khỏi sọ.Đó là sự thật anh có thể bầu vùi vào trong cảnh điên loạn này.

“Chết queo”, anh nói,nhìn xuống con vật máu me,nhăn nhúm,trong một giây,anh cảm thấy phần nào đó trong tâm trí muốn thu vào,ngăn anh nhìn.Zombie đã đủ tệ,anh cuối cùng đã từ chối chấp nhận sự thật Raccoon tràn ngập những xác chết biết đi;chúng chỉ bị bệnh,căn bệnh ăn thịt người anh đọc được,vì không có zombie trên đời ngoại trừ trong phim ảnh.Cũng như không có quái vật thật sự,không có những con bọ giết người đầy móng đi trên tường,gào thét như nó đã từng...

“Wo hay piri”, anh thì thầm châm ngôn một thời,lần này nói như khẩn cầu,tâm trí nghĩ theo như một loại kinh cầu tuyệt vọng,Đừng cố quá,thư giãn đi,bình tĩnh nào. Sau một lúc nó bắt đầu tác

dụng;nhịp tim đập chậm gần bằng bình thường,bắt đầu cảm thấy như một con người trở lại,không phải một con thú hoảng loạn,ngu dần.

“VẬY,có quái vật trong thành phố Raccoon”.Không phải là điều bất ngờ sau một ngày anh đã trải qua,hơn nữa,chúng cũng chết như nhưng sinh vật khác,không phải sao?Anh sẽ không sống sót nổi nếu quên điều đó,anh đã đi quá xa để đầu hàng bây giờ.

Nghĩ thế,Carlos quay lưng lại con quái rồi đi xuống con hẻm,ép mình không ngoái lại.Nó đã chết,anh vẫn sống,có nhiều khả năng còn cả đồng tụi nó ngoài kia.

“Trent là lối thoát duy nhất cho mình,giờ mình còn...khốn kiếp!Ba phút,anh còn chỉ còn ba phút chết tiệt”.

Carlos chạy,lên vài bậc dẫn tới cửa cuối con hẻm và chạy qua – thấy mình đang đứng trong căn bếp sáng sủa rộng rãi.Căn bếp trong nhà hàng.

Nhìn xung quanh;không có ai,yên ắng nếu

không kể tiếng xì nhẹ từ bình gas bị đang
dựa vào tường. Anh hít một hơi sâu
nhưng không ngửi thấy gì; chắc có gì khác
nữa-

-“và mình không thể ra khỏi đây nếu đó
là gas độc. Hẳn là chỗ này, nơi ông ta bảo
mình đến”.

Anh bước khỏi gian bếp, qua những bàn
kim loại sáng bóng và những cái
bếp, hướng ra khu vực phòng ăn. Trên một
cái bàn có tờ menu, chữ GRILL 13 viết
bằng chữ vàng ở mặt trước. Thật mệt
mỏi, anh cảm thấy yên lòng làm sao; chỉ
trong vài giờ, Trent đã chuyển từ một
người lạ mặt kì quái thành người bạn tốt
nhất thế giới.

“Mình làm được rồi, ông ta nói có thể
giúp – có thể đội cứu hộ đã lên
đường, hay ông ta sắp xếp cho mình được
đón ở đây... hoặc có vũ khí ở đằng
trước, không tốt như được di tản nhưng
mình sẽ lấy cái nào lấy được”.

Bức tường giữa bếp và phòng ăn có
khoảng trống, cái quầy chỗ đầu bếp để

thức ăn lên.Carlos có thể thấy cái nhà
hàng nhỏ hơi tối hơn không có ai cả,dù
vậy anh mất một lúc để kiểm tra chắc
chắn;ánh sáng nhảy múa từ một cái đèn
dầu le lói đung đưa trên cái buồng da
xếp dọc theo tường,tỏa ra những cái
bóng đáng sợ.

Anh bước qua quầy phục vụ hướng vào
phòng,tình cờ ngửi thấy mùi đồ ăn chiên
trong không khí mát lạnh đồng thời nhìn
quanh,tìm kiếm.Anh không rõ mình trông
đợi điều gì,nhưng chắc chắn không thấy
nó – không bao thư chưa đánh dấu trên
bàn,không có gói hàng bí ẩn,không có
người mặc áo choàng đang đợi.Cạnh cửa
trước có buồng điện thoại;Carlos bước
tới nhắc ống nghe lên,nó cũng im lặng
như những điện thoại khác trong thành
phố.

Kiểm tra đồng hồ lần thứ một ngàn trong
những giờ qua,thấy đã là 1901,một phút
quá 7 giờ,cơn giận trào lên cùng sự thất
vọng,nhưng nó chỉ làm tăng nỗi sợ vô
hình của anh. “Mình đơn độc,không ai

biết mình ở đây và không ai có thể giúp mình”.

“Tôi tới rồi đây”, anh nói, quay mặt vào căn phòng trống, cao giọng, “Tôi đã làm được, tôi tới đây đúng giờ và chết tiệt, ông ở đâu vậy hả?”

Như bắt được tín hiệu, điện thoại réo vang, âm thanh chói tai làm anh nhảy dựng lên, Carlos dò dẫm tìm cái ống nghe, tìm nỏ ra trong lồng ngực, đôi chân run lên vì hi vọng.

“Trent? Là ông phải không?”

Ngừng một lúc, giọng êm ái, du dương của Trent lọt vào tai anh: “Hola, cậu Oliveira! Tôi rất mừng khi nghe giọng cậu!”

“Trời, chưa bằng một nửa tôi mừng khi nghe giọng ông đâu”, Carlos ngồi bệt xuống tựa vào tường, nắm chặt ống nghe.

“Chuyện này thật kinh khủng, amigo, mọi người đã chết, ngoài kia có những thứ - quái vật, Trent à. Ông đưa tôi ra khỏi đây được không? Nói với tôi là ông có thể đưa tôi ra khỏi đây đi!”

Một khoảng lặng nữa, Trent thở dài, âm

thanh nặng nhọc. Carlos nhắm mắt

lại, đoán chắc ông ta sẽ nói gì.

“Tôi rất xin lỗi, nhưng chuyện đó hoàn

toàn ngoài khả năng. Điều tôi có thể làm

là cho cậu biết thông tin... còn sống sót

là việc của cậu. Tôi e mọi thứ sẽ tệ, tệ

hơn nhiều trước khi nó chuyển biến tốt

hơn.”

Carlos hít hơi sâu, gật đầu với chính

mình, biết đây là điều anh đã trông đợi

suốt quãng đường. Anh phải tự sinh tồn.

“Được rồi”, anh mở mắt ra, đứng thẳng

dậy gật đầu lần nữa. “Nói đi.”

Chương IX

Chú thích, mô tả về vụ phạm tội đã được

báo cáo -29-087:

“Hai trong mười hai viên ngọc giống

nhau là những phần cần thiết hệ thống

“khóa đồng hồ” tại cổng chính được

trang hoàng của khu công nghiệp liên hợp

thành phố đã bị mất, vào khoảng từ (theo

ước tính) 2100 giờ hôm qua (24 tháng 9)

tới 0500 giờ sáng nay. Với việc nhiều

cửa hàng đã bít kín cửa như hiện
nay,những tên cướp đã làm xấu đi bộ mặt
thành phố,đang mưu toan lấy những gì
chúng tin là giá trị.Viên sĩ quan này tin
trắng tên trộm nghĩ những viên ngọc là
thật,dừng lại sau khi đã lấy hai viên (một
xanh dương,một xanh lá) khi hấn/ả nhận
ra chúng chỉ là thủy tinh.

Cánh cổng (còn gọi là cổng “Tòa Thị
Chính”) là lối duy nhất trong hàng ngàn
lối ra vào dẫn đến khu công nghiệp liên
hợp.Cánh cổng giờ bị khóa vì thiết kế
cầu kì của nó (theo ý kiến viên sĩ quan
này là lỗi bịch),cần toàn bộ viên ngọc để
mở cửa.Tới khi bộ giao thông thành phố
phá hủy cánh cổng,hoặc tới khi hai viên
ngọc được tìm ra và gắn vào lại,lối đi
này sẽ vẫn bị khóa.Vì sự thiếu nhân lực
thời điểm này,không còn lựa chọn nào
khác phải hoãn cuộc điều tra vụ án này
lại.

Sĩ quan báo cáo Marvin Branagh”

Thông tin thêm,vụ 29-087,M.Branagh 26
tháng 9.

“Một trong hai viên ngọc (xanh dương)

đã lọt vào tòa nhà RPD.Vào 2000

giờ.Bill Hansen,người chủ quán cà phê

hàng Grill 13,hình như ông ta mang theo

viên ngọc giả khi đến đây tìm chỗ trú

chiều nay.Ông Hansen chết sau khi đến

không lâu,bị giết bởi loạt đạn cảnh sát

sau khi lộ ra ảnh hưởng căn bệnh ăn thịt

người.Viên ngọc được tìm thấy trên

người ông ta,mặc dù tôi lần viên sỏi quan

đều không biết nếu ông ta đã lấy cắp nó

hoặc chỗ viên ngọc còn lại.

Thành phố giờ ở tình trạng thiết quân

luật,sẽ không ai đi tìm viên ngọc thứ hai

hay đặt viên này về chỗ cũ – nhưng với

những con đường bao quanh khu công

nghiệp liên hợp trở nên không đi

được,cần tới những viên ngọc này sẽ trở

thành thích đáng.

Ghi chú cá nhân:đây sẽ là bản báo cáo

của tôi cho tới khi cơn khủng

hoảng hiện thời qua đi.Công việc văn

phòng có vẻ - hiện thời,nhu cầu những

văn bản báo cáo những vụ phạm tội xếp

thứ hai sau việc thi hành tình trạng thiết
quân luật(áp dụng luật quân sự lên nơi
đang có biến loạn),cũng như việc tôi tin
mình là người duy nhất làm việc này.

Marvin Branagh,RPD”

Jill bỏ bản báo cáo đánh máy cùng phần
phụ lục viết bằng tay vào tủ bằng
chứng,buồn rầu không biết liệu Marvin
có còn sống;chắc không có đâu,một suy
nghĩ chán nản: “Anh ta là một trong đám
sĩ quan giỏi nhất ở RPD,luôn tử tế không
quên xử sự như một tay nhà nghề.Chính
nghĩa tới phút cuối,một chuyên gia thật
sự.Umbrella chết tiệt”.

Cô cho tay vào ngăn kéo lấy ra mảnh
thủy tinh xanh hình kim cương.Phần còn
lại phòng lưu giữ chứng cứ rồi tung
cả,mấy ngăn tủ khóa không chứa vũ khí
nào hữu dụng;tất nhiên,cô không phải là
người duy nhất nghĩ tới việc kiểm tra nó
tìm súng và đạn dược.Viên ngọc,mặt
khác...

Marvin đã đứng về những con đường bị
chặn xung quanh cổng tòa thị chính;cô đã

thủ vào khu vực đó một lần, thấy đa
số trong đó đã bị chặn. Ở đó không có gì
nhiều – cánh cổng mở ra khu vườn nhỏ
với lối đi lát đá, một sự phô trương cho
bức tượng cự thi trường Michael

Warren nhằm chán. Đi qua đó là tòa thị
chính, không được sử dụng nhiều lắm vì
tòa án mới đã được xây ở khu phố
trên, một vài con đường dẫn tới phía tây
và bắc – một vài bãi đậu xe và một cửa
hàng tự động nếu đi theo phía bắc rồi
sang phía tây...

“Khốn thật, cái xe điện!”

Sao cô không nghĩ tới nó trước kia chứ?

Jill

thấy

một

luồng

điện

phần

khích, ngừng lại đôi chút vì muốn tự đập
vào đầu mình. Cô hoàn toàn quên bằng
nó. Lộ trình tham quan của chuyến xe lửa
hai toa kiểu cổ dùng cho du lịch, thành

phố chỉ cho chạy vào dịp hè nhưng nó đi suốt tới ngoại ô phía tây,qua công viên thành phố và vài khu phố xa hoa.Đằng đó cũng có một khu vực được cho là bỏ hoang của Umbrella,có thể vẫn còn xe dùng được và những con đường trống.Trong trường hợp nó vẫn còn chạy,xe điện là lối dễ nhất thoát ra ngoài thành phố.

“Với toàn bộ những rào chắn,cách duy nhất tới được chỗ nó là qua cánh cổng khóa – mà mình chỉ có một trong hai viên ngọc”.

Cô không có trang thiết bị để phá sập cái cổng nặng nề quá khổ một mình...nhưng báo cáo của Marvin nói rằng Bill Hansen đã từng có viên xanh dương,nhà hàng của ông ta chỉ cách vài 3 hay 4 dãy phố.Không có cơ sở kết luận ông ta cũng có viên xanh lá,hoặc nó ở quán Grill,nhưng dù sao cũng đáng để kiểm tra.Nếu không đúng cũng chẳng thể tồi tệ hơn nữa – nếu tìm được,cô có thể ra khỏi thành phố sớm hơn cô hi vọng.Với tên

Nemesis chạy rong ngoài kia, không lúc nào là đủ sớm. Quyết định vậy đi. Jill quay người đi tới cánh cổng dẫn ra sảnh, tuồn viên ngọc xanh vào túi. Cô muốn kiểm tra phòng tối của RPD trước khi rời đi, để xem có tìm được cái áo vest của viên nhiếp ảnh nào không; không có đồ nạp đạn nhanh cho khẩu Colt, và cô muốn thêm vài cái túi đựng mấy viên đạn lẻ. Khi định làm thế, cô nghĩ mình nên để lại khẩu shotgun. Cô móc cái đai đeo qua vai lấy từ một viên cảnh sát quá cố, nên mang nó theo cũng không đến nỗi, nhưng không có đạn – và với hỏa lực thêm khẩu .357 – cô không thấy lợi khi mang nó theo nữa...

Bước vào sảnh rồi quẹo trái, cô không nhìn cái xác sụm xuống cái cửa sổ hướng nam. Đó là một cô gái trẻ nhiễm virus cô đã bắn từ cầu thang lầu hai, ở quay góc quanh, và cô khá chắc mình biết cô gái đó – nữ thư kí/tiếp tân làm việc ở bàn trước vào cuối tuần, Mary gì đó. Phòng tối đối diện khoảng trống dưới cầu thang; cô phải

đi qua cái xác vài bước,nhưng cô nghĩ
có thể tránh nhìn quá gần nếu...

XOẢNG!

Hai cánh cửa sổ nổ tung,cơn mưa kính
văng đầy lên xác nữ tiếp tân,vài mảnh
chém vào chân Jill.Cùng lúc đó,một
đồng đen khổng lồ phóng vào,to hơn
người thường,to cỡ -

-“sát thủ của STARS”-

Đó là tất cả những gì cô kịp nghĩ.Jill
phóng ngược về phía cô đến,tông thẳng
vô phòng lưu giữ chứng cứ,trong khi ở
phía sau là những tiếng kính bị đập bể
khi nó đứng dậy,nghe tiếng gào tên mục
tiêu duy nhất của nó, “Ssstaarss”

Cô chạy,chộp khẩu revolver nặng trĩch
bên dưới túi hông,băng qua phòng lưu
giữ tới cánh cửa đó,tiếp tục vào phòng
của nhóm tuần tra.Quẹo trái ngay lúc vào
và những chiếc bàn mờ lùì về sau, ghế
và kệ sách và một cái bàn lật úp loang lổ
máu và chất lỏng của ít nhất 2 cóm, cái
xác sòng xoài của họ trở thành vật cản
đường cô, Jill nhảy qua những đôi chân

vặn vẹo, nghe tiếng cửa mở, không, vỡ nát đằng sau, tiếng gỗ gãy và mảnh vụn tung tóe vẫn không nhún chìm cơn giận dữ của Nemesis.

“Mau mau mau hơn nữa...”

Cô tông trúng cánh cửa khi đang chạy, không màng tới cơn đau lò mờ lan dần trên cái vai bầm tím, ngoặc sang phải khi vừa đâm vào tiền sảnh

Shhhhhhhhh-BUUUÙUM!

Một ánh chớp sáng lòa và khói phọt qua , đục một lỗ nham nhở cháy trên sàn cách cô chưa đầy 3 bộ. Từng mảnh hoa cương đen và gạch nền nám đen bay lên, nổ tung lên trong một mớ tiếng ồn và sức nóng.

“Lạy Chúa, nó có vũ khí!”

Cô chạy nhanh lên, theo con dốc xuống tiền sảnh dưới, nhớ ra cô đã khóa chốt cửa trước, nhận ra điều đó như nắm đấm thẳng vào bụng. Cô sẽ không bao giờ mở kịp nó cả, không có cơ hội nào...

...và BUUM, một luồng hơi nữa từ một thứ có thể là súng phóng lựu hay bự hơn, đủ gần để cô có thể thấy không khí

nư xe ra kề bên tai phải,có thể nghe
tiếng rít từ tốc độ kinh hồn ngay trước
khi cánh cổng bật tung.Chúng dính ẻo lả
vào bức tường,lắc lư,vẫn cháy âm ỉ khi
cô chạy qua vào màn đêm đen lạnh lẽo.

“Ssstaaarrss!”

“Gần,quá gần”.Jill theo đánh liều nhảy
qua bên,bắn khỏi sàn,lờ mờ nhận ra xác
Brad không còn đó nữa mà cô cũng
không quan tâm.Ngay lúc cô đáp
xuống,Nemesis bay ngang qua cô,lăn qua
nơi cô vừa đứng cách đó vài tích tắc.Đà
chạy của nó đã khiến nó văng xa ra,nó
nhẹ nhẹn nhưng quá nặng để dừng
lại,kích thích quái vật của nó cho cô đủ
thời gian cần thiết.Một tiếng ré lên và cô
đã qua được cánh cổng,đóng sầm lại,rút
khẩu shotgun từ sau lưng.

Cô quay người chèn khẩu shotgun vào
tay kéo cửa,chúng vỡ rạn trước khi cô
kịp buông tay,đủ mạnh để cô nhận ra
cánh cổng sẽ không giữ được lâu.Bên kia
cổng,Nemesis thét trong cơn điên loài
thú,âm thanh ma quái từ cơn khát máu

mạnh đến mức Jill run bắn lên.Nó đang
gào lên vì cô,như trong cơn ác mộng
đó,nó muốn cô phải chết.

Quay người,cô chạy,tiếng tru nhát dần
vào màn đêm sau lưng,cô vẫn chạy và
chạy.

Lúc Nikolai thấy Mikhail Victor là lúc
hắn biết phải giết người đó.Nói nghiêm
túc thì không có lý do nào cả,nhưng cơ
hội quá hấp dẫn không nên bỏ qua.Bằng
may mắn nào đó,chỉ huy trung đội D đã
sống sót,một vinh dự mà hắn ta không
đáng được hưởng.

“Chúng ta sẽ xem xét về việc đó...”

Nikolai đang thấy khoan khoái,hắn đã
đi trước kế hoạch tự đặt ra,và phần còn
lại chuyển hành trình qua cổng ngầm
cũng suôn sẻ.Kế tiếp là bệnh viện,nơi
hắn có thể đến nhanh chóng nếu dùng xe
cáp ở Lonsdale Yard;hắn có dư thời gian
để thư giãn một chút,lấy lại sức sau cuộc
truy tìm.Trèo ngược lên thành phố,thấy
Mikhail bên kia đường từ mái một tòa
nhà Umbrella – vị trí bắn tỉa hoàn hảo –

để tưởng thưởng cho cố gắng của
hắn.Mikhail sẽ không bao giờ biết cái gì
đã bắn trúng mình.

Viên chỉ huy ở dưới hai tầng,lưng tựa
vào tường căn lều bãi phé liệu vừa thay
băng đạn.Ngon đèn an ninh,tia sáng lập
lòe theo chuyển động thất thường của
những côn trùng ban đêm,đã rọi rõ vị trí
của hắn đồng thời làm hắn không tài nào
thấy được kẻ hạ sát hắn.

“Mày không thể có tất cả;cái chết của
hắn cũng đủ”.

Nicholai mỉm cười nâng khẩu M16
lên,tận hưởng khoảnh khắc đó.Cơn gió
đêm mát lạnh làm xù tóc hắn cùng lúc
hắn nhìn kĩ con mồi,để ý không chút thỏa
mãn nổi sợ trên nét mặt Mikhail,gương
mặt khó hiểu.Bắn vào đầu ư?Không;có
khả năng Mikhail đã bị nhiễm,Nicholai
không muốn lỡ màn sống dậy.Hắn cũng
có dư dả thời gian chứng kiến.Hắn hạ
thấp súng xuống nhắm vào đầu gối
Mikhail.Rất đau...nhưng hắn vẫn có thể
dùng tay bắn loạn xạ vào màn

đêm;Nicholai không muốn bị bắn trúng.

Mikhail đã nạp đạn xong và đang nhìn quanh như muốn quyết định nên đi đâu.Nicholai ngấm rồi bắn,một phát duy nhất,cực kỳ thỏa mãn với quyết định của hắn lúc viên chỉ huy lùi lại,ôm bụng và đột nhiên,Mikhail biến mất,theo góc tòa nhà vào trong màn đêm.Nicholai có thể nghe tiếng sỏi kêu răng rắc nhỏ dần.

Hắn rửa thầm,nghiến chặt răng.Hắn muốn thấy tên đó quần quai,đau đớn vì vết thương có thể gây tử vong.Có vẻ phản ứng của Mikhail không tệ như hắn tưởng.

“Vậy ra hắn chọn chết trong bóng tối đâu đó thay vì nơi mình có thể thấy hắn.Điều đó thì nghĩa lí gì chứ?Chẳng qua mình không có gì làm để giết thời gian cả...”

“Vẫn không được.Mikhail bị thương nặng,còn Nicholai muốn nhìn hắn chết.Chỉ mất vài phút để tìm dấu máu rồi lần theo hắn – một đứa con nít cũng làm được”.

Nicholai cười ranh mãnh: “Và khi mình tìm thấy hắn,mình sẽ đề nghị giúp

đỡ, đóng vai người đồng đội quan tâm –
ai làm thế này với anh, Mikhail? Nào, để
tôi giúp anh...”

Hắn

mau

chóng

hướng

về

cầu

thang, tưởng tượng khuôn mặt Mikhail khi
nhận ra ai đã bắn hắn, khi hắn hiểu ra thất
bại của hắn ở cương vị người chỉ huy và
một người đàn ông.

Nicholai không biết hắn đã làm gì mà
được hưởng hạnh phúc như thế; cho tới
giờ, đây là đêm tuyệt nhất trong đời hắn.

Đường dây bị ngắt ngay khi cuộc nói
chuyện của họ kết thúc, Carlos bước tới
bàn ngồi xuống, nghĩ kĩ về những gì Trent
đã nói. Nếu những gì ông ta nói là thật –
Carlos tin vậy – thì Umbrella sẽ có rất
nhiều thứ phải trả lời.

“Sao ông nói với tôi toàn bộ chuyện
này?”, Carlos đã hỏi khi sắp kết thúc

cuộc nói chuyện,đầu đang xoay vòng

mòng. “Sao lại là tôi?”

“Vì tôi đã xem lí lịch của anh”, Trent trả

lời. “Carlos Oliveira,lính đánh thuê –

ngoại trừ cậu luôn chiến đấu vì lẽ

phải,luôn luôn ở bên phe bị đàn áp và bị

ngược đãi.Hai lần cậu liều mạng làm sát

thủ,cả hai lần đều thành công – một lần là

tên trùm ma túy bạo ngược tên còn lại là

kẻ viết sách khiêu dâm trẻ em,nếu tôi

nhớ đúng.Và cậu không bao giờ hại dân

thường dù chỉ một lần.Umbrella có dính

liu đến những cuộc tập huấn cực kỳ trái

đạo đức,cậu Oliveira,và cậu chính xác là

loại người nên hành động để dừng họ

lại”.

Theo Trent,T-virus hay G-virus của

Umbrella là hai loại khác nhau – được

tạo ra và sử dụng lên những con quái vật

tự tạo biến chúng thành vũ khí sống.Khi

con người tiếp xúc với chúng,họ nhiễm

căn bệnh ăn thịt người.Và Trent nói lãnh

đạo U.B.C.S biết họ đang gửi người của

họ tới đây,có khả năng năng là cố ý làm

vậy – tất cả trên danh nghĩa nghiên cứu.

“Tai mắt Umbrella ở khắp mọi nơi”, Trent từng nói vậy. “Như tôi đã nói trước đây, cẩn thận với ai mà cậu tin tưởng. Thật lòng thì không ai đáng tin cả.”

Carlos đột ngột đứng dậy đi về phía bếp, lạc trong những suy nghĩ. Trent không chịu nói lí do ông ta phá hoại ngầm Umbrella, dù Carlos ngạc nhiên khi Trent cũng làm việc cho họ trên lãnh vực nào đó; điều đó giải thích tại sao ông ta bí mật vậy.

“Ông ta đang thận trọng, che giấu thân phận, nhưng sao ông ta biết nhiều thế?

Những gì ông ta nói với mình...”

Sự thật rồi tung, vài điều có vẻ hoàn toàn độc đoán – “trong phòng lạnh dưới nhà hàng có viên ngọc xanh lá giả. Trent nói nó có một cặp, nhưng không cho biết viên còn lại ở đâu hay tại sao chúng quan trọng đến vậy”.

“Hãy chắc là chúng có đủ bộ”, Trent nói thế - làm như Carlos sẽ tình cờ tìm được

viên còn lại. “Khi cậu tìm được viên
xanh dương,cậu sẽ có được lời giải
thích.”

Ngoài điều có vẻ vô dụng ngớ ngẩn
đó,Trent cho anh biết Umbrella giữ hai
trục thẳng tại nhà máy xử lí nước thải bỏ
hoang phía tây và phía bắc thành phố.Có
lẽ đó là thông tin hữu ích nhất,Trent có
nói tại bệnh viện thành phố có vaccine
đang nghiên cứu,tuy nó vẫn chưa được
chế tạo,có ít nhất một mẫu ở đó.

“Mặc dù có khả năng bệnh viện sẽ không
còn ở đó lâu nữa”, câu nói đó khiến
Carlos tự hỏi làm cách nào Trent biết
được những thông tin đó.

“Chuyện gì sẽ xảy ra với nó?Và làm
cách nào Trent biết được?”

Trent hình như nghĩ sự sinh tồn của
Carlos là quan trọng;ông ta nghĩ Carlos
sẽ là một phần quan trọng trong cuộc
chiến chống lại Umbrella,nhưng Carlos
vẫn không biết tại sao,hay có chắc mình
muốn gia nhập không.Lúc này,anh chỉ
muốn ra khỏi thành phố...dù vì lí do gì

Trent đã quyết định cung cấp thông

tin,Carlos cùng mừng vì sự giúp đỡ.

“Mặc dù thêm một chút nữa sẽ tốt hơn –

như chìa khóa xe bọc thép chẳng hạn,hay

thứ gì đó để chống lại bọn quái vật”.

Carlos đứng trong nhà bếp,nhìn xuống

cái nắp đáng vẻ nặng nề,thứ hình như che

lấp cầu thang dẫn xuống tầm hầm.Trent

có nói có thể sẽ có nhiều vũ khí hơn ở

tháp đồng hồ,không cách xa bệnh viện

lắm;cái đó cộng thêm chút ít về trực

thăng Umbrella ở phía bắc cái tháp với

bệnh viện,chắc chắn sẽ có ích...

“Nhưng tại sao lại để mình tới đây nếu

mình quan trọng như vậy chứ?Ông ta có

thể ngăn mình lúc đang trên đường tới

văn phòng mà”.

Rất nhiều điều không rõ ràng,Carlos sẵn

sàng cuộc là Trent chưa nói hết mọi

chuyện với anh.Không còn lựa chọn nào

ngoài tin tưởng ông ta chút đỉnh,nhưng

anh sẽ phải rất thận trọng khi dựa vào

thông tin của Trent.

Carlos cúi xuống cạnh lối vào đường

hầm,nắm tay cầm nắp kéo lên.Nó nặng
nhưng anh có thể xoay sở được,ngả
người ra sau dùng chân làm đòn bẩy.Trừ
khi đầu bếp là tay lực sĩ,hắn có cái xà
beng quanh đây.

Cửa trước nhà hàng ở ra rồi đóng
lại.Carlos nhẹ nhàng hẩy cái nắp sang
một bên rồi quay lại,vẫn giữ tư thế
cúi,nhắm khẩu M16 hướng lối vào phòng
ăn.Anh không nghĩ bọn zombie cộng tác
với nhau mà mở cửa,nhưng cũng không
biết bọn quái vật làm được gì,hay ai
khác có thể đi lang thang trên những con
đường thành phố.

Những bước chân chậm rãi rón rén đi
chuyển tới nhà bếp.Carlos nín thở,nghĩ
tới Trent,đột nhiên không biết liệu ông ta
có sắp đặt...

...và điều cuối cùng anh trông chờ là
thấy khẩu revolver .357 ló ra ở góc,cầm
bởi một phụ nữ trẻ quyến rũ với vẻ mặt
cực kỳ nghiêm trọng,cô ta bước nhanh
vào hạ thấp người xuống và chĩa vào
Carlos trước khi anh kịp chớp mắt.

Trong một lúc,họ nhìn nhau chăm
chăm,không ai cử động,Carlos đọc thấy
trong mắt người phụ nữ cô ta sẽ không
ngần ngại bắn anh nếu cần thiết.Dù cũng
cảm thấy gần như vậy,anh quyết định tốt
nhất là tự giới thiệu mình.

“Tôi tên Carlos”, anh nói bằng giọng đều
đều. “Tôi không phải zombie.Thoải mái
đi,huh?”

Cô gái nhìn anh thêm một lúc,chậm rãi
gật đầu,hạ thấp khẩu revolver.Carlos bỏ
tay khỏi cò khẩu súng rồi cũng làm vậy
và họ đứng thẳng dậy,di chuyển thận
trọng.

“Jill Valentine”, cô nói,hình như định nói
gì thêm khi cửa sau nhà hàng bật tung,âm
thanh rền vang từ yết hầu gần như tiếng
thét làm tóc gáy Carlos dựng lên.

“Sstaarrsss!”, nó hét bất kì cái gì
nữa,tiếng nó vang vọng khắp nhà
hàng,từng bước chân khổng lồ nện thình
thịch về phía họ,không ngừng nghỉ và
kiên định.

Chương X

Không có thời gian để hỏi, không còn thời gian để suy nghĩ tại sao nó tìm thấy cô nhanh đến vậy. Jill ra hiệu anh chàng ra phía sau cô và đi giật lùi về phòng ăn cùng lúc anh ta bước nhanh qua cô; cô nhìn quanh cố tìm thứ gì có thể sử dụng làm nó lảng đi đủ lâu để họ trốn thoát. Họ cúi xuống sau quầy phục vụ, Carlos đi chuyển như anh ta có chút kinh nghiệm; anh ta ít nhất đủ nhận thức để giữ im lặng khi tên sát thủ STARS xông vào bếp, vẫn gào thét.

Lửa! Ngọn đèn dầu le lói trên cái xe đẩy cạnh quầy. Jill không chút lưỡng lự; nó sẽ đến được chỗ họ trong vài giây nếu cô không hành động ngay, có thể chút dầu cháy sẽ làm nó chậm lại.

Cô ra hiệu cho Carlos giữ nguyên vị trí, chụp lấy cái đèn đứng thẳng dậy, rướn qua cái quầy, đưa tay ra sau. Tên Nemesis to lớn chỉ vừa bước qua căn bếp rộng rãi khi cô chọi cái đèn vào nó, cần nhả với những nỗ lực nó tạo ra nhằm thu ngắn khoảng cách.

Cái đèn bay đi,rồi mọi thứ chậm lại gần như hoàn toàn,quá nhiều thứ xảy ra cùng lúc mà tâm trí cô thu vào thành một sự kiện lúc đó.Cái đèn vỡ ra cạnh chân con quái vật,mảnh kính và dầu tung tóe ra tạo thành cái hồ lửa nhỏ lan dần;con sinh vật giơ nắm đấm to bè của nó,gào thét điên cuồng;Carlos thét lên gì đó rồi ôm ngang hông kéo cô xuống,chuyển động vụng về làm họ ngã xuống sàn và rồi một tiếng nổ chói lòa cùng âm thanh cô đã từng chịu đựng từ khi tỉnh dậy,không khí chuyển chỗ vỗ vào màng nhĩ cô,Carlos đang cố che cho cô,giữ đầu cô xuống,lập đi lập lại câu gì đó bằng tiếng Tây Ban Nha cùng lúc thời gian trở lại bình thường,có thứ gì đó bắt đầu cháy.

“Ôi trời,lại nữa sao?Cứ đà này nguyên thành phố sẽ nổ tung hết...”.Ý nghĩ đó thật mơ hồ,mất phương hướng,tâm trí cô lộn xộn tới khi cô nhớ ra mình phải thở.Hít một hơi sâu và Jill đẩy tay Carlos ra đứng dậy,muốn nhìn xung quanh.

Căn bếp bị tan tành,ám khói,dụng cụ
văng tứ tung.Cô thấy nhiều hộp dựa vào
tường phía sau,trong số đó hẳn là nguồn
cơ vụ nổ,phần kim loại bốc khói trông
như những cánh hoa nhám nhở.Làn khói
thổi cuộn lên từ thân hình đang cháy trên
sàn,Nemesis nằm đó như gã khổng lồ đã
chết,bộ áo đen cháy xém.Nó không cử
động.

“Không muốn xúc phạm cô,nhưng cô có
điên không?”, Carlos hỏi,nhìn cô sau khi
hỏi câu quá cường điệu. “Cô có thể đã
nướng cả hai chúng ta rồi!”

Jill nhìn Nemesis,mặc kệ anh ta,khẩu
.357 ngăm vào đôi chân bất động của
nó;đầu và phần trên bị che khuất bởi cái
tủ.Vụ nổ rất mạnh,nhưng sau tất cả những
gì cô đã trải qua,cô biết rõ hơn là nhìn
bên ngoài.

“Bắn,bắn đi khi nó đang bất tỉnh,mày có
thể không có cơ hội khác đâu...”.

Nemesis giật lên,những ngón tay nẩy lên
từ bàn tay cô có thể thấy,đầu óc Jill trống
rỗng.Cô muốn ra khỏi đây,tránh xa trước

khi nó ngồi dậy, trước khi nó hết bị ảnh hưởng vụ nổ, điều nó chắc chắn sẽ làm.

“Chúng ta phải ra khỏi đây, ngay”, cô nói, quay sang Carlos. Còn trẻ, vẻ ngoài điển trai, hoàn toàn không bị vụ nổ làm ảnh hưởng thần kinh, anh lưỡng lự, rồi gạt, giữ chặt khẩu súng vào ngực. Nó giống khẩu M16, dùng cho quân đội, anh ta cũng mặc đồ chiến đấu – một dấu hiệu rất tốt. Hi vọng còn nhiều người từ nơi anh tới, Jill nghĩ, hướng về cánh cổng với tốc độ nhanh, Carlos ngay phía sau. Cô có rất nhiều để hỏi anh ta và nhận thấy anh cũng có vài điều muốn hỏi cô... nhưng họ có thể nói chuyện nơi nào khác. Bất cứ nơi nào. Ngay khi ra ngoài, Jill không dừng được; cô bỏ chạy, anh lính trẻ đuổi theo, nhanh chóng qua màn đêm lạnh lạnh của thành phố chết cô vừa nghĩ không biết có còn nơi nào họ có thể an toàn không.

Cô gái, Jill, chạy qua cả khu phố trước khi chậm lại. Cô ấy hình như biết rõ nơi họ đang tới, tất nhiên cô ta có trải qua khóa

huấn luyện chiến đấu nào đó;cảnh sát,có thể lắm,dù rõ ràng cô ta không mặc đồng phục.Carlos tò mò nhưng không hỏi,thay vào đó tập trung theo kịp cô.

Từ nhà hàng họ chạy xuống dưới,ngang qua nhà hát Trent đã nhắc đến,quẹo phải ngay đài phun nước cuối khu phố;thêm nửa khu phố rồi Jill ra hiệu cánh cổng bên trái để thăm dò.Carlos gật,đứng một bên cánh cửa,đưa khẩu súng lên.Jill kéo tay nắm,Carlos bước vào,sẵn sàng bắn bất cứ thứ gì chuyển động,Jill yểm trợ đằng sau.Họ đang ở trong một nhà kho,ở phía cuối con đường là ngã ba trước mặt cách 15 mét.Trông có vẻ trống.

“Lối đó chắc ổn”, Jill nói nhỏ. “Tôi đến từ đường này vài phút trước.”

“Cẩn thận hơn là phải hỏi tiếc,đồng ý chứ?”, Carlos nói,chĩa khẩu súng lên,thấy vui đi chút căng thẳng.Cô ta chắc chắn là dân chuyên nghiệp.

Họ đi theo vách nhà kho,thận trọng kiểm tra nó trước khi nói thêm lời nói.Trong đó lạnh và thiếu ánh sáng,nhưng không

có mùi tẻ như đa phần còn lại trong thành phố và đứng tại ngã ba giữa nhà kho họ có thể thấy bất cứ thứ gì tiến đến trước khi chúng tới gần. Nhìn chung, nó như là nơi an toàn nhất từ khi hạ xuống trục thẳng.

“Nếu anh không phiền, tôi muốn hỏi anh vài điều”, Jill nói, cuối cùng chuyển sự chú ý qua anh. Carlos mở miệng, lời nói tự nhiên tuôn ra. “Cô muốn hẹn tôi đi chơi chứ gì? Vì giọng tôi, con gái lại thích yêu bằng tai. Cô nghe giọng tôi và không cưỡng lại được.”

Jill nhìn anh, mắt mở to, trong khoảnh khắc anh nghĩ mình đã phạm sai lầm, cô ta sẽ không nhận ra anh đang đùa. Đùa giỡn trong những tình huống này quả ngu ngốc. Vừa lúc định xin lỗi, một khoe miệng cô nhếch lên.

“Tôi nghĩ anh nói anh không phải zombie”, cô nói. “Nhưng nếu đó là điều tốt nhất anh làm được, có lẽ chúng ta nên đánh giá lại trường hợp của anh.”

Carlos cười nhăn nhăn, nhẹ người nghe

câu trả đũa của cô – và bất chợt nghĩ đến

Randy,lúc cậu ta ngịch ngợm trước khi

đáp xuống Raccoon.Nụ cười biến mất,và

anh thấy vẻ hóm hỉnh cũng không còn

trên gương mặt cô,làm như cô nhớ ra họ

đang ở đâu và chuyện gì đã xảy ra.

Khi cô nói lần nữa,giọng lạnh hơn nhiều:

“Tôi định hỏi nếu anh là Carlos đã gửi

tin nhắn khoảng một giờ trước,có lẽ một

giờ rưỡi.”

“Cô nghe thấy à?”, Carlos hỏi,ngạc

nhiên. “Khi không có ai trả lời.Tôi không

nghĩ...”

“Cẩn thận người nào cậu tin tưởng”.Lời

Trent văng lên,nhắc anh nhớ anh không

hề biết Jill Valentine là ai.Anh ngừng

lại,nhún vai lãnh đạm.

“Tôi chỉ bắt được một phần,và từ chỗ tôi

không thể truyền tin đi được”, Jill nói.

“Anh nói gì đó về một trung đội,đúng

chứ?Những người,à,lính khác có ở đây

không?”

“Bám vào những điều cơ bản,và không

nói gì về Trent”.

“Có,nhưng tôi nghĩ giờ chắc họ chết
cả rồi.Toàn chiến dịch này là một thảm
họa từ đầu tới cuối.”

“Chuyện gì xảy ra?”, cô hỏi,quan sát
chăm chú. “Anh thuộc đơn vị nào,vệ
binh quốc gia?Họ có đang gửi viện trợ
đến không?”

Lần này Carlos nhìn lại Jill,tự hỏi không
biết anh phải cẩn thận tới mức nào.

“Không có viện trợ,tôi không nghĩ vậy.Ý
tôi là tôi chắc họ sẽ gửi ai đó tới
thôi,nhưng tôi chỉ là tên lính quèn,tôi thật
sự không biết gì cả - chúng tôi vừa hạ
cánh,đám zombie đã tấn công.Có thể vài
người khác cũng thoát được,nhưng theo
những gì tôi biết được tới giờ,cô đang
nhìn thành viên cuối cùng còn sống sót
của U.B.C.S.Viết tắt của Umbrella Bio-
Hazard Countermea...”

Cô cắt ngang,gương mặt lộ vẻ phẫn nộ:

“Anh là người của Umbrella à?”

Carlos gật: “Phải.Họ gửi chúng tôi đến
để giải cứu những người dân”. Anh muốn
nói thêm,cho cô biết những gì anh nghi

ngờ - bất cứ cái gì để thay đổi cái nhìn

trên gương mặt cô, trông như cô vừa

khám phá ra anh là một tên phân biệt

chủng tộc hay cái gì đó, nhưng lời khuyên

của Trent cứ vang, nhắc nhở anh.

Môi Jill cong lên: “Sao không nói là anh

đi dọn dẹp đồng chất thải đi? Umbrella

chịu trách nhiệm cho những gì đã xảy ra

ở đây, làm như anh không biết vậy hả -

bao giờ anh ngừng nói dối đây? Anh thật

sự đang làm gì ở đây? Nói sự thật đi

Carlos, nếu đó là tên anh.”

Cô ấy chắc chắn đang bực mình, và

Carlos thấy không kiên định trong khoảnh

khắc, không biết liệu cô ấy có phải đồng

minh, ai

đó

biết

sự

thật

về

Umbrella, nhưng đó có thể là cái bẫy.

“Cô ta có lẽ làm việc cho bọn họ và

đang thử thách lòng trung thành của

mình...”

Carlos cho một chút giận dữ vào trong giọng: “Tôi chỉ là một tên lính quèn như đã nói. Tôi – toàn bộ chúng tôi chỉ là những tay súng đánh thuê. Không dính gì chính trị ở đây, hiểu chứ? Họ không nói cho bọn tôi cái gì cả. Và ngay lúc này, tôi không quan tâm tới những gì Umbrella phải và không phải chịu trách nhiệm. Nếu tôi thấy ai cần giúp đỡ, tôi sẽ làm công việc của tôi, còn không, tôi chỉ muốn ra khỏi đây thôi.”

Anh nhìn cô trừng trừng, kiên trì nhập vai.

“Và nói về ai-cái gì-tại sao, cô đang làm gì ở đây?”, anh gằn. “Hồi nãy cô làm gì trong cái nhà hàng đó? Và cô cho nổ tung cái thứ gì thế?”

Jill tiếp tục độ mắt thêm vài giây, rồi quay đi, thờ dãi: “Tôi cũng đang cố thoát khỏi đây. Thứ đó là một trong đám quái vật của Umbrella, nó săn đuổi tôi, ngay lúc này tôi cũng không nghĩ nó đã chết – điều đó có nghĩa tôi không được an

toàn. Và tôi nghĩ ở đó có thể có... tôi đang tìm một loại chìa khóa, tôi nghĩ nó có thể ở nhà hàng.”

“Chìa khóa kiểu gì?”, anh hỏi, nhưng bằng cách nào đó, anh nghĩ mình đã biết.

“Là viên ngọc này, nó là một phần cơ chế khóa cổng tòa thị chính. Chính xác thì có hai viên, tôi tìm được một viên rồi. Nếu tôi lấy được viên còn lại, mở cổng, sẽ có đường ra khỏi thành phố - cái xe điện chạy ra hướng tây, ra ngoài thành phố tới khu ngoại ô.”

Caros cố giữ mặt bình thản, nhưng bên trong đang nhảy cẫng lên.

“Trent đã nói gì nhỉ?”

“Một điều là đi ra hướng tây... và khi mình tìm thấy viên ngọc xanh, mình sẽ hiểu mối liên quan giữa chúng... nhưng vậy điều này sao lại liên quan tới Jill Valentine chứ? Giờ mình có tin được cô ấy chưa? Cô ấy biết gì?”

“Tuyệt”, anh nói, giữ giọng ôn hòa. “Tôi có thấy thứ như thế, trong tầng hầm nhà hàng. Viên ngọc màu xanh lá.”

Mắt Jill mở to: “Thật không? Nếu chúng ta lấy được nó... Carlos, chúng ta phải quay lại!”

“Nếu đó là tên tôi”, anh nói, nửa thích thú nửa bức bối. Cô ấy cứ nhảy từ tâm trạng này đến tâm trạng khác, nhanh nhẹn sang hài hước rồi giận dữ rồi phấn khởi; khá mệt mỏi, và anh vẫn chưa chắc có nên quay lưng lại với cô không. “Cô ấy có vẻ thành thật...”

“Tôi xin lỗi”, cô nói, chạm nhẹ vào tay anh. “Tôi không nên nói vậy, chỉ là – Umbrella và tôi không hợp nhau. Khoảng sáu tuần trước ở đây xảy ra sự cố sinh học tại một phòng nghiên cứu của họ. Người ta đã chết. Và bây giờ thì lại chuyện này.”

Carlos hơi xiêu lòng vì hơi ấm từ bàn tay cô. Lạy Chúa, nhưng anh là một tên không biết tán tỉnh, và không thể không nhìn vào gương mặt cô ấy.

“Carlos Oliveira”, anh nói, “sẵn sàng phục vụ.”

“Bắt đầu nào chàng trai. Ra khỏi thành

phổ, Trent nói thế, nhưng mi chắc mi muốn đi với một người có thể sẽ giết mi không? Mi muốn nghĩ cho thông trước khi đi cùng cô Valentine chứ ?”.

Tức thì anh bắt đầu cãi nhau với chính mình.

“Phải rồi, thận trọng, nhưng mi định bỏ cô ấy một mình à? Cô ấy nói con quái vật đó đang đuổi theo cô ấy...”

Đôi lúc anh đùa về việc đó, nhưng anh không thật sự là kẻ phân biệt giới tính ; “cô ấy có thể tự lo cho mình, như cô đã từng làm. Và nếu cô ta là một gián điệp của Umbrella... thì, cô ta đáng bị những gì sẽ bị, đúng không?”

“Tôi... tôi không thấy ổn khi bỏ đi mà không ít nhất cố tìm những người khác”, anh nói, và giờ đây khi biết có đường ra, anh nhận ra có khả năng thoát khỏi đây. Khoảng một giờ trước đây thôi, ý nghĩ đó thật buồn cười; bây giờ, được trang bị thông tin từ Trent, mọi thứ đã thay đổi. Vẫn sợ, chắc rồi, nhưng biết được gì đó về tình hình làm anh thấy bớt

bị đe dọa. Dù nguy hiểm, anh muốn đi
quanh vài khu phố nữa trước khi rời khỏi
thành phố, cố giúp ai đó. Anh muốn có
thời gian suy nghĩ, quyết định.

“Điều đó... và biết cô ấy đã sống sót có
nghĩa mình cũng có thể”.

“Tôi có thấy cánh cổng cô nói, đi qua tòa
soạn báo, si ? Sao tôi không gặp cô ở
đó... hay tốt hơn là chỗ xe điện vậy.”

Jill nhăn mày, rồi gật: “Được rồi. Tôi sẽ
quay lại nhà hàng trong khi anh tìm xung
quanh, tôi sẽ đợi anh chỗ cái xe. Khi đi
qua cổng, cứ theo con đường bên trái, anh
sẽ thấy bảng hiệu Lonsdale Yard.”

Trong vài giây, không ai lên tiếng, và
Carlos thấy, cách cô thận trọng nhìn
anh, Jill có những hiểu lầm riêng về
anh. Sự láu cá của cô làm anh tin cô thêm
một chút; nếu cô anti-Umbrella, thì mới có
lý khi cô không thích dây dưa với nhân
viên của họ.

“Ngừng tranh luận và đi thôi, vì Chúa!”

“Đừng bỏ tôi lại đây”, Carlos nói, một
cách nhẹ nhàng. Anh ta nghe có vẻ

ngghiêm túc thật.

“Đừng làm tôi đợi quá lâu”, cô đáp

lại và mỉm cười, anh nghĩ dù sao cô cũng đáng tin. Rồi cô quay đi chạy chậm chậm về hướng họ đi tới.

Carlos nhìn cô đi khuất, tự hỏi mình có điên điên khi không cùng đi với cô – sau một lát, anh đi nhanh về phía lối ra khác trước khi kịp đổi ý.

Đối với một người đang chảy máu như lợn bị cắt tiết, Mikhail nhanh nhẹn không ngờ. Trong ít nhất 20 phút Nikolai đã lần theo dấu máu qua một rào chắn, qua cát, nhựa đường, cỏ và gạch vụn, hắn vẫn chưa thấy bóng dáng tên đang ngắc ngoải. Có lẽ ngắc ngoải không phải là từ thích hợp, theo... Nikolai đã định bỏ cuộc nếu hắn không thể tìm được tên chỉ huy sau vài phút, nhưng tìm càng lâu hắn càng quyết tâm.

Hắn cũng thấy nổi giận – “sao Mikhail dám chạy trốn hình phạt của hắn chứ?

Hắn nghĩ hắn là ai, làm lãng phí thời giờ quý báu của Nikolai?”. Để làm hắn bực

mình hơn,Mikhail đã đi một quãng khá
xa và đang dẫn hắn vào ngược thành
phố;thêm một khu phố nữa là hắn trở lại
tòa nhà RPD lần nữa.Nicholai mở cửa
khác,quét
qua
căn
phòng,rồi
thở

dài.Mikhail đã biết hắn đang bị đuổi
theo – “hoặc hắn không biết lúc nào nên
ngừng lại và chết.Dù lí do gì đi nữa,cái
chết sẽ đến với hắn không lâu nữa”.

Nicholai bước qua một văn phòng ngăn
nấp,nhỏ bé,ở cạnh khu garage giữ xe,vết
máu bất thường sáng tím trên nền sàn
xanh cạnh cái lồng đèn trên đầu.Vết máu
hình như nhỏ đi;hoặc Mikhail đã chảy
gần hết máu – không thể nào – hay hắn đã
có
thời
gian
cầm
máu

vết

thương.Nicholai

nghiên

răng,tự

an

ui,Hắn sẽ yếu đi,chậm dần lại,có thể tìm
nơi nào để nghỉ.Mình đã thành công,hắn
không thể cố lâu hơn nữa.

Hắn bước vào tối,trông như hang
động,không khí lạnh đặc mùi dầu hỏa,dầu
nhờn và còn gì đó nữa.Hắn dừng lại,hít
thở sâu.Có ai đó vừa sử dụng súng,hắn
chắc như vậy.Hắn di chuyển nhanh và
nhẹ nhàng qua sànximăng,đi theo rìa xe
tải màu trắng đang chặn một hàng xe
hơi,và thấy thứ gì đó như con chó nằm
trong vũng máu,cơ thể nó cong kì lạ tư
thế thai nhi trong bụng mẹ.

Hắn bước nhanh tới,vừa ghê tởm vừa hồi
hộp.Họ đã cảnh báo hắn về mấy con
chó,chúng bị nhiễm nhanh đến mức
nào,và hắn biết đã có cuộc nghiên cứu
thâm định năng lực chúng khi sử dụng
làm vũ khí tại biệt thự Spencer...

“...bọn nó quá nguy hiểm khi chúng quay lại cắn những người chăm sóc.Không thể huấn luyện,tốc độ thổi rửa cao hơn loài khác”.

Thật thế,con vật gần như không da dưới chân hấn có vẻ ngoài và mùi như một miếng thịt tươi đã phơi trong nắng quá lâu.Tuy đã quen với những thứ này như quen với chết chóc,Nicholai vẫn thấy mọi thứ trong bụng dồn lên vì mùi hôi,nhưng hấn tiếp tục quan sát con sinh vật,chắc hẳn con chó là mục tiêu cuộc nổ súng vừa rồi.

“Đúng như thế.Hai vết thương dưới đùi tai trái...nhưng không phải đạn khẩu M16,lỗ quá lớn”.Nicholai lùi lại,chau mày. “Ai đó ngoài Mikhail Victor đã đi qua garage nửa giờ trước,có thể không phải lính U.B.C.S.,trừ khi họ mang theo vũ khí cá nhân,chắc là khẩu handgun...”

Nicholai nghe thấy gì đó.Đầu hấn ngẩng lên,hướng chú ý về cổng ra ở phía trước hướng 2 giờ.Tiếng lê nhè nhẹ,có thể là một tên bị nhiễm virus đang quệt vào cửa

– hay có thể một người bị thương, đổ sụp xuống tại cửa hấp hối, quá mệt mỏi để đi tiếp. Nikolai đi tới cánh cửa, tràn trề hi vọng và cười khi nghe giọng Mikhail, yếu ớt và mệt mỏi, lọt qua cánh cửa kim loại cũ.

“Không... biến đi!”

Nikolai hăm hở mở cửa, giấu đi nụ cười trên gương mặt hấn vừa quan sát tình hình. Một bãi phế liệu rộng, có cửa ra, xe chất lên thành đồng chướng ngại vô dụng, thêm hai con chó nằm chết trên sàn đất lạnh lẽo. Mikhail nằm cạnh cổng garage, một phần dựa vào tường và đang cố hết sức nâng khẩu súng lên. Gương mặt xanh xao đầy mồ hôi, đôi tay run lẩy bẩy. Cách đó năm mét, nửa thân một người đang bò tới hấn bằng những ngón tay xác xơ, gương mặt thối rữa không thể phân biệt giới tính của nó mang nụ cười đều cáng. Tốc độ nó chậm chạp nhưng đều đặn; nó hình như không có phần dưới – “rõ ràng không phải là một hệ tiêu hóa hoàn chỉnh” – nhưng vẫn không ngăn

được ý muốn thêm ăn của nó.

“Mình có nên đóng vai người hùng, cứu
chỉ huy khỏi găm tới chết? Hay cứ thưởng
thức vở kịch?”

“Nicholai, giúp tôi với, làm ơn...”,

Mikhail thở dốc, quay đầu ngược nhìn
hắn, và Nicholai không thể cưỡng lại
được. Ý nghĩ Mikhail sẽ biết ơn hắn đã
cứu mạng nghe đặc biệt... buồn cười, hắn
không biết dùng từ nào khác.

“Cố lên, Mikhail”, Nicholai nói giọng
ép. “Tôi sẽ xử lý nó!”

Hắn chạy nhanh tới và nhảy, động gót
giày vào xương sọ nó, nhấn nhó khi một
mảng lớn da đầu xỉn màu của nó tróc ra
đầy nước xương. Hắn dậm xuống lần
nữa, và sau lần thứ ba, cái thứ từng là
người chết trong vũng nát đầy vụn dầy
đặc, đôi tay nó co giật, những đầu ngón
tay trơ xương nhảy múa trong chót lát
trên sàn nhựa đường.

Nichoali quay lại, mau chóng bước tới
quỳ xuống cạnh Mikhail. “Chuyện gì xảy
ra vậy?”, hắn hỏi, giọng đầy lo âu vừa

nhìn xuống cái bụng đâm máu của

Mikhail. “Chúng cần anh à?”

Mikhail lắc đầu, nhắm mắt như không còn đủ sức mở ra nữa. “Ai đó bắn tôi”.

“Ai làm? Tại sao chứ?”, Nikolai cố gắng làm ra vẻ căm phẫn.

“Tôi không biết ai, cũng không biết tại sao. Tôi nghĩ ai đó cũng đang đi theo tôi nhưng – có thể họ nghĩ tôi là một trong số chúng. Một con zombie.”

“Thật ra, điều đó không khác sự thật lắm đâu”... Nikolai phải giập đi một nụ cười nữa, hẳn đáng được nhận phần thưởng cho màn diễn xuất của hắn.

“Tôi có thấy... vài người thoát được”, Mikhail thều thào. “Nếu chúng ta tới được điểm rút quân, gọi máy tay tới...”

Tháp đồng hồ St. Michael là địa điểm rút quân, nơi những người lính phải đưa những cư dân còn sống sót đến. Nikolai biết sự thật – đội do thám sẽ cho hạ chiếc cầu đầu tiên xuống ngay trang là trục thăng cứu hộ, và sẽ không còn trục thăng nào tới nữa trừ khi Umbrella ra lệnh. Khi

mà hầu như toàn bộ đội trưởng đã
chết,Nicholai phải tự hỏi liệu có tên lính
nào biết về cuộc “rút quân” không,dù
hắn cho chuyện đó không quan
trọng.Đảng nào nó cũng không ảnh hưởng
đến kế hoạch của hắn.

Hắn thấy không thích thú trò chơi này
nhiều như hắn đã tưởng.Mikhail tin
người đến mức thảm hại,cuộc thử thách
cứ như săn đuổi một con chó hiền
lành.Xem thôi cũng thấy xấu hổ,cách hắn
chịu thua cơn đau...

“Tôi không nghĩ anh đi được đâu”,
Nicholai bình tĩnh nói.

“Nó không tệ vậy đâu.Đau chết được,tôi
cũng mất chút máu,nhưng nếu tôi lấy lại
sức được,nghỉ vài phút...”

“Không,vết thương trông tệ lắm”,
Nicholai nói. “Có thể mất mạng đấy,tôi
nghĩ thế...”

KEEÉT.

Nicholai ngậm miệng lại ngay khi cánh
cổng garage cạnh họ mở ra,chuyển động
đều chậm chậm,và một người lính

U.B.C.S. bước vào,mắt sáng lên khi
trông thấy họ,khẩu súng hạ súng,nhưng
chỉ một chút.

“Thưa

các

ngài!Hạ

sĩ

Carlos

Oliveira,đội A,trung đội Delta.Tôi...

khốn kiếp,mừng là gặp mấy anh.”

Nicholai gật nhẹ,bực mình khôn tả cùng

lúc Carlos cúi xuống cạnh họ,kiểm tra

vết thương của Mikhail,hỏi những câu

ngu ngốc.Hắn chắc 99% có thể giết cả

hai trước khi chúng nhận thức chuyện gì

đang xảy ra,nhưng dù chỉ 1% cũng là quá

liều lĩnh so với những gì có thể đe dọa

hắn.Hắn sẽ phải đợi...nhưng có lẽ hắn

tìm được cách lợi dụng những tình huống

thế này.Và nếu không... “ừ,lúc nào con

người cũng có thể quay lưng lại với bạn

bè,không đúng sao?Và không ai trong

chúng có lý do gì để nghĩ Nicholai là bất

cứ ai khác.Nói thế nào nhỉ,về cơ hội trá

hình cái chương ngại? Mọi việc sẽ suôn sẻ thôi”.

Chương XI

Jill đi nhanh tới cổng tòa thị chính, nắm chặt hai viên ngọc trong bàn tay đầm đìa mồ hôi. Khu vực này hiện không có kẻ nào, ít nhất trong khoảng cách xa nhất cô có thể thấy, nhưng trong nhà hàng trống không, Nemesis đã biến mất, đồng nghĩa cô phải nhanh lên; cô không biết làm cách nào, nhưng nó đang lần theo cô, và cô muốn đi thật nhanh.

Cuộc chạy như băng qua con hẻm sau nhà hàng làm cô hết hơi và không chút sợ hãi. Cô suýt vấp té vào cơ thể con sinh vật dị thường nào đó, thứ cô không thể nhìn thấy trong bóng đêm đang càng lúc tối thêm – nhưng những cái bóng móng vuốt tử thần treo trên đầu cũng quá đủ để giữ cô tiếp tục. Nó không giống bất kì thứ gì cô từng thấy; thứ đó, và mối đe dọa cuộc truy đuổi không tránh khỏi của Nemesis đã khiến cô hơi hoảng loạn. Cô đã dùng nó để đẩy nhanh những cổ

gắng,thận trọng tự điều khiển mình.Từ những kinh nghiệm,cô biết việc bám vào bản năng thú vật là phần quan trọng để sinh tồn;một chút sợ hãi cũng tốt,nó giữ thần kinh trong trạng thái sẵn sàng.

Cái đồng hồ trang trí được đặt trên cái bục cao cạnh cánh cổng.Cô lóng ngóng đặt viên ngọc xanh dương vào chỗ,mảnh kính hình kim cương kêu lên tiếng o o nhỏ,đoạn đèn trong chuỗi tròn bao quanh viên ngọc bật sáng.Viên ngọc xanh lá cũng dễ dàng đặt vào.Tiếng nghiền rít vang lên,hai cánh cổng trượt sang hai bên mở ra con đường tối bao quanh bởi bờ giậu mọc kín.

Từ chỗ cô đứng trông nó không tệ.Cô nói chút căng thẳng bước đi im lặng,cảm nhận xung quanh.Làn gió ẩm,mát lạnh thổi qua hứa hẹn cơn mưa sắp đến,làm những cành cây kêu xào xạc,quét qua tán lá,làm những giọt mồ hôi trên mặt,cánh tay cô lạnh đi.Cô có thể nghe thấy tiếng rên từ xa của một con zombie trong không gian,và thấy vết nhợt mờ ảo của

ánh trắng sớm trên con đường lát
đá.Cảnh giác nhưng không thấy nguy
hiểm hiện thời,cô bước sâu vào trong,suy
nghĩ đến Carlos Oliveira.

“Anh ta đã nói thật về việc là một
lính đánh thuê của Umbrella và có thể
không biết công ty thật sự đang mưu toan
gì,đồng thời anh ta đang che giấu gì
đó.Anh ta không nói dối giỏi như anh
nghĩ,y muốn dối dặt cũng không rõ ràng.
Mặt khác,anh ta không ranh ma chút nào
– một tên nói dối nghĩa là uh,có lẽ,hoặc
ít nhất là người không gây hại gì.Có thể
anh ta chỉ thận trọng – đang làm chính
xác những gì cô làm.Trường hợp nào đi
nữa,cô không có thời gian giải thích rõ
ràng,vậy nên cô quyết định tin vào ấn
tượng đầu tiên:anh ta là người tốt.Chuyện
đó có ích gì với cô không lại là chuyện
khác;trong một lúc,cô sẵn sàng dừng lại
vì bất kì đồng minh nào không có ý định
giết cô.

Nhưng mình có nên đi chung với ai
không?Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh ta

ngáng đường Nemesis,và...”

Như một hiệu lệnh,cô nghe thấy tiếng

nó,một sự trùng hợp quái ác đến vô

thực,như một trò đùa chết người.

“Sstaarrss...”

“Vừa nhắc đến ác quỷ, chết tiệt,nó ở đâu

vậy?”. Jill ở gần giữa công viên nhỏ,nơi

ba con đường hợp lại,âm thanh đến từ

đâu đó phía trước – “hay là phía sau?Độ

âm vang thật lạ,cái sân cỏ trước mặt cô

làm tiếng gào thấp giọng,rin rít như đến

từ

khắp

phía”.Cô

quay

lại,tìm

kiếm,nhưng con đường sau cô và hai lối

rẽ ra từ cái sân trông biến mất trong bóng

tối.

“Đường nào...”.Cô bước ra không gian

trống,nếu cần sẽ có chỗ để cô chạy thoát

và xoay trở.

Bước chân nặng nề,chắc chắn.Thêm một

bước nữa.Jill ngược lên và kia,phía

trước bên trái,con đường dẫn tới cái xe
điện.Bóng tối dày đặc,vẫn không thể thấy
rõ.

“Quay trở lại,tòa soạn báo hay trở về
ga,không,không đời nào mình chạy nhanh
hơn nó nhưng đằng kia có trạm gas,nó có
cửa kim loại khóa chốt và có cả đồng xe
ở đó,trón chỗ đó tốt hơn...”

Phía trước bên phải.Một kế hoạch đơn
giản hơn là không có,và cô đã không còn
thời gian cân nhắc lựa chọn thêm chút
nào nữa.

Jill bắt đầu,tiếng lộp cộp nhỏ từ giày cô
nhanh chóng bị lấn áp dưới tiếng chan
chát bất ngờ,tiếng tru mỗi lúc một
lớn,bước chân nặng nề của đôi chân nửa
nhân tạo dẫm lên sân.Trong sâu thẳm cô
biết rõ mình,những cơ bắp đang hoạt
động,tiếng tim đập và hơi thở khi cô bay
qua những viên đá.Trong chốc lát,cô đã
tới cánh cổng hướng ra phía bắc,sẽ đưa
cô xuống khu phố đầy xe hỏng,qua trạm
gas/xưởng sửa chữa,tới...

Cô không thể nhớ ra.Nếu đường vẫn

trông,cô có thể đi qua khu vực công
nghiệp của thành phố,hy vọng sẽ không
đụng phải đám zombie nào.Nếu rào chắn
đã được dựng lên –
- “thì mình tiêu rồi,đằng nào cũng quá
trễ”.

Cô đề cơ thể được huấn luyện của mình
làm phần còn lại,lẹ làng lách qua cánh
cổng vào thế chạy nước rút,đưa cô tới
nơi an toàn trong mê trận những xe tải,xe
hơi kẹt cứng.Cô có thể thấy nó đang
tới,và cô để mình hòa vào bóng đêm,hiểu
được vị trí của cô trong cuộc săn.Cô là
con mồi,cô phải luôn lách tương đương
sự quyết tâm của Nemesis;nếu làm
đúng,cô sẽ sống sót và con sinh vật sẽ
chịu đói.Nếu không...

“Không còn thời gian,không còn thời
gian để nghĩ nữa.Nemesis đang tới”.Jill
cũng di chuyển.

Trong văn phòng garage đậu xe,Carlos
tìm thấy nửa thùng nước đóng chai,vài
ống dây,một cái áo còn trong gói.Anh lập
tức làm những việc có thể giúp cho

Mikhail trong lúc Nikolai tiếp tục canh chừng, vẫn giữ khẩu súng trong tay. Cái sân vắng lặng ngoài tiếng Mikhail thở dốc và tiếng kêu cô đơn từ con quạ ở đâu đó.

Carlos không biết gì nhiều ngoài sơ cứu, nhưng anh nghĩ vết thương không nặng lắm; viên đạn xuyên qua bên sườn Mikhail, trên xương hông trái một chút; chỉ xích vô một hai inch là anh ta đã tiêu rồi, một phát vào gan hay cật là giấy báo tử của anh ta. Phần ruột dưới hình như cũng bị đâm thủng; nếu để lâu nó sẽ giết anh ta, nhưng nếu được điều trị kịp, anh ta sẽ tạm ổn.

Carlos rửa sạch và băng bó vết thương, buộc gạc lên, cột chặt mảnh áo quanh thân Mikhail để giữ máu lưu thông. Viên chỉ huy có vẻ chống chọi cơn đau rất tốt, dù anh đang muốn nôn mửa và thấy hoa mắt vì mất máu. Qua khe mắt, Carlos để ý Nikolai đang di chuyển. Anh đã buộc xong băng chặn miếng gạc và nhìn lên, thấy tên đội trưởng

đã lấy ra cái laptop từ túi vai, đang gõ phím, gương mặt chăm chú vào màn hình. Hắn đã đeo khẩu súng lên vai và cúi xuống cạnh cái xe tải bốc vác đã móp méo.

“Thưa ngài-ah, Nicholai, tôi làm xong rồi”, Carlos đứng dậy nói. Mikhail đã đề nghị họ bỏ cách xưng hô trong quân đội, chỉ ra hoàn cảnh của họ cần linh động. Carlos đồng ý, dù không thấy Nicholai có ý kiến; hắn có vẻ là loại cứng nhắc theo quy tắc.

Mikhail, mặt tái xanh, mắt lơ mờ, chống cùi chỏ cố gượng dậy. “Có cách nào dùng cái đó để gọi cứu viện không?”
.Anh hỏi giọng yếu ớt.

Nicholai lắc đầu, thở dài. Hắn đóng laptop lại cho vài túi. “Tôi tìm thấy nó ở sở cảnh sát và nghĩ có thể nó giúp ích được – danh sách những chốt chặn, có lẽ, hay thông tin thêm về thảm họa này.”

“Không chút may mắn nào sao?”, Mikhail hỏi.

Nicholai di chuyển về hướng họ, nét mặt

cam chịu: “Không.Tôi nghĩ lựa chọn tốt nhất của chúng ta là cố thử tìm đường đến tháp đồng hồ.”

Carlos chau mày.Trent đã nói có thể có nguồn cung cấp vũ khí ở tháp đồng hồ,và từ đó nên hướng lên phía bắc;giữa cái xe điện nối với phía tây của Jill và thông tin mới này,anh bắt đầu thấy bịnh vì những trùng hợp.

“Sao lại là tháp đồng hồ?”

Mikhail trả lời,nói nhẹ nhàng: “Rút quân.Đó là nơi chúng ta phải đưa người dân tới và ra hiệu gọi máy bay tới.Chuông tháp đồng hồ được lên lịch điêm bằng máy vi tính,một hệ thống phát tín hiệu quy định khi cho chạy chương trình.Chúng ta rung chuông,máy bay tới.Dễ thương chứ,huh?”

Carlos không biết sao không ai cho họ biết thông tin quý giá đó ở buổi họp nhưng quyết định không hỏi.Lúc này điều đó không quan trọng;họ phải tới chỗ xe điện.Anh không biết rõ Nicholai,nhưng Mikhail Victor không là mối đe

dọa, trong tình cảnh anh ta hiện giờ, và

anh ta cần đến bệnh viện. Trent có nói

không xa tháp đồng hồ có một cái.

“Nhưng tai mắt của Umbrella...”

Không. Chuyện của họ cũng giống như

của anh; họ đã chiến đấu, nhìn những

người đồng đội tử trận, bị lạc, tìm kiếm

đường ra và tình cờ hợp lại ở đây. Chỉ

thấy hơi lạ, đột nhiên có hai người dính

lúu vào. Trent đã làm anh bây giờ hồ nghi

động cơ của mọi người, tự hỏi không biết

ai có thể dính lúu tới âm mưu tập đoàn

Umbrella, lo nghĩ về điều anh có thể và

không thể nói.

“Hơn nữa, Umbrella cũng làm họ ra thế

này. Sao họ lại muốn giúp mấy tên khốn

đã đẩy chúng ta vào cảnh này chứ? Trent

có thể đang nói thật, nhưng ông ta không ở

đây. Còn họ ngay trước mắt, mình cần

họ. Chúng ta cần họ. Jill không thể từ chối

khi có thêm vài người lính bên cạnh”.

“Có một xe điện chúng ta có thể dùng để

tới đó”, Carlos nói. “Tôi nghĩ là nó đi

thẳng tới tháp đồng hồ. Nó gần đây

thôi,nó đi về phía tây...và với những thứ ngoài kia đang tìm thức ăn tươi...”

“Chúng ta có thể dùng nó ra ngoài thành phố”, Nikolai xen vào,gật gù. “Trường hợp lồi đi vẫn ổn.Tuyệt vời.Anh có chắc nó trong trạng thái sử dụng được không?”

Carlos ngập ngừng,rồi nhún vai: “Tôi chưa tận mắt thấy nó.Tôi gặp một...cảnh sát,tôi đoán vậy,một phụ nữ,cô ấy kể với tôi về nó.Cô ấy đang trên đường đến đó kiểm tra,cô ấy nói sẽ đợi tôi.Và tôi muốn thử có tìm được ai trước khi chúng tôi rời đi không”. Anh thấy mặc cảm tội lỗi khi nói cho họ biết về cô,đột ngột nhận ra mình đã để tên gián điệp điên khùng của Trent làm rối óc. “Sao lại giữ bí mật về Jill chứ?Ai quan tâm nào?”

Mikhail và Nikolai nhìn nhau rồi cùng gật.Carlos rất mừng.Cuối cùng,một kế hoạch thật sự,hành động thôi.Điều duy nhất tệ hơn là ở trong tình huống kinh khủng là rơi vào tình huống đó mà không có biết làm gì.

“Đi

thôi”,

Nicholai

nói.

“Mikhail, anh sẵn sàng rồi chứ?”.

Mikhail gật, rồi cùng nhau, Carlos và

Nicholai nâng anh dậy, đỡ sức nặng của

anh. Họ men theo garage đậu xe sắp sửa

đến văn phòng khi Nicholai buông lời

rủa thâm và ngừng lại.

“Gì vậy?”, Mikhail nhắm mắt, hít thở sâu.

“Mấy hộp thuốc nổ”, Nicholai nói.

“Không thể tin được là tôi quên mất lý

do tôi quay trở lại đường này. Sau khi tôi

tìm thấy Mikhail, tôi...”

“Thuốc nổ à?”, Carlos hỏi.

“Phải. Ngay sau khi đám zombie tấn

công, và đội của tôi” – Nicholai nuốt

vào, hẳn nhiên đang cố gắng giữ bình

tĩnh. – “sau khi đám zombie tấn công, tôi

chạy tới gần khu công trường, ở khu vực

công nghiệp. Một tòa nhà đã bị phá

sập, tôi nghĩ vậy, và thấy vài cái hộp vút

bừa bãi có nhãn cảnh báo chất nổ hạng

nặng. Có cái xe móc bị khóa ở đó, tôi đã

định vào nhưng bọn chúng lại kéo đến

đuổi theo tôi”.

Hắn bắt gặp ánh nhìn trực diện từ

Carlos: “Chúng sẽ phải nghĩ lại trước

khi tấn công chúng ta nếu chúng ta có vài

hỗn hợp nổ RDX để xử chúng.Hai anh

tới xe điện trước được không?Tôi sẽ gặp

hai người ở đó.

“Tôi không nghĩ chúng ta nên phân ta”,

Mikhail nói. “Chúng ta sẽ có nhiều cơ

hội hơn nếu...”

“Nếu chúng ta có cách giữ chúng không

tới quá gần”, Nicholai xen vào. “Chúng

ta không thể để hết đạn mà không có gì

để dự phòng cả.Và còn có những thứ

khác phải dè chừng nữa,những con sinh

vật...”

Carlos không nghĩ tách ra là ý kiến

hay,nhưng nhớ đến cái thứ đầy móng

ngoài nhà hàng-

-“và cái tên Feon bự con trong nhà hàng

nữa thì sao?Jill nói nó sẽ đuổi theo cô ấy

lần nữa...”

“Ừ,được rồi”, Carlos nói. “Chúng tôi sẽ

đội anh chỗ xe điện.”

“Hay lắm.Tôi sẽ không đi lâu đâu”.

Không nói thêm lời nào,Nicholai mau chóng quay người đi về hướng khác,ra khỏi garage,bước vào màn đêm.

Carlos cùng Mikhail đang xanh xao cố gắng từng bước một trong im lặng.Họ đi ngược qua văn phòng ra ngoài đường trước khi Carlos nhận ra Nicholai không hề hỏi hướng cái xe điện.

Nicholai phải cố cưỡng lại ý nghĩ cứ thôi thúc kiểm tra máy tính ngay lúc hần đi khuất;hắn đã tốn đủ thời gian đóng vai đội trưởng trung thực với hai tên lính ngu ngốc.Đã quá 19 phút từ lúc đại úy Davis Chan nộp báo cáo của Watchdog từ văn phòng buôn bán thuốc Umbrella – khoảng hai khu phố cách garage đậu xe – và nếu Nicholai gặp may mắn,hắn có thể tới kịp lúc Chan vẫn đang dở dang công việc,kiểm tra ghi chú cập nhật hay đang cố vượt qua một trong đám quản trị mạng.

Nicholai chạy xuống con hẻm hẹp đầy

những tờ bướm,nhảy qua vài cái xác nằm
sóng xoài,thận trọng né phần trên người
chúng trong trường hợp chúng chưa
chết.Đúng như thế một con trong đám
tưởng đã nát người gần cuối con hẻm đã
cổ chụp giày trái hấn.Nicholai nhảy qua
nó không chút khó khăn,mỉm cười nghe
tiếng rên thét vọng.Gần như thảm hại
giống Mikhail.

Tuy vậy,Carlos Oliveira.Cứng cựa hơn
vẻ bề ngoài của hấn,và hấn nhiên sáng
chói hơn – vẫn không bằng hấn,dĩ nhiên
vậy,nhưng Nicholai muốn xử tên đó
sớm...

“...hoặc không.Minh có thể hoàn toàn
tránh được tên đó”.

Nicholai đẩy cánh cổng kim loại bên
phải,vào một con hẻm khác đầy những
phần còn lại từ cơ thể con người,vừa
chạy ngang vừa cân nhắc lựa chọn của
hấn.Hấn không cần tới tháp đồng hồ làm
gì,chi cần tới bệnh viện – hấn cũng không
phải đi xe điện.Hấn đã bốn cọt với
Mikhail còn bây giờ Carlos thú vị

đây,nhưng không là điều cần thiết.Nếu

hắn muốn,hắn có thể để chúng sống...

Hắn cười,quẹo một góc trong con hẻm
quanh co. “Sẽ vui thế nào nhi?Không,hắn
chỉ muốn thấy lòng tin trong mắt chúng
sụp đổ,nhìn chúng nhận ra chúng đã ngu
ngốc tới dường nào...”

Tic tic tic

Nicholai đông cứng,ngay tức thì hiểu âm
thanh đó.Những cái móng trên nền
đá,trước mặt hắn,tiếng lách cách có vẻ
nhẹ nhàng đến từ phía tối phía trước bên
trái.Ánh sáng duy nhất ở sau lưng hắn
trong góc con hẻm,một trong số những
ngọn đèn an ninh huỳnh quang kêu vo vo
khó có khả năng để tự soi rõ chính
nó,hắn đi giật lùi lại về nó,tiếng tic tới
gần hơn và nhanh hơn,con quái vẫn
không thấy đâu.

“Chường mặt ra đi”,hắn gầm ghè,bực
mình vì tính toán thời gian sai lầm.Hắn
phải đến văn phòng buôn bán trước khi
Chan biến mất,hắn không có thời gian
chiến đấu với những con quái vật của

Umbrella,dù hắt rất muốn.

Tic tic tic

“Chúng có hai đứa!”. Hắt có thể nghe
tiếng móng cào trên nền xi măng bên
phải,ngay nơi hắt vừa đứng,cả tiếng rít
kinh khủng từ bóng tối trước mặt,âm
thanh điên cuồng,như tiếng linh hồn bị xé
ra...

...và nó xuất hiện,gào thét,nhảy ra từ
bóng tối cùng lúc một con khác tham gia
bài ca kì quái của nó,như vang vọng từ
địa ngục đen tối.Nicholai thấy con trước
mặt giờ những cái móng lên,cái hàm
dưới ướm sưng kêu tanh tách,đôi mắt sâu
bọ sáng lập lẹ,và biết con kia chỉ vài
giây đằng sau người anh em của nó,chuẩn
bị nhảy cùng lúc con đầu tiên đáp xuống.

Nicholai khai hỏa,tiếng những loạt đạn
bắn ra vẫn bị lấn át dưới tiếng gào
rú,những viên đạn găm vào con thứ
nhất,tiếng thét của nó thay đổi theo khi nó
rùng mình đứng lại cách hắt có 3 mét –
và,vẫn bắn,Nicholai cúi xuống ngã người
về sau,lăn ngược rồi ngồi bên vai

phải, tất cả chỉ trong một động tác. Con
thứ hai đang lao tới chưa được 2 mét từ
chỗ hấn bắt đầu bắn nó, những lỗ máu
hiện lên bộ xương ngoài đen bóng của nó
như những bông hoa đang kì nở rộ. Như
con đầu, nó vướng chân vào nhau và co
giật một lúc trước khi ngã xuống, tiếng rít
trở trở thành tiếng ùng ục, rồi im
lặng. Nikolai đứng dậy, bình tĩnh, không
rõ chủng loại của nó – hoặc con hút não
(brain sucker) hay loại mang đặc tính
lưỡng cư nhiều hơn, một sinh vật nhiều
chân khác. Hấn đã trông đợi bản chất
hoang dã và cách tấn công của
chúng, nhưng lúc đó hấn chưa hiểu chúng
nhanh tới mức nào.

“Nếu mình chỉ chậm hơn một giây
thôi...”

Không có thời gian cho việc đó, hấn đang
phải đi gấp. Hấn lần tới, nhanh chóng
bước qua mấy cái chân đang chảy
ra, chạy ngay khi qua được. Mỗi bước
chân xa khỏi những sinh vật đã chết hấn
thấy bình tĩnh lại, thành công dâng trào

làm hấn âm cả người.Chúng nhanh,nhưng
hấn nhanh hơn – và với những con quái
vật như thể lang thang trong thành
phố,hấn sẽ không phải lo Mikhail hay
Carlos hay bất kì ai thoát khỏi thứ chúng
phải đối đầu.Nếu hấn không thể tận
hưởng vui thú một mình,hấn có thể ăn
mừng khi biết đồng đội hấn chắc chắn sẽ
làm môi cho bất kì cơn ác mộng nào ở
đây, phản xạ kém cỏi của chúng sẽ làm
chúng thất bại,kĩ năng tồi cùng chúng hứa
hẹn sự diệt vong.Nicholai nắm chặt khẩu
M16,niềm phấn chấn tăng theo mỗi
bước.Raccoon không có chỗ cho kẻ
yếu.Hấn không có gì để sợ.

Chương XII

Cái cửa chớp bằng thép trước tiệm máy
đã hạ xuống và khóa,nhưng Jill xoay xở
lọt vào trong garage,mở khóa cửa hông
trên đường vào.Cửa hàng đủ chắc chắn
và được bảo vệ tốt khỏi những tên trộm
tay nghề bình thường và chắc chắn bất kì
con zombie nào,nhưng Jill không nghi
ngờ gì nếu Nemesis muốn vào đó,nó có

thể vào được.Cô chỉ hi vọng nó chưa

đuổi theo cô tới đây...

“...tuy nhiên nó đã làm được,chính xác là vậy”.

Jill không biết tại sao.Nó đánh hơi thấy cô ư?Không hẳn thế,so với chuyến đi thân trọng muốn hết hơi của cô tới trạm gas;cô tránh né trong bóng tối,nghe tiếng sấm rền của Nemesis nhưng tiến trình chậm chạp trong lúc nó tìm cô trong đám xe bỏ hoang.Nếu nó đuổi theo cô bằng mùi,nó đã bắt được cô rồi...thế nhưng làm cách nào nó biết rõ cô là ai?Nếu một phụ nữ khác cỡ cô lọt vào tầm ngắm,nó có lầm lẫn người đó là Jill?

Jill bước đi trong garage sáng sủa,đôi giày tạo nên những âm thanh ươn ướt trên sàn nhà ẩm dầu,suy nghĩ vẩn vơ trong lúc nhìn xung quanh và kiểm tra các cánh cửa.Cô không biết Nemesis được lập trình để tìm giết STARS như thế nào và tại sao nó như cứ hết lần này đến lần khác bỏ dở cuộc truy thật;Brad đã chết,cô là thành viên STARS duy nhất

vẫn còn ở Raccoon.

“Trừ khi...chỉ huy cảnh sát Irons đã từng ở là thành viên đội B,khoảng 20 năm trước,và có thể lão còn ở trong thành phố...”

Jill lắc đầu.Lô bịch thật.Chris đã tìm đủ thông tin về Iron để gần như chắc chắn lão đang làm việc cho Umbrella,họ cũng khi ngờ Mr.Trent bí ẩn như thế - điềm khác biệt là Trent hình như muốn giúp họ,còn Iron là tên tham tiền không quan tâm tới ai ngoài bản thân.Nếu Irons có tên trong danh sách truy sát của

Nemesis,Jill cũng không bận tâm đến.Từ garage,cô bước vào một nơi có vẻ là kết hợp giữa văn phòng và phòng nghỉ giải lao – máy bán soda,một bàn nhỏ với vài cái ghế,một bàn làm việc lộn xộn.Jill thử gọi điện thoại đường dây chính,nghe thấy không khí im lặng như cô nghĩ.

“Bây giờ mình đợi,chắc thế”, cô nói,dựa vào quầy.Nếu chút nữa Nemesis không đến,cô sẽ luôn ra,đi ngược về xe điện.Cô tự hỏi liệu Carlos đã đến đó chưa,và nếu

anh ta đã tìm được ai đó trong đội – tên gì nhỉ?Umbrella Biohazard gì đó.Có thể là một nhánh bán hợp pháp của chúng;sẽ tạo một mối quan hệ quần chúng tốt,một khi tin tức về Raccoon được loan báo.Chủ Umbrella sẽ có thể nói về lực lượng đặc biệt của chúng,cho báo chí biết chúng đã hành động nhanh chóng và dứt khoát thế nào khi nhận ra có tai nạn xảy ra.

Ngoại trừ chúng sẽ không gọi đó là tai nạn,vì nói thế tức là thừa nhận sự cầu thả của chúng;không nghi ngờ gì chúng đã chuẩn bị những vật tế thần chuẩn bị đưa ra,vài tên ba phải kém may mắn họ có thể tạo ra đổ trách nhiệm cho vụ sát hại hàng ngàn...

Sẽ không nếu cô làm được,sẽ không nếu những người bạn của cô làm được;bằng cách này hay cách khác,sự thật sẽ được phơi bày ra ngoài ánh sáng.Nó phải thế.

Jill để ý vài dụng cụ vương vãi xung quanh – một bộ cờ lê,vài cái xà beng và cô nghĩ có thể vài thứ sẽ có ích cho cái

xe điện. Thật tệ hại khi đèn đỏ rồi lại cần
cái tua vít hay thứ đại loại, thứ họ phải
quay lại đây lấy. Bản thân cô là một
người không biết gì về máy móc, nhưng
có thể Carlos có chút kinh nghiệm...

Ầm!Ầm!Ầm!

Jill chạy ra sau quầy ngay khi nghe
những tiếng gõ nặng nề chậm chạp tại
cửa hông garage, cứ đều đều và không
dứt.

“Nemesis? Không, âm thanh lớn nhưng
không mạnh mẽ, có thể là một người
hoặc...”

“Uuhh.” Tiếng rên đói lợt qua cánh
cửa, theo sau một tiếng nữa, rồi tiếng thứ
ba, kể là bản hợp xướng. Đám người mang
virus, nghe như một nhóm lớn. Niềm khấp
khởi sau khi nhận ra không phải là
Nemesis của cô nhanh chóng tan biến; cả
đồng zombie đang đập cửa như thể có
cái đèn neon đề MÓN ĂN NGON.

“Và chính xác mình làm cách nào trốn ra
khỏi đây giờ?”

Kế hoạch đơn giản của cô, trốn tới khi

Nemesis đi khỏi, gần như đổ bể cả. Cô

cần một kế hoạch mới, tốt nhất là kế

hoạch cô có nhiều hơn vài giây để nghĩ
ra.

“Vậy nghĩ ra cái gì đi. Trừ khi mày muốn
ra ngoài kia bắt đầu đá đít tụi nó”.

Jill thở dài, sự quặn thắt vì lo sợ trong
bụng cô quá dai dẳng đến nỗi cô không
còn để ý tới nó nữa. Ngoài kia, đám
zombie tiếp tục rên rỉ và lê lét, đập vô
vọng vào cánh cửa.

“Có lẽ nên kiểm tra lại lựa chọn”; cô có
vài phút.

Họ tới được cái xe điện không chút rắc
rối. Carlos tràn trề hi vọng khi họ lê
bước vào sân ga thấp sáng bằng đồng đồ
nát đang cháy một bên – không
zombie, không quái vật, và Mikhail vẫn
không tệ đi chút nào. Công tòa thị chính
đã mở, 12 viên ngọc đặt vào một loại
đồng hồ trên cái bục ở gần, có nghĩa là
Jill đã đi qua. Carlos đã nghĩ cô ấy làm
được, nhưng đó vẫn là sự đáng mừng.

“Nó kia rồi”, Mikhail nói, và Carlos

gật,liếc nhìn vừa lúc một luồng khói thổi
thổi qua họ.Bên phải là tòa nhà cao tầng
cũ,có thể là trạm xe điện hoặc tòa thị
chính.Trước mặt họ,qua một đồng thùng
chặn đường,một chiếc xe điện kiểu
cổ,màu sơn đỏ của nó đã hơi sòn.Họ tới
gần hơn,Carlos thấy xe thứ hai cũng nổi
vào,phần lớn nó ẩn trong bóng phần tòa
nhà cao tầng nhô ra.

Jill có thể đang đợi ở trong.Carlos dùng
một bên hông đẩy vài cái thùng
ra,Mikhail cố dựa vào tường ga đứng
dậy.

“Gần tới rồi”, Carlos nói.

Mikhail mỉm cười yếu ớt: “Cá là cậu
mừng lắm khi thấy được tôi vào chỗ
ngồi.”

“Sẽ mừng hơn khi tôi ngồi xuống.Vé một
chiều ra khỏi đây.”

Mikhail cười thành tiếng: “Tôi nghe rồi
nhé.”

Họ di chuyển dưới phần nhô ra của tòa
nhà,Carlos tìm cửa sổ của hai cái xe.Anh
không thấy gì;tệ hơn,không cảm thấy gì

cả.Nơi này có vẻ hoàn toàn bỏ hoang,yên tĩnh và không có sự sống.

“Hi vọng cô đang ngủ trong đó,Jill Valentine”.

Cánh cửa hông xe đầu tiên họ tìm thấy bị khóa;cho niềm vui của họ,cánh cổng thứ hai thì không.Sau khi nhìn quanh chiếc xe để chắc chắn không có ai,Carlos giúp Mikhail lên,đỡ anh ta vào chỗ băng ghế cửa sổ.Vừa nằm xuống,viên đội trưởng có vẻ rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

“Tôi sẽ kiểm tra xe kia,để coi có làm gì bật đèn lên được không”, Carlos nói.Mikhail ậm ừ trả lời.

Không ngạc nhiên gì,Jill cũng không ở xe kia,nhưng Carlos tìm thấy điều khiển điện cạnh ghế tài xế.Chạm vào nút,một dãy bóng đèn trần vụt sáng,soi rọi cái sàn gỗ đang cũ mòn,hai hàng ghế bọc nệm đỏ cạnh tường. “Cô ở đâu vậy hả Jill?”, Carlos lẩm bẩm,thấy thật sợ.Nếu có chuyện gì xảy ra,anh sẽ thấy một phần trách nhiệm vì không theo cô trở lại nhà hàng.

Khi Carlos kiểm tra Mikhail chỉ còn hơi tỉnh, nhưng anh ta nhìn như đang ngủ hơn là bất tỉnh. Cho tới khi bác sĩ chữa trị vết thương, nghĩ ngợi chắc là điều tốt nhất cho anh ta.

Cuối xe là một bảng điều khiển, Carlos cúi xuống xem. Tim anh như muốn rớt ra khi thấy một phần năng lượng chính và vài phần khác đã bị lấy đi. Anh không biết gì về xe điện, nhưng không cần tới thiên tài mới biết bạn không thể chạy máy khi dây không nối lại với nhau, đặc biệt với hệ thống cũ kỹ này. Hình như cũng thiếu mất cái cầu chì.

“Hijo de la chingada”, anh nói nhỏ, nghe thấy tiếng cười yếu ớt phía sau.

“Tôi biết đủ tiếng Tây Ban Nha để khuyên cậu đừng dùng cái miêng đó mà hôn mẹ cậu”, Mikhail nói.

“Có chuyện gì vậy?”

“Nó bị thiếu mất cầu chì”, Carlos nói.

“Mấy mạch điện này hình như bị chập mạch. Chúng ta phải sửa lại nếu muốn khiến cái xe này chuyển động.”

“Ngay phía tây bắc...”, Mikhail bắt đầu, nhưng phải dừng lại thở trước khi tiếp tục.

“Có một trạm gas. Xưởng sửa chữa. Nó là một mốc ranh giới trên bản đồ thành phố, đi qua nó là tới ngoại ô. Có thể có vật dụng ở đó.”

Carlos nghĩ. Anh không muốn để Mikhail một mình, Jill hay Nicholai có thể tới bất kì lúc nào...

“...nhưng chúng ta sẽ không đi đâu được nếu không có dây cáp điện và cầu chì chịu được dòng điện cao, và Mikhail thì đang mất sức dần; mình có lựa chọn nào không chứ?”

“Ừ, được rồi”,

Carlos

nói

nhẹ

nhàng, bước

tới

Mikhail. Anh

nhìn

xuống,lo lắng sắc đỏ trên gò má,đôi mày
như sắp xanh.

“Tôi sẽ đi kiểm tra vậy – muốn đi cùng
không?”

“Ha ha”, Mikhail thêu thào. “Cẩn thận
đấy.”

Carlos gật: “Cố ngủ đi.Nếu ai tới,cứ nói
họ tôi sẽ về ngay.”

Mikhail đã sắp ngủ lại.

“Chắc rồi”, anh lẩm bẩm.

Carlos kiểm tra súng Mikhail chắc là nó
có đạn rồi đặt nó cạnh băng ghế,trong
tầm với dễ dàng.Anh tìm thêm gì để
nói,vài lời động viên,cuối cùng chỉ quay
đi bước ra cửa.Mikhail không ngốc,anh
ta biết những gì đang xảy ra chung quanh
đây mà.

“Mạng sống của anh ta,giữa những thứ
khác”.

Carlos hít sâu rồi mở cửa,thăm cầu
nguyện trạm gas không quá xa.

Chan đã đi mất,không có cách nào để
biết hắn đi đâu mà Nicholai chỉ bắt huyệt
hắn trong vài phút.Máy tính hắn vừa

dùng báo cáo vẫn còn âm, mặt kính màn
hình có tiếng tĩnh điện. Nikolai nhấc cái
monitor lên quăng nó ngang qua
phòng, vẫn chưa thỏa mãn với tiếng nổ từ
cái máy vỏ plastic rẻ tiền. Hắn muốn
máu. Nếu Chan quay trở lại văn
phòng, Nikolai sẽ đập hắn một trận ra
hòn trước khi ra tay kết liễu.

Hắn đi quanh căn phòng nhỏ sáng trưng
đang bốc khói.

Hắn chọc ghẹo mình bằng sự ngu ngốc
của hắn. Hiển nhiên hắn quá ngốc, sao hắn
lại ngu đến vậy mà vẫn còn sống?

Nikolai biết suy nghĩ đó không hoàn
toàn đúng, nhưng hắn đang điên với
Chan. Davis Chan không có tư cách làm
Watchdog, hắn còn không đáng sống
nữa. Dần dần, Nikolai lấy lại bình
tĩnh, thở sâu, tự ép hắn đếm đến 100 tới
hai lần. Vẫn còn khá sớm trong trò chơi
của hắn. Hơn nữa, kế hoạch của Nikolai
dựa trên việc lấy được thông tin
Umbrella muốn và nếu hắn định lấy
những thông tin đó, hắn phải để cho

những Watchdog khác có thời gian thu thập.Những báo cáo hằng ngày trên máy chỉ là tình hình và số xác người đếm được;thông tin đáng giá được lưu trữ trên đĩa,chép lại từ những tài liệu tìm thấy hoặc lấy từ hồ sơ của ai đó,chỉ tải về bằng điện thoại di động nếu một Watchdog cho đó là tối quan trọng.

“Và...khi mình đợi,mình có thể kiểm tra mấy tên đồng đội ở chỗ xe điện.

Nicholai ngừng bước,nhận ra hấn thực sự khoái việc đánh lừa Carlos với Mikhail.Vì sao đó,hai người bọn họ đã khiến hấn có trò chơi thú vị hơn.Họ có nghi ngờ hấn không?Họ sẽ nói gì về việc hấn đột nhiên biến mất?Họ nghĩ gì về hấn?

Và sẽ như thế nào khi chứng kiến cơn đau do mất máu chậm chậm gặm nhấm Mikhail,nhìn hấn mất khả năng suy nghĩ và tên vai chính Carlos vùng vẫy vô vọng cố chống lại vận xui?”. Nicholai có thể phá hệ thống chuông khi họ tới tháp đồng hồ...có thể sẽ dừng cảm tình nguyện

đi tìm bệnh viện,tìm đồ tiếp tế về...

Nicholai chột há lên cười,nghe như tiếng

ho khan giữ sự tĩnh mịch trong căn

phòng.Hắn phải giết Dr.Aquino, nhà

khoa học được chỉ định sẽ báo cáo từ

bệnh viện,đồng thời cũng là người đang

nghiên cứu vaccine,và hắn biết Aquino

đã được lệnh phải tận mắt chứng kiến

bệnh viện bị phá hủy trước khi rời

Raccoon,mục đích xóa dấu vết cuộc

nghiên cứu của ông ta.Có vài loại đặc

biệt trừ ở bệnh viện mà Umbrella đã

quyết định để loại,lũ Hunter Gamma,việc

cho nổ bệnh viện đồng nghĩa một mũi tên

bắn trúng hai con chim.

Có vẻ đám HG không hiệu quả lắm,mặc

dù có những bất đồng gay gắt trong bộ

chỉ huy về việc nên hay không phá hủy

hai mẫu đầu tiên.Nếu Nicholai có thể dụ

Carlos giáp chiến với chúng,hắn có thể

thu được vài thông tin đáng giá...và

hắn,cũng có thể bắn trúng nhiều hơn 1

con chim chỉ với một mũi tên.

Ghép tất cả lại,mỗi phần đều có mục

đích cả.Hắn sẽ hủy toàn bộ nếu có gì đó không ổn,tất nhiên,hoặc nếu hắn thấy nó không khớp với kế hoạch chính của hắn.Hắn không phải tên ngốc,nhưng có chuyện để làm trong lúc bực bội sẽ giúp hắn bớt nóng hơn.

Nicholai quay người đi về phía cửa,thích thú với đặc ân hắn tự dành cho mình.Thành phố Raccoon giống như một vương quốc bị ám nơi hắn là kẻ đứng đầu,làm bất cứ gì hắn muốn – bất cứ gì.Dối trá,giết người,thỏa thuê trong chiến thắng trước sự gục ngã của người khác.Tất cả là của hắn,và cuối cùng còn thêm món tiền lương nữa.

Hắn lại là hắn.Đã tới lúc bắt đầu một cuộc chơi mới.

Chương XIII

Khi Jill quyết định sẽ xông thẳng ra cửa thì cô nghe thấy tiếng súng bên ngoài,một khẩu tiểu liên.Nói cô thấy nhẹ nhõm cũng đúng,tiếng những sinh vật đó đập cửa không ngọt đã gặm nhấm thần kinh,khiến cô muốn tự cho mình một phát súng,thế

sẽ không phải nghe bất kì âm thanh nào nữa. Giờ đây, trong tích tắc, mọi vật lại trở nên yên tĩnh.

Cô đi nhanh tới cửa hông gara, cúi người lách xuống cái xe đỏ đã tháo rời trên trục nâng, áp tai vào cửa lắng nghe. Bọn chứa virus hẳn đã chết...

Rầm-rầm-rầm!

Ai đó đâm mạnh vào cửa làm Jill giật ngược lại, tim như ngừng đập.

“Này, có ai trong đó không? Chúng chết rồi, mở cửa ra đi !”

Giọng không lẫn ai được, là Carlos Oliveira. Mừng quýnh, Jill mở khóa, chào ngay.

“Carlos. Jill Valentine đây.”

Gặp anh cô rất mừng nhưng vẻ mặt phản chấn từ người đối diện làm cô chột thấy ngượng ngùng. Cô tránh ra nhường chỗ cho anh vào.

“Rất mừng là cô vẫn ổn, không thấy cô ở chỗ xe điện, tôi đã nghĩ...”, Carlos không nói tiếp, cái “tôi đã nghĩ” đó đã lộ rõ trên nét mặt anh.

Sự quan tâm nghiêm túc anh dành cho cô quả bất ngờ, và cô không biết nên phản ứng thế nào – “bực mình, vì bị đối xử như con nít ư? Không. Có ai đó quan tâm đến mình trong hoàn cảnh hỗn độn thế này, phải nói là - ừm, cũng tốt quá chứ”.

”Nếu mà ai đó lại còn cao ráo, đẹp trai, da rám nắng cũng không tệ, hử?”. Jill lập tức dẹp bỏ ý nghĩ đó ngay khi nó xuất hiện. Dù có thật vậy, họ đang trong hoàn cảnh phải đấu tranh để sống còn; sau khi còn sống sót ra khỏi đây thì họ đề ý tới người kia cũng chưa muộn.

Carlos không đề ý nét thoáng khó chịu của cô.

“Vậy cô đang làm gì ở đây?”

Jill cười như mếu: “Tôi bị truy sát. Dám chắc là anh không thấy con Frankenstein ở quanh đâu đây?”

Carlos nhú mày: “Cô lại thấy hắn à?”

“Không phải hắn, là nó. Nếu đúng như tôi nghĩ, nó là Tyrant – hay đại loại thế. Tổng hợp sinh học, cực kì mạnh, và rất khó tiêu diệt. Có vẻ Umbrella tìm ra cách lập

trình nó thực hiện một nhiệm vụ nhất định

nào đó – trong trường hợp nó là giết tôi.”

Carlos nhìn cô ngờ vực: “Sao lại là cô?”

”Chuyện dài lắm.Tóm lại là vì tôi biết

quá nhiều.Dù sao thì tôi đang trốn ở

đây,nhưng...”

Carlos ngắt lời: “Một đám zombie xuất

hiện khiến cô khó mà rời đây.Đúng

chứ?”

Jill gật: “Anh thì sao?Anh nói đã tới xe

điện mà,sao giờ lại ở đây?”

“Tôi tìm được 2 người U.B.C.S

khác.Một bị bắn,vẫn còn sống nhưng anh

chàng

Mikhail

đó

không

khỏe

lắm.Nicholai – người kia,nghĩ là anh ta

biết chỗ lấy thuốc nổ,nên tôi với Mikhail

tới xe điện đợi hấn.Hóa ra vẫn còn một

máy bay cứu hộ đang chờ,nếu chúng ta

tới được tháp đồng hồ và rung

chuông.Chúng ta rung chuông xong,máy

bay sẽ tới.”

Anh để ý nét mặt Jill, nhún vai rồi cười:

“Ừ. Tôi biết. Một dạng tín hiệu máy

tính, tôi cũng không hiểu nó hoạt động thế

nào. Tín tốt lành đấy chứ, trừ việc cái

điện cần thêm vài thứ để khởi động – đây

cáp điện, cầu chì kiểu cũ, sơ sơ là

thế. Mikhail nói ở đây có tiệm sửa

chữa; anh ta là đội trưởng, anh đã xem kỹ

bản đồ trước khi cả đội xuống đất...”

Carlos cau mày, rồi gật gù như vừa giải

được bài toán khó: “Nicholai chắc cũng

đã xem bản đồ, lý do tại sao anh ta không

cần

chỉ

đường”

.

“Carlos, Mikhail, Nicholai – Umbrella

không kì thị quốc tịch hử?”, Jill đùa thờ

ơ, cốt che đi sự bức bối mỗi lúc một

tăng. Cô vẫn nghĩ Carlos là người

tốt, nhưng thêm hai tên lính Umbrella, một

lại là đội trưởng – tỉ lệ cả ba đều là

người lương thiện bao nhiêu chứ khi đều

nhận được chỉ đạo sai của cấp trên?

Umbrella là kẻ thù, cô không được phép quên điều đó. Carlos lúc này đang đi xung quanh, đặc biệt chú ý cái xe màu đỏ trên trục nâng. “Nếu họ đang kiểm tra xe, chắc phải có... có rồi, đúng thứ cần tìm!”

Có vẻ Carlos đã tìm thấy dây cáp cần thiết trong đám dây lòi ra dưới mui xe, một số gắn vào động cơ. Jill không phân biệt được, một số dưới sàn nhà đang đắm chìm.

“Cẩn thận đấy”, Jill nhắc, xích lại gần trong lúc anh vớ lên chụp một sợi cáp xanh lục đậm. Cô có cảm giác không hay về những thiết bị điện, và mơ hồ tin rằng những ai táy máy với dây điện là những kẻ chờ bị giết.

“Không sao đâu”, Carlos đáp. “Chỉ có mấy tên baboso thực sự mới để phí mấy cái này gắn vào...”

Crắc

Từ một sợi dây điện trên sàn tia lửa điện xẹt ra, chói lòa, âm ỉ và cũng dễ nổ như

một phát súng.Jill chưa kịp định thần sàn nhà đã bốc cháy – không chậm rãi,không lan tỏa,ngọn lửa bất ngờ và hoàn toàn tự phát,cao khoảng hai ba feet,vẫn tiếp tục bốc cao hơn.

“Lỗi này!”, Jill gào lên,chạy về phía cửa vào văn phòng,ngọn lửa đốt dầu phả hơi nóng vào da cô.Khi lửa lan tới bình ga xe,nó sẽ nổ,phải ra khỏi đây mau...

Carlos theo sát sau lưng,vừa sắp chạy vào phòng,Jill thấy máu mình như đông cứng lại.Quên cái xe đi,so với khi lửa lan đến bồn chứa xăng ngầm trước trạm thì vụ nổ xe chẳng thấm vào đâu.

Cửa kéo bị chặn lại bằng xích treo trên

ròng rọc.Jill chạy tới nhưng Carlos
nhanh hơn một bước.Anh chộp lấy nó và
bắt đầu kéo luôn tay,cánh cửa chậm chạp
thu lên mặc cho tiếng xích kéo hồi hả.

“Cúi xuống bò qua đi”, Carlos nói lớn
giọng hùng át đi tiếng xích kêu ,cao hơn
cả tiếng ào xào từ biển lửa đang lan
rộng.

“Carlos,bồn chứa xăng bên ngoài...”

“Tôi biết mà,mau lên!”

Khoảng cách giữa cửa và đất khoảng 1
feet rưỡi.Jill nằm bẹp xuống sàn lạnh
gào to lên cho Carlos nghe thấy trước khi
bò ra.

“Dừng đi,đủ rộng rồi!”

Rồi cô ra ngoài,lảo đảo đứng dậy quay
lại nắm lấy tay Carlos kéo lên.Trong
tiệm,thứ gì đó vừa phát nổ. “Có nhiều âm
thanh không rõ là gì.Chắc là thùng ga hay
cái tủ đựng dầu máy.Chúa ơi,chắc mình
bị rửa rồi,quanh mình cứ có cái đó nổ
tung lên...”

Carlos nắm lấy tay kéo cô cô ra khỏi
trạng thái thất thần. “Nhanh nào!”.

Không cần nói đến lần thứ hai.Cô chạy trong ánh cam từ đồng xác zombie khoảng 8 con và ánh sáng rực lên từ cửa sổ.Carlos ngay sát bên.

Con đường chật cứng,các ngã tư không thông,không có lối nào để họ chạy kịp cả.Jill cảm nhận được từng giây trôi qua khi họ luồn lách qua mê cung những cái xe hỏng,những mảnh kính lấp lánh trên đường.Vụ nổ thật sự đã bùng phát,tiếng cửa kính liên tiếp vỡ vụn ở sát sau lưng, Chưa đủ,vẫn chưa đủ xa, nhưng giờ họ chỉ có thể làm được thế này – “và cầu mong ngọn lửa không bén tới bồn chứa xăng chính.Có lẽ nên tìm chỗ nào đó núp,có thể mình đã ra khỏi tầm ảnh hưởng và...”

Không rõ vì sao,cô chẳng nghe thấy gì cả - hay chính xác hơn,là khoảng không đột ngột của âm thanh.Có thể do quá tập trung di chuyển qua đám xe cộ trong bóng tối,tiếng máu chảy dồn dập trong tai,thời gian chậm chậm trôi qua.Cô chỉ biết,cô đang chạy,một luồng áp lực

không lộ phía sau lưng ập tới,nhắc bỗng
cô về phía trước,một mảnh từ chiếc xe
tải đã nát bấy văng về phía cô,Carlos
thét lên gì đó – và rồi chỉ còn bóng
tối,không gì ngoài những tia nắng phía xa
xa,cô lịm đi trong luồng ánh sáng chói
lòa.

Mikhail đang xuống sức,chìm vào cơn
mê sảng chắc chắn sẽ giết lão.Những gì
Nicholai biết được từ lão là Carlos đã
đi tìm thiết bị sửa xe,và hẳn sẽ sớm quay
lại.Trong trường hợp vẫn còn gì
đó,Nicholai sẽ phải đợi Mikhail hạ sốt
hoặc Carlos trở về,cả hai việc đều khó
có khả năng xảy ra.Mikhail sẽ chỉ tệ hơn
thôi,và vụ nổ chấn động mặt đất phía
dưới,ánh sáng tỏa ra từ bầu trời đêm
phía bắc,có thể đoán là một vụ cháy ở
trạm ga – không nhất thiết là do
Carlos,nhưng Nicholai ngờ là thế,và
Carlos Oliveira đã cháy thành thanh.
Đồng nghĩ việc mình sẽ phải tự đi tìm
sợi dây cáp nếu muốn tới bệnh viện.
Bực mình,nhưng cũng không làm gì

được.Nicholai đã tìm thấy một hộp cầu chì dự phòng trong trạm,kèm theo bình chứa 5 gallon dầu máy pha,dur để xe chạy tới bệnh viện – nhưng không có dây cáp,không dây điện để nối mạch.Chưa bao giờ hấn nghĩ Carlos sẽ phá cửa vào phòng bảo trì trạm xăng cả,có thể là do sự thiếu tưởng tượng của hấn.

“Không...không,không thể vậy được...
lửa!Lửa tự phát,tôi nghĩ...tôi nghĩ là...”

Nicholai ngược lên khỏi băng điều khiển,tò mò,nhưng Mikhail có nghĩ gì đi nữa thì lão cũng tiếp tục giấc ngủ không yên,từng cử động khiến băng ghế cũ kè kêu răng rắc. “Thảm hại.Ít ra lão có thể
lảm

nhảm

cái

gì

thú

vị

hơn

chứ”.Nicholai đứng dậy vươn vai,quay ra phía cửa.Hấn đã cho dầu vào

bình,nhưng hấn gấn nhâm một cái cầu
chì.Hấn tìm được cái khác trên đường
quay lại khu phố,có thể là đi ngược lại
ngay chỗ cái gara đậu xe khốn kiếp nơi
hấn tìm ra Mikhail;hấn để ý vài hộp dụng
cụ ở đó.Chạy tới chạy lui khiến hấn mệt
nhoài,ít ra đa phần bọn ăn thịt trong khu
vực đã bị xử lí,vậy nên cũng không lâu
lắm – và rồi lúc hấn trở lại,hấn có thể tự
thương cho mình khi nói cho Mikhail
biết ai là người chịu trách nhiệm cái chết
đang gần kề của lão.Hấn bước ra ngoài
sân,ngĩ vẫn vợ hấn nên ngủ ở đâu tối
nay,cũng là lúc hấn thấy hai hình thù
đang đi lảo đảo tới,hình dáng nửa ẩn
trong ánh sáng thừa thớt hắt ra từ ngọn
lửa đang lụi tàn phía tây bắc.Họ tới gần
hơn,và hấn thấy Carlos đã xoay sở thoát
chết,mang theo một phụ nữ,không nghi
ngờ gì cũng là người nói cho hấn biết về
xe điện.Cả hai đều cháy xém,phần da lộ
ra đỏ ửng ám bụi;trông cũng không khác
người gây cháy mấy...

“...và một lần nữa,hãy để cuộc chơi bắt

đầu nào!”

“Carlos! Cậu có bị thương không? Cả hai người?”. Hấn bước tới trước để họ thấy rõ nét lo lắng hằn trên gương mặt.

Carlos hẳn nhiên rất mừng khi gặp hấn:

“Không. Tôi... cả hai chúng tôi đều ổn, hơi xây xát một tí thôi. Trạm gas bị lửa lan vào nổ mất rồi. Jill xỉu khoảng một hai phút, nhưng cô ấy...”

Carlos tăng hắng giọng, gật đầu về phía người phụ nữ: “Uh, Jill Valentine, đây là trung sĩ Nicholai Ginovaef, U.B.C.S.”

“Nicholai thôi”, hấn nói, và cô ta nhìn hấn chòng chọc, nét mặt ả thật khó hiểu. Có vẻ cô Valentine không thích kết bạn. Dù hấn không rõ nguyên do, điều đó vẫn làm hấn hài lòng. Cô ta có khẩu .357 revolver với một thứ trông giống loại 9mm nhét trong cặp chiếc váy bó sát.

“Chúng tôi nợ cô vì đã cho Carlos biết về cái xe điện. Cô thuộc lực lượng cảnh sát à?”, Nicholai hỏi. Ánh mắt Jill nhìn thẳng vào hấn, câu trả lời đầy thách thức.

“Cảnh sát chết cả rồi. Tôi thuộc

S.T.A.R.S., Special Tactics and Rescue

Squad.” (Đội giải cứu và chuyên về chiến thuật)

“Nào, nào, mĩa mai thật. Không biết cô ta đã gặp sự bất ngờ nho nhỏ Umbrella dành cho cô ta chưa... Nếu ả đã gặp, có thể cô ta sẽ không thể đứng trước mặt hấn giờ được; trừ khi có trục trặc, một con Tyrant có thể xé làm hai một người đàn ông trưởng thành mà chưa cần dùng đến ¼ sức mạnh. Người như Jill Valentine không có cơ may chống đỡ với thứ còn tối tân hơn, món đồ chơi mới của Umbrella chắc chắn sẽ xuất hiện không sớm thì muộn”.

Nicholai hài lòng với sự trùng hợp lạ kì khi gặp một thành viên S.T.A.R.S.; hấn cảm thấy mọi chuyện đều theo đúng dự định, như thể thế giới xung quanh đều như trong tâm trí hấn...

“Mikhail sao rồi?”

Nicholai rời mắt khỏi cái nhìn chòng chọc của Jill trả lời Carlos, không muốn tỏ ra hiếu chiến. “Không ổn lắm, tôi e là

vậy.Ta nên đi càng nhanh càng tốt.Cậu có tìm thấy gì hữu dụng không?Mikhail nói cậu đang đi lấy vật dụng sửa chữa.”

“Mọi thứ cháy hết rồi”, Carlos nói. “Tôi đoán chúng ta nên tiếp tục...”

“Anh có lấy được thuốc nổ không?”, Jill cắt ngang,mắt vẫn không rời khỏi hắn.

“Chúng đâu rồi?”

“Không hoàn toàn tỏ ý thù địch,nhưng

cũng gần như thế;xét cho cùng,không

ngạc nhiên mấy.Điều bí mật của

S.T.A.R.S. là chúng đã khám phá ra bí

mật về cuộc nghiên cứu thật sự của

Umbrella tại biệt thự Spencer.Chúng bị

giải thể sau đó,tất nhiên là thế,nhưng

Umbrella đã tìm mọi cách thủ tiêu chúng

từ dạo đó.Nếu bọn chúng ai cũng cảnh

giác như ả này,không khó hiểu khi

Umbrella vẫn chưa thành công”.

“Không có thuốc nổ”, hắn đáp chậm

rãi,đột ngột quyết định khiêu khích thêm

một chút,xem thử cô ta thẳng tính tới mức

nào. “Những gì tôi tìm được chỉ là hộp

rỗng.Cô Valentine,có gì khiến cô thấy

khó chịu à? Cô có vẻ... căng thẳng.”

Hắn cố ý ném cho Carlos một cái nhìn sắc như dao, như thể giận dữ vì anh ta đã đưa về thêm một người phụ nữ đáng nghi. Carlos vội nói, tìm cách lái cuộc đối thoại sang hướng khác.

“Tôi nghĩ chúng ta ai cũng đang căng thẳng, nhưng việc quan trọng giờ là Mikhail. Chúng ta phải đưa anh ra khỏi đây.”

Nicholai nhìn Jill thêm một lúc nữa, rồi gật đầu quay sang Carlos:

“Đồng ý. Nếu cậu tìm được dây cáp, tôi sẽ tìm cách lấy cầu chì – cách đây không xa có một trạm điện, tôi sẽ kiểm ở đó. Ở chỗ gara chúng ta tìm thấy Mikhail đó, tôi chắc là có thấy mấy sợi dây cáp điện, cậu thử tìm xem. Dù kết quả thế nào, chúng ta gặp lại nhau ở đây nửa giờ nữa.”

Carlos gật đầu tán thành. Nicholai cố tình lơ Jill, thay vào đó lại nói Carlos:

“Tốt. Tôi sẽ kiểm tra Mikhail trước khi đi. Xuất phát đi.”

Hắn đi trở vào xe điện sau khi đã sắp xếp mọi việc,thăm tán thưởng mình vừa bước lên xe.Chúng sẽ tìm dây cáp cho hắn,trong khi hắn chỉ việc bước vài bước vào xe lấy cái hộp.

“Vậy là mình xe còn khối thời gian rảnh.Không biết chúng sẽ nói gì khi mình không có ở quanh...”

Có thể hắn nên sắp xếp đón đầu chúng trên đường trở về,quan sát một lúc trước khi lộ diện.

Nicholai lại chỗ Mikhail đang nằm và nở nụ cười gian xảo,khoái trá.Cuối cùng mọi thứ cũng trở nên thú vị.Carlos đang làm việc cho hắn,Mikhail đang đến gần cửa tử,sự có mặt của ả S.T.A.R.S. làm mọi thứ càng thú vị.Hắn liếc ra ngoài cửa sổ và nhận thấy hai người bọn chúng đã biến mất trong bóng tối.Jill Valentine nghi ngờ hắn,nhưng chỉ vì những gì cô ta biết về Umbrella;hắn chắc chắn chỉ cần một chút thời gian cô ta sẽ thân thiện với hắn thôi.

“Và nếu không như thế,ta sẽ giết ả chung

với bọn mày”, hần nói nhỏ.

Mikhail thở ra một tiếng nặng nhọc
nhưng vẫn tiếp tục ngủ, và sau một
lúc, Nikolai lặng lẽ rời đi.

Chương XIV

Dù có rất nhiều chuyện họ có thể nói, Jill
lại không thấy muốn mở miệng và Carlos
cũng thế. Họ phải lấy được dây cáp, quay
lại xe điện, và không để bị giết – “hoàn
toàn không phải lúc nói chuyện, kể cả khi
đường phố vắng lặng”. Và sau khi suýt
chết vì trạm gas, Carlos không dám nghĩ
đến nói chuyện phiếm nữa. “Dù sao thì
nói về cái gì nữa chứ? Thời tiết ư? Bao
nhiều người quen của cô ấy đã mất? Hay
là chuyện thứ Tyrant đó có xuất hiện truy
sát cô ấy bất cứ lúc nào, hoặc là mười lí
do cô ấy không ưa Nikolai...”

Jill rõ ràng không ưa Nikolai gần như
vì những gì cô nghĩ về Umbrella và
Carlos nghĩ Nikolai cũng không thích
cô, mặc dù anh không chắc vì lẽ gì; theo
hướng tích cực thì viên đội trưởng hoàn
toàn tỏ ra lịch sự. Carlos mừng vì Jill

không đối với anh như thế,thách thức và
nghĩ ngò,nhưng mỗi hiềm khích giữa cô
và Nicholai làm anh thấy hơi lo lắng.Tuy
nghe câu nói sáo rỗng thật,nhưng muốn
sống sót họ thật sự phải đoàn kết.

Có gì đi nữa,Jill cũng không có ý nói lên
suy nghĩ của cô,và Carlos đang cân nhắc
xem có nên kể cho những người khác về
Trent,hai người bạn họ đều đang phải
cảnh giác xung quanh.Họ đi trong im
lặng từ chỗ xe điện ngược xuống phố và
gần tới gara thì Carlos thấy một người
quen.

Xác người đó dựa vào hành lang,không
xa xác hai con quái Umbrella Carlos đã
đi qua cách đó mấy giờ,chúng giống thứ
anh đã giết cạnh nhà hàng;nhìn bề
ngoài,nó đã ở đó khá lâu – đồng nghĩa
Carlos cũng đã đi ngang qua anh ta
nhưng chưa bao giờ để ý thấy.Thật buồn
khi nhận ra điều đó,anh không buồn nhìn
mặt chúng nữa,nhưng anh vừa quá bất
ngờ vừa xúc động.

“Tôi đã gặp anh ta”, anh nói,cúi xuống

cạnh cái xác,cô nhớ tên người đó –

“Hennessy?Hennings,đúng

rồi.Cao,tóc

đen,một vết sẹo chạy từ khóe miệng

xuống cằm.Một phát súng vào đầu,không

có dấu hiệu rõ ràng của sự thối rữa...”

“...và anh ta đang làm quái gì ở đây

chứ?”

Trong lúc đó Jill đã đi trước Carlos vài

bước.Cô quay lại,lén kiểm tra đồng hồ.

“Tôi lấy làm tiếc về bạn anh,nhưng thật

sự chúng ta phải đi thôi”, cô nói nhẹ

nhàng.

Carlos lắc đầu và bắt đầu mò mẫm,tìm

vài băng đạn dư hay tấm ID nào đó.

“Không,tụi tôi không phải bạn.Tôi gặp

anh ta ở văn phòng ngay sau khi tôi được

thuê,anh ta làm việc cho nhánh khác của

U.B.C.S.,tôi nghĩ thế.Anh ta là một con

quỷ,từng ở trong quân đội,và chắc chắn

không tới Raccoon cùng tụi tôi...hola,cái

gì đây?”

Carlos rút ra một quyển sách nhỏ bọc da

cổ quyển sổ nhỏ từ lớp vải lót áo khoác

của Henning và mở ra. Một cuốn lịch
trình. Anh lật ra sau và thấy trang cuối đề
ngày hôm kia.

“Cái này có thể quan trọng”, anh
nói, đứng dậy. “Tôi chắc Nikolai biết
anh ta, anh sẽ muốn xem cái này đây.”

Jill có vẻ khó chịu: “Nếu nó quan
trọng, có lẽ anh nên đọc ngay đi. Có thể
cuốn sổ đó... có thể anh ta có nhắc tới
Nikolai hay Mikhail.”

Câu cuối phát ra nghe tuy nhẹ
nhàng, nhưng Carlos hiểu cô muốn nói
gì, và anh không thấy thoải mái lắm.

“Nghe này, Nikolai thuộc dạng khó
gần, nhưng cô chưa biết đấy thôi. Hôm
nay anh ta mất cả đội, những người anh ta
đã biết và cùng chiến đấu trong nhiều
năm, vậy sao cô không bỏ qua chút đi?”

Jill vẫn không suy chuyển: “Sao anh
không xem thử cuốn sách trong lúc tôi đi
lấy dây cáp điện? Anh nói người này là
nhân viên cho Umbrella, và về cơ bản
anh ta không phải ở đây. Tôi muốn biết
anh ta có gì muốn nói trong những giờ

phút cuối cùng, anh không như thế sao?".

Carlos liếc cô thêm một lúc, rồi miễn cưỡng gật đầu, giải tỏa bầu không khí căng thẳng. Cô ấy nói đúng; trong những dòng ghi chú cuối cùng của Hennings nếu có gì đó về sự việc đang diễn ra ở Raccoon, nó có thể có ích cho họ.

“Được rồi. Cứ lấy hết toàn bộ những sợi cáp nào cô tìm thấy và trở về nhanh, được chứ?”

Jill gật đầu và biến mất ngay sau đó vào màn đêm lặng lẽ. Kinh ngạc làm sao, cách cô ấy di chuyển nhẹ nhàng; để làm được thế cần trải qua cuộc tập huấn khắc nghiệt. Tuy không biết rõ về họ, Carlos đã nghe về S.T.A.R.S., người ta nói họ rất giỏi; Jill Valentine đã chứng minh điều đó.

“Để xem anh muốn nói gì đây, Hennings”, Carlos lầm nhảm, lật quyển lịch trình, đọc trang cuối cùng.

“Tôi không biết mọi chuyện sẽ diễn ra thế này. Tôi nợ họ mọi thứ, nhưng nếu tôi biết trước thế này tôi đã từ

chối.Những tiếng gào thét,tôi không chịu nổi nữa rồi và còn ai quan tâm nữa nếu tôi bị lộ thân phận chứ?Mọi người đều sẽ chếtchuyện đó không quan trọng nữa.Những con đường vang vọng tiếng gào thét và điều đó cũng không quan trọng.

Lúc tập đoàn cứu cái mạng khốn tôi hai năm trước,họ cho tôi biết tôi sẽ làm việc trong bóng tối,với tôi cũng ổn thôi.Tôi sắp bị thi hành án,tôi thậm chí có thể đồng ý làm mười năm xúc phạm,và những gì người đại diện nói với tôi nghe cũng không tệ - tôi và vài kẻ khác sẽ được huấn luyện thành những người xử lý những sự cố trong quá trình nghiên cứu của họ.Bọn họ đã có riêng một tổ chức hợp pháp,vài đơn vị bán quân sự,những con quái biến đổi gen,một đội bảo vệ môi trường.Công việc chúng tôi làm là dọn dẹp đồng lộn xộn trước khi có quá nhiều người chú ý,và đảm bảo những ai đã biết không bao giờ có cơ hội nói về nó nữa.Sáu tháng tập huấn căng thẳng và

tôi đã sẵn sàng cho bất cứ gì.Nhiệm vụ đầu tiên chúng tôi phải tiêu diệt những vật thí nghiệm đang lẩn trốn.Những người này muốn cho công chúng biết về loại thuốc họ bị tiêm,đáng ra nó phải làm chậm quá trình lão hóa nhưng nó lại khiến họ bị ung thư.Mất khá lâu,nhưng chúng tôi đã giết toàn bộ.Tôi không lấy đó làm tự hào,nhưng với toàn bộ những gì tôi đã làm 1 năm rưỡi trước,tôi đã học cách sống với nó.

Tôi được đặc cách chọn vào kế hoạch Watchdog.Họ cài một nhóm chúng tôi vào đây ngay sau vụ rò rỉ đầu tiên,để dự phòng,nhưng không phải ai cũng được chọn làm Watchdog.Họ nói tôi đáng tin cậy hơn những người khác,tôi sẽ không chùn lòng khi thấy người chung quanh chết.Mừng cho tôi.Sau hai tuần làm việc trong nhà kho với tư cách chuyên viên sáng chế,chấn đến tận xương tủy – rồi mọi thứ đồng loạt diễn ra,ba ngày nay tôi đã không ngủ và mọi người cứ tiếp tục gào thét tới khi bị ăn thịt,rồi họ sẽ chết

hoặc cũng bắt đầu ăn người khác.

Tôi cố liên lạc với họ,những người khác,nhưng tôi không tìm thấy ai cả.Dẫu sao tôi chỉ biết vài người,bốn trong số những

Watchdog

—

Terry

Foster,Martin,tên người Nga quý quyết đó,tên bác sĩ bệnh viện đeo kính.Có thể họ đã chết,có thể họ đã trốn thoát,hoặc họ vẫn chưa được gửi vào.Tôi không quan tâm.Từ hôm kia tôi đã ngưng viết báo cáo,Umbrella có thể tự đi tìm và chết cháy dưới địa ngục đi.Tôi chắc chắn sẽ gặp chúng ở đó.

Tôi đã quyết định tự bóp cò,một phát vào đầu để tôi sẽ không quay lại nữa.Uớc gì họ đã để tôi bị tử hình,tôi đáng bị như vậy.Không một ai đáng phải chịu đựng thế này cả.

Tôi xin lỗi.Nếu ai đó tìm thấy cái này,hãy tin những gì tôi viết.”

Phần còn lại trang giấy bỏ trắng.

Carlos cúi xuống cạnh Henning trong trạng thái hoang mang kiểm tra bàn tay phải lạnh ngắt tìm khẩu súng.Nó đã ở đó.Ai đó đã lấy khẩu súng đi...

“Carlos?”

Anh nhìn lên và thấy Jill đang cầm một nắm dây cáp,cái nhìn tò mò trên gương mặt xinh đẹp lấm lem của cô.

“Tên người Nga quý quyết”. Có bao nhiêu kẻ có thể là người đó chứ?Carlos không biết Watchdog là gì,nhưng anh nghĩ Nicholai phải có giải thích đồng thời cũng là ý hay quay lại chỗ Mikhail càng sớm càng tốt.

“Tôi nghĩ tôi nợ cô một lời xin lỗi”, Carlos nói,bụng như thắt lại.Nicholai tìm thấy Mikhail sau khi ông ta bị bắn,do một kẻ lạ mặt nào đó...

“Vì cái gì chứ?”, Jill hỏi.

Carlos nhét cuốn sổ vào áo,nhìn Hennings lần cuối,vừa ghê tởm vừa thương hại đồng thời mỗi cảm hận với Umbrella,với Nicholai,cả với chính anh do quá ngây ngô bắt đầu hình thành.

“Trên đường đi tôi sẽ giải thích”, anh
đáp, tay nắm chặt khẩu súng đến mức run
người, cơn giận tiếp tục trào dâng như
một cơn lũ.

“Nicholai đang đợi chúng ta.”

Gắn cầu chì mới vào xong, Nicholai
quyết định đứng trong trạm đợi Jill và
Carlos trở về. Nhiều cửa sổ tầng một đã
bể, bên trong tối om; hắn có thể nghe được
bất kỳ cuộc đối thoại riêng nho nhỏ khi
chúng bước vào sân. Nicholai chắc Jill
sẽ có vài lời cảnh báo Carlos về

Umbrella, có thể về chính Nicholai, sự
thật thì hắn cũng không kìm nổi; hắn muốn
biết cô ả S.T.A.R.S. nói gì, những chuyện
hoang đường cô ta sẽ nói, và cách Carlos
sẽ phản ứng. Hắn sẽ nhập bọn sau khi
chúng vào xe vài phút, nói rằng hắn tìm
xem đồ tiếp tế hay thứ gì đó trong tòa
nhà, rồi xem mọi việc tiếp đó sẽ ra sao.

“Sẽ là cùng đi, hay mình sẽ đi đơn độc?”

Có lẽ nên đi cùng trong một đêm, tìm
thức ăn, luân phiên gác. Mình có thể giết
chúng trong khi ngủ; mình có thể dụ

chúng đi cùng tới bệnh viện chạm mặt
bạn Hunter; mình cũng có thể biến mất, để
chúng nghĩ người bạn của chúng đã lạc
đường”.

Nicholai mỉm cười, làn gió đêm lành lạnh
lùa từ ô cửa vỡ vào quét lên mặt
hắn. Thực tế, sinh mạng chúng nằm trong
tay hắn. Một cảm giác đầy quyền uy, còn
thêm hơi chút mê ly, khi có được cái
quyền ấy. Khởi đầu chủ yếu đầu tư tài
chính, giờ đã chuyển biến thành một thứ
mới mẻ, thứ hắn không dùng lời diễn tả
được, một trò chơi, nhưng còn nhiều hơn
thế. Thấu hiểu được định mệnh con người
không giống bất cứ gì hắn từng trải
qua. Hắn đã biết hắn khác người, những
mối ràng buộc xã hội với hắn không có ý
nghĩa như những người khác; tới Raccoon
đã thể hiện rõ điều đó, như một thực tế
song song mà bọn chúng là người người
lạ, những kẻ ngoại đạo, và hắn là kẻ duy
nhất biết điều gì thật sự diễn ra. Lần đầu
tiên trong đời, hắn thấy được tự do làm
điều hắn muốn.

Nicholai nghe tiếng công từ từ nhè nhẹ
mở ra, hẩn lúi xa khỏi cửa sổ. Một giây
sau, hai viên lính trẻ tuổi đó xuất hiện, di
chuyển lặng lẽ gần như hẩn vậy. Hẩn ngạc
nhiên khi để ý chúng đang quan sát
sân, cứ như đang lo sợ rắc rối nào đó.

“Có lẽ bọn chúng đã gặp Tyrant”.

Như thế sẽ làm mọi việc càng thú vị, nếu
Jill bị theo dấu, dù Nicholai chắc chắn sẽ
để kẻ truy lùng tóm cô ta nếu nó xuất
hiện. Nó sẽ giết bất kì ai ngu ngốc cản
đường; Nicholai sẽ vui vẻ tránh ra.

Jill đi trước Carlos một chút, chúng thận
trọng tiên lên phía trước, Nicholai thấy
cô ta mang theo một đồng dây cáp trên
vai. Có lẽ hẩn nên giữ chúng bên cạnh
thêm một thời gian nữa, rõ ràng chúng là
những kẻ chạy việc giỏi.

“Ồn rồi”, Carlos thì thầm, Nicholai mỉm
cười. Hẩn có thể nghe rõ ràng.

“Chắc hẩn đã về tới nơi, nếu không đụng
một trong đám quái đó”, Jill nói nhỏ.

Nụ cười trên gương mặt Nicholai méo đi
một chút. “Không thể nào, nhưng... chúng

đang tìm hấn ư?”

“Tôi đề nghị chúng ta xuất hiện và vờ như không biết gì cả,”

Carlos nói,giữ giọng thấp: “Lên xe,đứng hai bên hấn,bắt hấn nộp súng.Hấn cũng có một con dao.”

“Cái gì đây,chuyện gì đã thay đổi chứ?”.

Nicholai thấy rối rắm,do ự. “Chúng đã biết được gì?”

Jill gật đầu tán thành: “Để tôi hỏi hấn.Tôi biết về Umbrella nhiều hơn anh,tôi nghĩ tôi sẽ khiến hấn nghĩ là chúng ta biết hết về nhiệm vụ Watchdog.Nếu hấn nghĩ chúng ta đã biết...”

“...thì hấn cũng chẳng thềm giấu gì nữa”,

Carlos dứt lời. “Được rồi.Tiến hành thôi.Sẵn sàng vũ khí nhé,phòng trường hợp hấn dự định bữa tiệc bất ngờ.”

Jill gật lần nữa,cả hai đứng thẳng dậy,Carlos khoác súng lên vai.Chúng bắt đầu đi về phía xe điện,không thiết giữ im lặng nữa.Cơn thịnh nộ xâm chiếm

Nicholai quá dữ dội,quá trào dâng,đến

nổi trong khoảnh khắc hấn đã bị nó làm mờ mắt. Những tia màu đỏ và đen loạn xạ trong đầu hấn, vô ý thức và hung bạo, điều duy nhất ngăn hấn chạy thẳng ra ngoài sân giết bọn chúng là hấn biết chúng đã chuẩn bị đối phó. Suýt nữa dù gì xảy ra hấn cũng sẽ làm, sự khát khao, thôi thúc thúc hấn hại chúng mạnh đến mức hậu quả của việc đó với hấn dường như không quan trọng. Hấn phải cố hết sức đứng tại chỗ, toàn thân run lên mà không thể gào thét cho hả.

Sau một lúc không rõ bao lâu, hấn nghe được tiếng động cơ xe điện, âm thanh cuối cùng cũng lọt vào tai hấn. Tâm trí hấn lại bắt đầu hoạt động, nhưng hấn chỉ nghĩ được những gì đơn giản, có vẻ đơn giản quá lớn không còn chỗ cho những suy nghĩ phức tạp.

Chúng đã biết hấn không nói thật. Chúng biết gì đó về kế hoạch Watchdog, và chúng biết hấn có liên quan, thế là hấn giờ đã là kẻ thù của chúng. Sẽ không còn gì từ màn kịch khéo léo của hấn, không

còn niềm tin vào đồng đội cho

Nicholai. Tất cả đều đã trở thành lãng phí thời gian của hắn... và như sát muối vào vết thương, hắn giờ phải đi bộ tới bệnh viện.

Nicholai nghiêng chặt răng, dịu đi, nổi oán ghét nhưng không làm gì được như một căn bệnh ngầm phá hoại hắn. Chúng đã làm thế với hắn, cướp đi sự tự chủ của hắn như thể chúng có quyền.

“Kế hoạch của tao, tiền của tao, quyết định của tao. Của tao, không phải của chúng, của tao” – một lúc sau câu thần chú bắt đầu có hiệu lực, khiến hắn bình tâm lại một chút, từng lời từng chữ nghe êm ái như chính bản chất của chúng.

“Của tao, tao quyết định, là tao”.

Nicholai thở thật sâu rồi nghĩ tới việc duy nhất có thể khiến hắn hài lòng, cùng lúc ấy tiếng xe điện dần nhỏ đi.

Hắn sẽ có cách khiến chúng hối hận. Hắn sẽ khiến chúng van xin, và cười hả hê khi chúng gào khóc.

Chương XV

Jill đứng cạnh Carlos trước bảng
điều khiển,nhìn ra ngoài đồng đồ nát
Raccoon trong bóng tối dần xa đi.Họ
không thấy được nhiều nhờ ánh sáng
vàng từ đèn tàu,nhưng vẫn có nhiều đám
lửa nhỏ đang rực cháy,một phần mặt
trắng chiếu những tia sáng lạnh lạnh
xuống – các mảnh đồ vỡ - những con
đường chật cứng,ô cửa kính vỡ bịt bằng
ván,những cái bóng lang thang vô định.
“Đi chậm thôi”, Jill nhắc. “Nếu đường bị
chặn mà chúng ta lại đi nhanh quá thì...”

Carlos nhìn cô khó chịu: “Gee,tôi không
nghĩ tới chuyện đó.Gracias.”

Lời giễu cợt ấy đợi một câu phản
hồi,nhưng Jill không còn sức đùa nữa,cơ
thể cô như bị một vết bầm lớn nhức nhối.
“Ừ,được rồi.Xin lỗi.”

Con đường trải ra trước mắt họ,Carlos
vẫn cẩn thận giữ lái,cho xe chậm lại
trườn qua từng khúc quanh.Jill muốn
ngồi xuống,có lẽ đi sang toa Mikhail và
nằm xuống – mất vài dặm mới tới tháp
đồng hồ,một người chạy bộ có thể dễ

dàng đuôi kịp họ,nhưng cô biết Carlos cũng mệt;ít nhất cô có thể cùng anh chịu đựng thêm vài phút nữa.

Vô hình chung,họ vẫn chưa bàn về Nicholai,có thể vì việc hắn đã ở đâu,đang làm gì không phục vụ mục đích nào cả;hắn có toan tính gì chẳng nữa,họ cũng đang trên đường ra khỏi thành phố.Giả sử họ sống sót,Jill sẽ là người chứng kiến Umbrella phải trả giá cho những tội ác chúng gây ra,Umbrella chứ không phải Nicholai,là kẻ phải chịu trách nhiệm cái chết của Raccoon.

Trực giác của cô với Nicholai hoàn toàn đúng,hắn chẳng phải là kẻ không biết gì về tội lỗi của Umbrella,tuy vậy cô vẫn chưa nghi ngờ mức độ dối trá của hắn.Từ những gì cô đọc được từ cuốn nhật trình Carlos tìm thấy,công ty đã lường trước việc Raccoon sẽ bị nhiễm và thành lập một đội bí mật báo cáo về thảm họa diễn ra.Thật kinh tởm nhưng cũng chẳng bất ngờ gì. Dù gì đi nữa, ta cũng đang đối phó với Umbrella.Nếu chúng có thể chế

tạo virus biến đổi gen bất hợp pháp, sản sinh ra những cái máy giết chóc để tiêm loại virus đó vào, thì có gì mà không có khả năng tàn sát hàng loạt chứ? Thu thập ghi chép, dàn xếp vài trận đánh...

Xoảng!

Toa xe lắc lư làm Jill ngã vào

Carlos, tiếng kính vỡ vụn từ chiếc xe phía sau. Nửa giây sau, họ nghe Mikhail hét lên một tiếng – vì đau hoặc sợ hãi, Jill không biết được.

“Đây, giữ lái đi”, Carlos nói, nhưng cô đã đi nửa đường tới cửa, khẩu revolver trong tay.

“Đề tôi xử lý, cứ đi tiếp đi”, cô nói vọng lại, không muốn nghĩ tới nó là thứ gì vừa chạy nhanh tới cửa. Làm cái xe lắc như thế - “phải là một trong đám quái đó”. Và Mikhail có lẽ không thể tự ngồi dậy nữa. Cô đẩy cửa bước lên sàn nối hai xe, tiếng xe điện di chuyển va chạm mạnh to đến không ngờ, cô mở cánh cửa thứ hai, trong đầu cô chỉ có sự bất lực của Mikhail.

“Ôi, khốn thật”.

Những yếu tố tạo nên khung cảnh đơn
giản,dễ hiểu và cũng đầy chết chóc:một ô
cửa vỡ,mảnh kính khắp nơi;Mikhail bên
trái,lưng tựa vào tường cổ gượng
dậy,dùng khẩu súng làm điểm tựa – và
con quái săn lùng S.T.A.R.S. đứng ngay
giữa xe,cái đầu báo hiệu bất hạnh của nó
ngửa ra sau,cái miệng không môi gào rú
lên âm thanh không rõ.Phần còn lại của
những ô cửa rung lên theo tiếng rú man
dại.Jill nổ súng,từng tiếng nổ chói tai
vang tên,từng viên đạn ghim vào lồng
ngực,nó vẫn tiếp tục gào rú.Lực đẩy từ
loạt đạn khiến nó lui về sau vài
bước,nhưng nếu có thêm tác dụng nào
khác cô không hề thấy.

Tới viên thứ sáu,súng của Mikhail bắt
đầu nã đạn,xuyên những lỗ nhỏ hơn vào
đôi chân khổng lồ của Nemesis,Jill thấy
cổ họng khô rát.Mikhail vẫn đang dựa
vào tường,nhắm không chuẩn,nhưng Jill
vẫn cảm kích bất kì sự giúp đỡ nào.Cô
rút khẩu Beretta – có thêm bộ phận giúp
 nạp đạn khẩu .357 cũng tốn quá nhiều

thời gian – và bóp cò, nhắm thẳng vào

đầu nó –

- “không có tác dụng” -

- Nemesis ngừng gào thét và chuyển sự

chú ý sang cô, con mắt nó trắng dã đục

ngầu, hàm răng to lớn của nó bóng và

trơn. Xúc tu ngọ nguậy xung quanh cái

đầu đầu trọc lóc sưng tấy.

“Đi ra mau!”, Mikhail thét, Jill nhìn ông

tỏ ý không hiểu vừa bắn tiếp – tức khắc

sau cô thấy ông đang cầm quả lựu

đạn, ngón tay run lẩy bẩy móc vào cái

vòng. Cô nhận ra ngay – một quả Czech

RG34, Barry hay sưu tập lựu đạn – vừa

gãi ngứa cho Nemesis bằng viên đạn

ghim vào hàng lông mày chớp vá của

nó. Loại lựu đạn khi đã rút chốt sẽ phát

nổ lúc va chạm với mục tiêu – Mikhail

không thể nào thoát kịp, ông ấy định tự

sát.

“Không, anh đi đi, ra sau lưng tôi”, cô gào

lên, tên truy lùng S.T.A.R.S. lại tiến thêm

một bước dài, dường như rút ngắn nửa

khoảng cách giữa hai bên.

“Ra ngoài!”, Mikhail ra lệnh lần nữa rồi rút chốt, gương mặt trắng bệch lộ rõ vẻ căng thẳng tột độ và quyết tâm. “Tôi đã không còn cơ may nào nữa rồi! Làm đi, ngay bây giờ!”

Khẩu súng một lần nữa được bóp cò trước khi hết hạn.

Jill quay đầu chạy, để lại Mikhail một mình đối diện với con quái vật.

Carlos nghe thấy tiếng la hét lẫn những tiếng súng, vừa cố dừng cỗ xe lại, muốn liều xông ngược ra giúp Mikhail và Jill, nhưng họ lại đang vào khúc quanh gắt, hệ thống điều khiển tồi tàn như chiến đấu với mọi cố gắng của anh. Một giây trước khi anh định đi giúp họ, cánh cửa phía sau lưng anh mở tung ra. Carlos quay phắt lại, một tay giương khẩu M16 tay kia theo phản xạ nắm lấy cần xe, rồi thấy Jill. Cô gần như bay vào xe, gương mặt lộ vẻ kinh hoàng đúng như anh nghĩ, môi gọi tên anh – rồi lửa cùng âm thanh bùng lên dữ dội sau lưng cô, hát cô tới trước, cú lộn vai vụng về ngắt quãng

theo chuỗi tiếng nổ từ xe sau. Lưỡi lửa
phụt ra cửa sổ, sàn xe lắc lư dữ
đội. Carlos đập vào ghế lái, tay ghế đánh
vào giữa bắp đùi đau điếng làm anh chảy
nước mắt.

Mikhail!

Carlos bước tới loạng choạng, chỉ thấy
những mảnh vụn đang bốc cháy của chiếc
xe bị phá hủy đang bị kéo theo họ, chúng
rơi rớt khi chiếc xe tăng tốc. Mikhail
không có cơ hội nào sống sót cả, Carlos
bắt đầu nghi ngờ về cơ hội của chính
họ, Jill bước chập choạng tới, gương mặt
bị ám ảnh bởi thứ đã trông thấy. Chiếc xe
lại rẽ vào một góc quanh, rồi nó mất kiểm
soát, lắc lư điên dại như con thuyền kẹt
giữa cơn bão ngoài khơi, trừ việc sấm sét
ở đây do chiếc xe va đập mạnh vào tòa
nhà và xe cộ, làm văng tung tóe những tia
sáng. Thay vì làm họ chậm lại, chiếc xe
dường như cứ tăng tốc sau mỗi cú va
chạm, lao qua màn đêm giữa một chuỗi
âm thanh kim loại cọ xát.

Carlos chiến đấu với trọng lực cố chụp

lấy cân thăng,biết rõ họ có thể nhảy ra ngoài,cả việc Mikhail đã ra đi,và cơ hội duy nhất của họ nằm ở cái thăng tay.Nếu họ rất may mắn,bánh xe sẽ bị khóa lại.Anh dùng hết sức kéo ngược cân thăng...

...và không gì xảy ra,không có gì cả.Họ tiêu rồi.

Jill đã tới được phía trước,bám vào lưng ghế và những cột đỡ,chiếc xe vẫn tiếp tục lắc lư và tạo ra những âm thanh rì rít.Carlos thấy cô nhìn chăm chú vào cái thăng vô dụng dưới tay anh,thấy cả nỗi tuyệt vọng trong đôi mắt,anh biết họ phải nhảy.

“Cái thăng!”, Jill thét.

“Không được!Chúng ta phải nhảy thôi!”

Anh quay đi,nắm khẩu súng bằng ổ tiếp đạn,dùng bàng súng phá vỡ cửa sổ bên hông,sàn xe đột ngột rung lên khiến những mảnh kính rơi lên ngực anh.Carlos bám vào khung cửa,một tay đưa ra sau định nắm lấy Jill –

- và thấy cô dùng cùi chỏ đánh mạnh vào

ô kính nhỏ trên bàn điều khiển, ánh mắt
ánh lên hy vọng điên rồ và cô bấm cái
nút anh đã không thấy...

KEEEEÉÉÉÉTTTT

“Thăng khẩn cấp”

...rồi thật không tin nổi, chiếc xe chậm
dần, nghiêng về bên trái lần cuối trước
khi thăng bằng lại, trượt tới trước cùng
dòng tia sáng đang nhỏ dần. Carlos nhắm
mắt, tay nắm chặt cái thắng hư, chuẩn bị
chịu một vụ va chạm – sau đó vài
giây, một âm thanh nhỏ báo hiệu kết thúc
chuyến hành trình của họ; chiếc xe dừng
lại cạnh đồng bê tông vỡ giữa một bãi cỏ
được cắt tỉa gọn gàng, vài bức tường lơ
mờ trong đêm và vài hàng đậu gần
đó. Con chân động cuối cùng, rồi chấm
hết. Im lặng, ngoài tiếng kim loại kêu
tíc. Anh mở mắt, khó mà tin được chuyến
đi ác mộng trong thành phố của họ. Cạnh
anh, Jill thở run run. Mọi việc diễn ra quá
nhanh, Jill và anh còn sống đúng là một
phép lạ.

“Mikhail?”, anh nhẹ nhàng hỏi.

Jill lắc đầu: “Cái con Tyrant đó, thần báo tử của S.T.A.R.S. Mikhail có một quả lựu đạn, nó cứ tiến đến và anh ấy...”

Giọng cô lạc đi, rồi tay đưa vào túi bắt đầu nạp đạn, tập trung vào những chuyển động đơn giản. Hình như nó làm cô bình tĩnh lại. Khi cô lên tiếng, giọng cô chắc chắn.

“Mikhail hi sinh khi anh ấy thấy Nemesis đuổi theo tôi.”

Cô quay đi, nhìn vào bóng tối, cơn gió lạnh lùa qua những ô cửa vỡ của chiếc xe. Vai cô chùng xuống. Carlos không rõ nên nói gì. Anh bước tới, đặt nhẹ tay lên vai cô, và thấy cô cứng lại. Carlos mau chóng rút lại, lo là anh đã làm gì không phải, rồi nhận ra cô đang nhìn gì đó, ánh mắt sững sốt trên gương mặt thanh tú.

Carlos theo ánh mắt cô, nhìn ra ngoài phía trên, để thấy một tòa tháp khổng lồ cao ba bốn tầng hiện ra, rọi bóng vào bầu trời đêm đầy mây.

Mặt đồng hồ trắng phát sáng cho biết đã gần nửa đêm.

“Có ai đó yêu quý chúng ta,Carlos à”,

Jill nói,và Carlos chỉ có thể gật đầu tán thành.

Họ đã tới tháp đồng hồ.

Nicholai bước đi trên con đường ánh

trắng rọi,không thèm giấu mình,hắn lê

bước về phía tây.Hắn có thể thấy cứ thứ

gì đang tiến tới và giết nó trước khi nó

tới được chỗ hắn;tâm trạng hắn không

vui,hắn còn chào đón cơ hội moi ruột thứ

gì đó,con người hay thứ gì khác.

Cơn giận của hắn đã vơi đi phần

nào,nhường chỗ cho những suy nghĩ về

định mệnh.Có vẻ không còn cơ may nào

để hắn lần ra tên chỉ huy đang chết dần

chết mòn và hai tên lính trẻ tuổi – cơ bản

là không đủ thời gian.Hắn sẽ mất ít nhất

một giờ mới tới tháp đồng hồ,giả sử

chúng tìm ra cách rung chuông,trước khi

hắn tới đó thì chúng đã đi từ lâu rồi.

Nicholai cau có,liên tục nhắc nhở chính

hắn kế hoạch vẫn không đổi,rằng hắn vẫn

còn việc phải làm.Bốn người trong vô

thức đang đợi hắn.Sau tiến sĩ Aquino,là

những tên lính – Chan và trung sĩ Ken

Franklin

—

tên

công

nhân

nhà

máy,Foster.Khi

đã

thủ

tiêu

chúng,Nicholai vẫn phải thu thập thông

tin của chúng,sắp xếp một cuộc hẹn,và

bay khỏi nơi này.Hắn còn khối việc phải

làm...hắn vẫn không khỏi thấy như bị

hoàn cảnh gian lận.

Hắn ngừng đi,nghiêng đầu sang một

bên.Hắn nghe thấy tiếng đổ vỡ,một vụ va

chạm gì đó ở phía tây xa xa,có lẽ là một

vũ nổ nhỏ vọng lại từ xa.Một giây sau

hắn cảm nhận được những chấn động từ

đường xe điện.Đường ray chạy qua giữa

một con đường cái,thứ gì đó đã làm nó

xóc – nhưng là chúng,Mikhail,Carlos và

Jill Valentine.Chúng gặp phải gì đó,hay
có trục trặc ở động cơ,hoặc...

Hoặc hẳn không biết là gì,nhưng hẳn chợt
chắc rằng chúng đã gặp rắc rối.Điều này
càng làm tăng cảm giác chắc chắn hẳn là
kẻ có năng lực;chúng buộc phải dựa vào
may mắn,và không phải may mắn nào
cũng tốt.

Có thể chúng ta sẽ gặp lại.Bất cứ điều gì
cũng có thể,đặc biệt ở nơi thế này.

Phía trước bên trái hẳn,từ giữa tòa nhà
văn phòng và khu đất rào phát ra tiếng
kêu,rồi một tiếng khác.Ba cái xác lết ra
ngoài cổng,khoảng 10 mét từ chỗ hẳn
đứng.Chúng ở quá xa không thể nhìn rõ
trong ánh trăng mờ ảo,nhưng Nicholai có
thể chắc không có cái xác nào nguyên
vẹn;hai xác mất tay và chân xác thứ ba
không biết sao đã bị chặt cụt,nó trông
như đang đi trên đầu gối,từng bước tạo
nên âm thanh như ai đó đang đập nát môi
vậy.

“Ưưurr”, cái xác gần nhất rên
rỉ,Nicholai bắn xuyên qua bộ não đang

phân hủy của nó. Thêm hai phát súng và hai cái xác còn lại nhập bọn, đổ ập xuống cùng âm thanh ưót nhẹp.

Hắn thấy khá hơn. Có thể hắn sẽ gặp lại “đồng đội” của hắn – và hắn thấy rất chắc chắn điều đó sẽ xảy ra – hắn là kẻ tối cao, và cuối cùng hắn sẽ chiến thắng.

Hắn lại được nạp đầy năng lượng.

Nicholai bắt đầu chạy, hăm hở đón nhận bất kỳ thử thách nào kế tiếp.

Chương XVI

Cửa xe bị kẹt, Jill và Carlos phải leo ra bằng cửa sổ, Carlos trông cũng mệt như Jill. Một sự trùng hợp kỳ lạ là cái xe lại dừng hay đứng nơi họ cần đi, nhưng những giờ gần đây – “khốn, tuần lễ mới đúng” – đều kì quái. Jill nghĩ tốt hơn không để mọi việc làm cô bất ngờ nữa.

Sân tháp có vẻ không chút sự sống, không gì chuyển động ngoài làn khói mỏng đầy mùi dầu bốc lên từ hệ thống điện của cái xe cáp. Họ bước tới cái đài phun nước chưa qua

sử
dụng
trước
công
chính,ngước mắt lên nhìn cái đồng hồ
không lồ cùng cái tháp chuông nhỏ trên
đỉnh.Suy nghĩ của Jill đầy hình ảnh
Mikhail Victor.Cô chưa bao giờ chính
thức được giới thiệu với người đã cứu
mạng cô,nhưng cô nghĩ họ đã mất đi một
đồng minh quý giá.Sức mạnh khiến một
người tình nguyện chết để người khác có
thể sống...anh hùng là từ duy nhất thích
hợp.

“Có thể anh ta đã giết luôn Nemesis,khi
quả lựu đạn phát nổ nó gần như ở trên
anh ấy...”. Cô ao ước nghĩ,gần như
vậy,nhưng cô có thể hy vọng.

“Vậy,tôi nghĩ chúng ta sẽ cố tìm hệ thống
chuông”, Carlos nói. “Cô có nghĩ sẽ an
toàn nếu chúng ta chia ra không,hay
chúng ta nên...”

Quạ!

Tiếng con quạ kêu chói tai ngắt lời

anh,Jill thấy một luồng adrenaline bơm
một sức sống mới vào huyết quản.Cô
chụp tay Carlos cùng lúc đó tiếng vỗ
cánh trong màn đêm càng nhiều hơn từ
bên trên và xung quanh họ,âm thanh cánh
chim đập không khí.

Căn phòng chứa những bước chân dung
trong tòa biệt thự,bị giám sát từ trên cao
bởi cả tá cặp mắt đen nhánh,chúng chực
chờ tấn công.Và Forest Speyer,đội
Bravo,Chris nói anh ta bị xé nát bởi cả
tá,có lẽ cả trăm con.

“Nhanh lên!”. Cô kéo Carlos,hồi tưởng
sự tàn bạo của đám quá quá khổ biến đổi
gen ở biệt thự Spencer.Carlos biết nhiều
hơn là hỏi,thêm nhiều tiếng kêu xé không
khí vang lên.Họ chạy quanh vòi phun tới
cổng trước.

“Khóa”

“Yểm trợ cho tôi!”, Jill nói to,đưa tay
vào túi tìm bộ mở khóa,tiếng kêu mỗi lúc
một gần...

...Carlos tông vào cánh cửa,mạnh đến
nổi mảnh gỗ bay ra.Anh lùi lại vài bước

rồi lại chạy đến,râm...rồi chúng bật tung ra,Carlos bay theo vào nằm xoãi ra trên sàn nhà lát đá đầy tính nghệ thuật.Jill mau chóng bước vào sau anh.Cô nắm lấy tay cửa đóng mạnh vào không đến một giây quá sớm.Từ bên kia có thể nghe thấy hai tiếng thụp,kéo theo một tràng réo giận dữ,tiếng quẹt cánh,rồi chúng tản đi,âm thanh cũng dịu dần.Jill ngồi sụp xuống,thở dốc.

“Lạy Chúa,chuyện này không ngừng được sao?Chúng ta có phải đối mặt với từng con quỷ trong thành phố trước khi được phép rời nơi đây không chứ?”

“Chim zombie ư?Cô có đang đùa tôi không?”, Carlos nói,đẩy mình đứng dậy,Jill khoá cửa lại.Cô không buồn trả lời,thay vào đó quay sang nhìn cái sảnh rộng.

Nó làm cô nhớ tới sảnh trước tòa biệt thự Spencer,ánh sáng mờ ảo,hình trang trí kiểu Gothic cho nó không khí thanh nhã ảm đạm.Cầu thang lớn bằng đá cẩm thạch ngự trị căn phòng rộng lớn,dẫn lên

tầng hai có các cửa kính màu.Hai bên
phòng đều có cửa,vài cái bàn gỗ được
đánh bóng phía trước họ,bên trái họ...

Jill lặng lẽ thở dài,thấy có gì đó bên
trong thất lại một chút.Cô không mong
tháp đồng hồ là một thư viện nguyên
vẹn,dù nó ở khá gần ngoại ô thành
phố,nhưng cô nhận ra cô đã hi vọng thế -
niềm hi vọng vụt tắt trước cảnh tượng có
thêm nhiều cái chết.

Khung cảnh kể một câu chuyện,một bí
ẩn.Năm xác chết nam,mặc quân phục.Ba
trong số họ nằm cạnh bàn,hình như là nạn
nhân của đám xác mang virus;cái xác
găm đầy đạn gần đó.Thịt nạn nhân bị gặm
nham nhở,xương xọ bị đập nát và trống
rỗng.Cái xác thứ năm,một thanh niên,đã
tự bắn vào đầu,có lẽ sau khi kết liễu con
zombie.Anh ta tự sát vì tuyệt vọng khi
nhìn thấy những người bạn bị ăn thịt của
mình ư?Anh ta cũng có phần nào trách
nhiệm chăng?Hay anh ta cũng quen thân
cái xác mang virus,tự sát sau khi bị buộc
phải giết nó?

“Không cách nào chúng ta biết được.Chỉ là vài mạng sống mất đi trong một bị kịch không được kể,một trong hàng ngàn tại thành phố này”.

Carlos xích lại gần mấy thi thể,về khó chịu.Từ cái nhìn bức tức trên gương mặt,cô có ấn tượng anh biết họ.Anh cúi xuống và kéo ra một bao vải len thô đầm máu từ giữa hai cái xác,để lại một vệt đỏ trên sàn.Jill có thể nghe thấy tiếng kim loại va chạm bên trong,nó hẳn nhiên nặng,cơ bắp tay Carlos đang căng lên để nhấc cái bao.

“Có phải là thứ tôi nghĩ không?”, Jill hỏi.

Carlos đem cái túi tới một cái bàn và đổ bên trong ra.Jill chợt thấy vui mừng khi thấy những thứ bên trong;cô bước nhanh tới bàn,khó mà tin được sự may mắn của họ.

Một nửa tá lựu đạn cầm tay giống loại của Mikhail,RG34;tám băng đạn chứa 36 viên cho khẩu M16,theo cô thấy đều đây;và hơn cả gì cô hi vọng,khẩu phóng

lựu US M79 cùng một năm băng đạn

40mm.

“Vũ khí ở tháp đồng hồ”, Carlos nói trầm ngâm. Trước khi Jill kịp hỏi anh muốn ám chỉ gì, Carlos nhặt một quả lựu đạn lên và huýt sáo.

“Vũ khí hạng nặng”, anh nói. “Trong đây hẳn có thứ xử được con Nemesis espantajo đó.”

Jill nhướn mày: “ ‘Espantajo’?”

“Theo nghĩa đen là con bù nhìn”, Carlos nói, “nhưng nó cũng dùng như tên lập dị, hay là quái vật.”

Thích hợp với nó. Jill hất đầu về phía mấy người đã mang số vũ khí: “Anh có nhận ra những người này không?”

Carlos nhún vai, không thoải mái lắm, đưa cho cô ba quả lựu đạn:

“Bọn họ đều là U.B.C.S., tôi có thấy họ, nhưng tôi không – tôi chưa hề biết họ. Họ chẳng biết gì khi họ gia nhập Umbrella, hay khi bị điều động tới đây. Giống tôi vậy.”

Anh có vẻ giận dữ vừa hơi buồn, rồi đột

ngột chuyển đề tài,nhớ đến việc họ gần

thoát khỏi thành phố Raccoon:

“Cô có muốn giữ khẩu phóng lựu không?”

“Tôi nghĩ anh sẽ không hỏi chứ”, Jill trả lời,mỉm cười.Cô có thể sử dụng món vũ khí sẽ,như Carlos đã văn vẻ nói,xử con quái vật Nemesis.

“Giờ chúng ta chỉ việc tìm cái nút đầu đó,ấn và đợi taxi của chúng ta tới”.

Carlos cười nhạt,nhét mấy bawng M16 vào túi. “Và cô đừng chết như những người khác ở nơi khốn kiếp này đây.”

Jill không trả lời: “Lên lầu chứ?”

Carlos gạt đầu.Đã vũ trang và sẵn sàng,họ bắt đầu tiến lên.Tầng hai tháp đồng hồ thật ra chỉ là ban công quan sát sảnh trước.Nó chạy dọc theo ba hướng của tòa nhà,tại nơi nó dừng lại là một cánh cửa,nó hẳn phải dẫn tới một cầu thang nữa – tới tháp chuông,nếu Carlos nhớ đúng.Nơi đặt quả chuông.

“Gần kết thúc rồi,chuyện này sắp kết thúc rồi,sắp kết thúc rồi...”

Anh để suy nghĩ lập đi lập lại đó che lấp
hầu như mọi thứ khác, quá mệt mỏi để suy
nghĩ đến cảm giác giận dữ, đau thương và
sợ hãi, nhận thức được thời điểm nghỉ
ngơi không còn xa mấy. Anh có thể bình
tâm suy nghĩ một khi họ đã bỏ lại

Raccoon phía sau.

Ban công cũng được trang hoàng lộng lẫy
như tiền sảnh, đá lát xanh hợp với màu
xanh cửa kính, những cánh vòm được các
cột trắng chống đỡ. Họ có thể thấy gần hết
ban công từ trên đỉnh cầu thang, không
một bóng zombie hay quái vật. Carlos thở
dễ hơn và thấy Jill cũng bớt căng
thẳng. Cô mang theo khẩu Colt Python và
dùng dây nịt của Carlos làm dây đeo
khẩu phóng lựu sau lưng,

“Sao Trent lại biết sẽ có vũ khí ở đây?

Ông ta có biết mình sẽ lấy từ những
người chết không?”

Carlos chợt nhận ra anh đã đánh giá quá
cao Trent. Chắc chắn phải có một nơi
giấu vũ khí đâu đó trong tòa nhà, chỉ thế
thôi, anh và Jill chỉ vô tình tìm được cái

túi vải.Cách giải thích khác – “là bằng cách nào đó Trent biết được về những người lính đã chết” – quá kì quái,mơ hồ.

Họ đi cạnh nhau lên phần đầu

balcon,Carlos tự hỏi Jill sẽ nói gì nếu anh nói với cô về Trent.Cô có thể nghĩ anh đang đùa,mọi thứ đều đậm vẻ huyền bí như trong tiểu thuyết trinh thám...

Cái gì đó chuyển động.Phía trước họ gần khúc quanh đầu tiên,ở trên tường,một bóng đen vụt qua.Carlos bước tới lan can,chồm ra nhìn,nhưng,dù nó là gì,nó có thể đã trốn sau mấy cánh vòm hay cái gì đó bộ não mệt lử của anh tạo ra để giữ anh tỉnh táo.

“Gì thế?”, Jill hỏi nhỏ,tay đã cầm khẩu revolver.

Carlos tìm vài giây rồi lắc đầu quay đi:

“Không có gì,tôi đoán vậy,tôi nghĩ tôi thấy gì trên trần,nhưng...”

“Khốn kiếp!”

Carlos quay phắt lại khi thấy Jill đưa vũ khí lên,chĩa lên trần nhà trước mặt họ,một sinh vật cỡ con chó lớn đang bò

về phía họ, một thứ với thân hình như cục
bướu và nhiều chân, mấy cái chân lông lá
nhầy nhụa của nó bò quanh trần nhà
nhanh hơn bề ngoài.

Jill xả vào nó ba phát đạn trước khi
Carlos kịp chớp mắt, nhưng sau khi anh
nhận ra thứ anh đang nhìn. Một con
nhện, đủ lớn để Carlos thấy được hình
ảnh phản chiếu của anh trong mấy con
mắt bóng lưỡng của nó khi nó rớt mạnh
xuống sàn.

Chất lỏng màu tối phun ra từ lưng
nó, chân nó ngo nguậy trong không
khí, máu vàng chảy thành vũng bên
dưới. Vũ điệu thâm lặng điên cuồng diễn
ra trong một hai giây trước khi nó co
lại, chết.

“Tôi ghét nhện”, Jill nói, đôi mắt sợ
sệt, cô tiếp tục tiến lên, dò xét trần nhà.
“Đám chân đó, cái bụng phồng đó... ọẹ.”

“Cô thấy nó trước đây rồi à?”, Carlos
hỏi, mắt không rời khỏi cái cục tròn tròn.
“Ừ, ở phòng thí nghiệm của Umbrella
trong rừng. Nhưng mà nó không còn

sống,mấy con tôi thấy đã chết rồi.”

Biểu hiện bình tĩnh của Jill sau khi họ đi khỏi con nhện chết và tiếp tục nhắc cho Carlos biết anh đã may mắn tới mức nào khi đi cùng cô.Anh đã gặp nhiều người cứng cựa,nhưng anh rất nghi ngờ bất kì người nào,trong hoàn cảnh cô ấy,có thể điều khiển bản thân khéo léo như Jill Valentine.Phần ban công còn lại không có bóng dáng con quái nào,mặc dù Carlos thấy khó chịu khi nhìn thấy lưới nhện trên trần,từng ụ trắng trắng ở khắp mọi góc ngách;anh cũng không quan tâm mấy đèn nhện.Khi họ tới được cửa,Jill thấp người xuống,Carlos thở phào vì lại được ở bên ngoài.

Họ ra tới bờ rìa rộng rãi trước tháp,một không gian căn cối vây bằng hàng rào cổ kính,vài cái đèn chiếu cũ,vài cái cây chết.Khoảng một tầng trên tháp là một lối vào giống như cửa nhưng không có đường lên.Trông như là ngõ cụt,không còn lối nào ngoài đường họ tới.Carlos thở dài;ít nhất lũ quạ,nếu bọn nó là

qua, đã di cư đi nơi khác.

“Vậy giờ làm gì đây?”, Carlos hỏi, nhìn ra ngoài sân u ám, mắt hướng vào cái xe vẫn đang bốc khói. Không thấy Jill trả lời, Carlos quay lại và thấy cô đứng cạnh tấm bảng đồng khi này anh không để ý, nó gắn vào phiến đá tòa tháp. Cô cho tay vào túi, lấy ra một bộ mở khóa gói ghém cẩn thận.

“Anh bỏ cuộc dễ quá đấy”, Jill nói, lựa ra vài món trong gói. “Canh chừng lũ qua, tôi sẽ thử xem có cách nào kiếm cho chúng ta một cái thang không.”

Carlos canh chừng cho cô, mơ hồ không biết có gì cô không thể làm được, vừa cảm nhận cơn mưa từ luồng gió lạnh lùa qua. Một lúc sau, nhiều tiếng lách cách trỗi lên theo sau tiếng âm ỉ từ một thiết bị ẩn, rồi từ ngay dưới lối vào phía trên hạ xuống một cái thang kim loại nhỏ.

“Anh đứng gác thêm một lúc được không?”, Jill mỉm cười hỏi.

Carlos cười, cảm nhận niềm phấn khởi của cô; mọi chuyện thật sự sắp kết thúc:

“Sẵn sàng thừa quí cô.”

Jill mau chóng trèo lên và mất dạng qua cánh cửa mở phía trên. Một phút sau cô nói vọng xuống là trên đó an toàn, sau nhiều phút sau, Carlos đi loanh quanh, suy nghĩ về việc sẽ làm sau khi được cứu. Anh muốn nói chuyện với Trent lần nữa, về những gì họ phải làm để ngăn chặn Umbrella; dù là gì đi nữa, anh cũng sẽ làm.

“Mình cá là ông ta sẽ muốn nói chuyện với Jill. Khi trực thăng tới, chúng ta giả bộ không biết gì tới khi họ thả ra, sau đó chuẩn bị bước tiếp theo – tất nhiên là sau một bữa thịnh soạn, tắm rửa thoải mái và một giấc ngủ 24 tiếng...”

Anh quá lo nghĩ tới việc được giải thoát khỏi Raccoon đến mức không để ý nét mặt Jill khi cô xuống thang, không nghĩ tới việc không có tiếng chuông nào cả. Anh mỉm cười với cô... rồi tìm như chùng xuống, hiểu rằng thử thách của họ vẫn chưa kết thúc.

“Thiếu mất một bánh răng trong hệ thống

chuông”, cô nói, “và chúng ta phải có nó mới làm chuông rung được. Tin tốt lành là tôi cá nó đâu đó trong tòa nhà này.”

Carlos nhướn mày: “Sao cô biết?”

“Tôi tìm thấy cái này cạnh mấy cái bánh răng khác”, Jill nói, đưa cho anh một tấm bưu thiếp đã cũ.

Bức hình phía trước gồm ba bức tranh theo hàng ngang, mỗi bức có một cái đồng hồ. Carlos lật mặt sau và thấy “Tháp đồng hồ St. Michael, thành phố Raccoon” in ngay ngắn ở trên phía bên trái. Phía dưới là một đoạn thơ, Jill đọc to.

“Hãy dâng hiến linh hồn cho nữ thần.

Chấp tay lại và cầu nguyện trước người. ”

Carlos nhìn cô đăm đăm: “Ý cô là chúng ta nên cầu nguyện xin cái bánh răng bị thiếu đó hả?”

“Ha ha. Tôi muốn nói là cái bánh răng ở chỗ mấy cái đồng hồ.”

Carlos đưa lại tấm card: “Cô nói đó là tin tốt lành – vậy tin dữ là gì?”

Jill cười chua chát, gương mặt cô không có vẻ gì là vui cả:

“Tôi không nghĩ là cái bánh răng sẽ ở nơi chúng ta bình thường có thể thấy đâu. Một loại câu đố, giống như mấy cái tôi gặp ở biệt thự Spencer – vài cái khiến tôi suýt chết nữa.”

Carlos không hỏi. Ít nhất vào lúc này anh không muốn biết.

Chương XVII

Sau nửa giờ truy tìm, Nicholai tìm thấy Dr. Richard Aquino trên tầng bốn bệnh viện lớn nhất thành phố Raccoon. Thấy tên Watchdog đó khiến hắn vui sướng một cách không thể giải thích được, kể cả với chính hắn. Cảm nhận mọi thứ đều diễn ra theo đúng như mong muốn...

“...và ta là kẻ quyết định tất cả. Chút nữa thôi, sẽ chỉ còn ba đứa, ba con cún cho ta săn lùng trong vùng đất những cái xác đi lang thang, hắn mơ mộng. Còn gì tuyệt hơn thế này?”

Aquino vừa khóa cửa sau lưng, gương mặt hoảng sợ đầm đìa mồ hôi đảo mắt

xung quanh.Ông ta cất vào túi chìa khóa
rồi hướng về hành lang dẫn tới thang
máy,tay đẩy cặp kính đã nhòe nhoẹt lên
sống mũi.Nicholai buồn cười vì ông ta
không hề mang theo vũ khí.Nicholai
bước nửa người ra ngoài sáng,định bụng
sẽ tiêu khiển một chút.Nicholai đến được
bệnh viện sau một giờ đồng hồ,chạy
nhiều hơn đi,tên chuột nhắt tiến sĩ
Aquino đó lại có gan tìm cách trốn hấn –
dù đang nhìn ông ta,Nicholai có cảm
giác nhà khoa học này không biết mình
đang bị săn đuổi và chỉ tình cờ chạy trốn
Nicholai.Aquino giống loại người có thể
đi lạc ngay trong nhà mình;ngay bây giờ,
tên “watchdog” cũng không nhận ra được
hấn không còn một mình nữa,không nhận
ra Nicholai chỉ cách hấn có 3 mét.
“Tiến sĩ !”, Nicholai gọi lớn,Aquino
nhảy dựng lên,miệng há hốc,tay vung lia
lịa trước mặt;bất ngờ hiện rõ trên gương
mặt.Nicholai không khỏi cười thầm.
“Anh,anh là ai?”, Aquino lắp
bắp.Ông ta có mái tóc xấu và đôi mắt

xanh đậm nước.

Nicholai bước lại gần,cố ý hăm dọa nhà khoa học bằng thể hình của hắn. “Tôi thuộc Umbrella.Tôi tới để xem ông đã phát triển vaccine tới đâu cùng vài chuyện khác.”

“Thuộc Umbrella ư?Tôi không – vaccine gì chứ,tôi không biết anh đang nói gì cả.”

“Không vũ khí,không kĩ năng chiến đấu,hắn thậm chí không nói dối được.Hắn “rục rĩ” thật”

Nicholai hạ giọng xuống một cách bí ẩn:

“Tôi thuộc Watchdog,tiền sĩ à.Gần đây ông không gửi tin tức gì.Họ đang lo lắng đấy.”

Aquino như muốn sụp xuống vì mừng:

“Ồ,nếu anh biết về...tôi cứ nghĩ anh là...phải,vaccin,tôi bận lắm;à,đối tác của tôi muốn quá trình tổng hợp ban đầu chia thành nhiều giai đoạn,vậy nên không có mẫu hoàn chỉnh,nhưng tôi chắc chắn đó chỉ là vấn đề kết hợp các nguyên tố,mọi thứ đã sẵn sàng rồi”. Vị tiến sĩ gần như nói lảm nhảm để báo cáo.

Nicholai lắc đầu khiêu khích, tiếp tục vai diễn của hắn: “Và ông tự mình làm toàn bộ à?”

Aquino mỉm cười yếu ớt:

“Cùng sự giúp đỡ từ trợ lý của tôi, Douglas, Chúa cứu rồi linh hồn anh ta. Tôi e là tôi đã trở nên xơ xác sau cái chết của anh ta, ngày hôm trước. Lý do tôi lại quên báo cáo...”

Ông ngừng lại, rồi lại nở một nụ cười:

“VẬY... anh là người họ gửi tới để lấy mẫu – Franklin, phải không?”

Nicholai không thể tin vào may mắn của hắn, hay đúng hơn sự khờ khạo của Aquino; con người này sắp đưa thứ thuốc giải TGViral thần thánh ra ánh sáng, và chỉ vì Nicholai nói Umbrella đã gửi hắn tới. Và bây giờ một mục tiêu khác của hắn lại sắp xuất hiện...

“Phải, đúng thế”, Nicholai nói trôi chảy.

“Ken Franklin. Tiến sĩ, vaccine đâu rồi?”

Aquino lục chìa khóa:

“Ồ trong đây. Tôi vừa giấu nó – phần vaccine cơ bản, ý tôi là, chúng tôi giữ

chất dung môi riêng chỗ khác – tôi giấu ở
đây để đảm bảo an toàn,đợi tới khi anh
tới.Tôi nghĩ anh sẽ đến đêm mai cơ...
không,tối kia cơ,anh tới sớm hơn tôi
mong đấy.”

Ông ta mở cửa rồi ra hiệu vào trong:

“Có một cái tủ lạnh khóa mã đang
sau bức tranh lòe loẹt đó – tặng phẩm
mới đây từ một bệnh nhân khá giả,một
người lập dị theo ý tôi,không nó cũng
chẳng quan trọng mấy...”

Nicholai bước qua tên tiến sĩ ngờ
nghệch,xua hất ra,vẫn thấy sững sờ vì
Aquino được chọn làm Watchdog,khi hất
chợt nhận ra đã để tên khoa học gia ở sau
lưng hất.Trong khoảnh khắc,một tình
huống diễn ra trong đầu Nicholai – tên
tiến sĩ ngớ ngẩn,nói nhiều,làm kẻ địch
của hất mất cảnh giác,khiến họ đánh giá
thấp khả năng của hất...

Tiềm thức ấy chỉ diễn ra trong tíc tắc,và
Nicholai hành động.

Hất cúi xuống vung tay ra sau,chộp lấy
hai cẳng chân Aquino kéo mạnh làm ông

ta té xuống.

Aquino kêu lên rồi đổ xuống người

Nicholai. Một ống xilanh rớt xuống

sàn, Aquino cố nhào tới nó, nhưng

Nicholai vẫn đang giữ đôi chân xương

xấu của ông. Vị tiến sĩ không có chút cơ

bắp nào cả. Thật sự, Nicholai dễ dàng

vừa giữ chặt tên tiến sĩ đang vùng vẫy

vừa đưa tay kia lấy con dao buộc cạnh

giày.

Nicholai ngồi dậy, kéo giật Aquino lại

gần, đâm con dao vào cổ họng ông.

Tay Aquino đưa lên bụng lấy cổ khi

Nicholai rút dao ra, ông nhìn tên giết

người bằng cặp mắt mở to, bàng

hoàng, máu phun qua kẽ ngón tay, tim ông

vẫn tiếp tục đập.

Nicholai nhìn lại ông, cười hả hê không

chút thương xót. Aquino dù sao cũng phải

chết, việc ông ta tấn công Nicholai làm

hắn thấy cái chết đó là cần thiết và thỏa

mãn với hắn.

Vị tiến sĩ đổ xuống, tay vẫn giữ lấy cái cổ

họng đang rỉ máu, bất tỉnh. Ông chết ngay

sau đó,co giật lên cuối và vĩnh viễn

không tỉnh dậy nữa.

“Ông chết trước tôi là phải”, Nicholai

nói.Hắn lục tìm cái xác đang lạnh

dần,trong đó còn nhiều ống xilanh nữa và

một mảnh giấy ghi 4 số - không nghi ngờ

gì là mã khóa tử.Aquino hẳn không ngờ

Nicholai sẽ quanh quẩn ở đây và trộm

vacxin.Nicholai đứng thẳng dậy bước tới

cái tử lạnh,vừa tính toán lại kế hoạch của

mình,điều hắn luôn cố làm mỗi khi có

chuyện bất ngờ xảy ra.Aquino đang đợi

Ken Franklin tới lấy mẫu thuốc,đồng

nghĩa với việc Franklin sẽ xuất hiện,trừ

khi lão nói dối.Aquino tỏ ra rất thuyết

phục vì lão đã nói thật,một kỹ năng xuất

sắc để đánh lạc hướng một kẻ địch...

“...vậy là mình tổng hợp vacxin,có thể đi

sẵn một lát trong khi đợi trung sĩ

Franklin xuất hiện,xử hắn – rồi phá hủy

bệnh viện cùng nghiên cứu của

Aquino.Nếu

Umbrella

đang

theo

đôi, chúng sẽ nghĩ mọi việc đang diễn ra

theo kế hoạch. Sau đó chỉ còn Chan và

tên

công

nhân

nhà

máy, Terence

Foster...”

Mikhail và hai tên khốn kiếp kia, chúng

chẳng còn quan trọng nữa. Là một kẻ sắp

trở thành Watchdog duy nhất sống sót có

thông tin để kiểm soát, Nikolai còn

đáng giá cả triệu. Nhưng với vacxin TG

trong tay hắn, sẽ không có giới hạn trong

khoản tiền Umbrella có thể sẽ trả cho

hắn.

Cùng thời gian họ tới phòng sau của tòa

nhà, Jill đã gần bỏ cuộc. Họ đã đi khắp

nơi, mở khóa, lục lọi từng căn phòng bày

biện đồ đặc nghệ thuật, bước qua những

cái xác và tạo thêm vài cái mới. Ô kính

vỡ ngoài tu viện của ngôi tháp đã để lộ

vài cái xác sống vào, họ gặp phải một

con nhện nữa trong hành lang ngoài thư viện.

Trên đường đi,cô kể cho Carlos nghe một chút về khu đất xung quanh biệt thự Spencer và chính ngôi biệt thự đó,về lịch sử mà cô đã đào lên sau nhiệm vụ thẩm khố của S.T.A.R.S. .Spencer già nua,một trong những người sáng lập Umbrella,là một kẻ cuồng tín với những nơi giấu bí mật,những lối đi ẩn, đã thuê George Trevor,kiến trúc sư nổi tiếng về tính sáng tạo,thiết kế ngôi biệt thự và giúp sửa chữa vài mốc ranh giới lịch sử của thành phố,nơi vài nơi của Racoon tới ngôi biệt thự cổ quái của Spencer.

“Mọi chuyện diễn ra từ 30 năm trước”, Jill nói, “và lão già lúc đó hoàn toàn đã mất trí rồi,vì thế mọi chuyện cứ trôi qua.Sau khi mọi việc hoàn thành,lão niêm phong ngôi biệt thự và di dời trụ sở Umbrella tới Châu Âu.”

“Chuyện gì đã xảy ra với George Trevor?”, Carlos hỏi.Họ dừng lại trước một cảnh cổng,một trong số cái cuối

cùng.

“Ồ,đó là phần hay nhất”, Jill nói. “Ông ta biến mất ngay trước khi Spencer rời đi.Từ đó không ai thấy ông ta nữa.”

Carlos chậm rãi lắc đầu: “Cô biết không,nơi đó làm sao mà sống được chứ?”

Jill gạt đầu tán thành,đẩy cửa mở,bước lùi lại và sẵn sàng khẩu revolver.

“Yeah.Tôi cũng nghĩ thế đó.”

Không một thứ gì chuyển động.Bên phải là một chồng những ghế.Ba bức tượng bán thân nữ trước mặt họ.Bên trái họ có hai cái xác,một cặp,vẫn đang ôm nhau,Jill phải nhắm mắt quay đi – trên bức tường phía nam,một bức tranh vẽ ba cái đồng hồ yên vị trong khung ảnh vàng. Họ bước vào phòng,Jill hồi hộp quan sát chung quanh.Mọi thứ có vẻ bình thường...

...nhưng cũng giống căn phòng trong biệt thự bỗng chốc biến thành cái máy nén rác khổng lồ. Bất giác,Jill lùi lại,lấy một cái ghế giữ cho cửa mở trước khi đến nhìn kĩ

bức tranh.

Tranh theo một thể loại nào đó. Có thể gọi là tranh ghép. Ba người phụ nữ trong ba bức tranh riêng biệt, mỗi bức có một đồng hồ bát giác – bức đầu và cuối chỉ nửa đêm, bức ở giữa chỉ 5 giờ. Dưới đáy mỗi khung tranh là một cái khay nhỏ, giống cái bát. Trên đó ghi nữ thần quá khứ, hiện tại, và tương lai, từ trái qua phải.

“Trên tấm bưu thiếp, nó nói chắp tay lại”, Carlos nói. “Ám chỉ kim đồng hồ, phải không?”

Jill gật: “Yeah, có vẻ hợp lý đấy. Từ tôi nghĩa cũng đủ phiền rồi.” (trên tấm postcard là hand, kim đồng hồ tiếng E cũng là clock hand)

Cô chạm nhẹ tay vào khay bức tranh ở giữa, một phụ nữ đang nhảy múa. Một tiếng click nhỏ xíu, dưới sức nặng cánh tay, cái khay trượt xuống. Cùng lúc, kim đồng hồ bắt đầu quay.

Jill giật tay lại, lo sợ cô đã kích hoạt một hệ thống nào đó, kim đồng hồ lại quay về

vị trí cũ.Không gì khác xảy ra.

“Chấp tay lại...”, cô lẩm nhẩm. “Anh có nghĩ họ muốn nói kim đồng hồ phải chỉ cùng một giờ không?Hay là theo nghĩa đen,kim đồng hồ phải thẳng hàng?”

Carlos nhún vai,đưa tay chạm vào khay bức tranh nữ thần tương lai,bức trông ghê tởm nhất.Nữ thần quá khứ là một cô gái trẻ ngồi trên đồi,nữ thần hiện tại là một phụ nữ đang nhảy múa...và nữ thần tương lai là một hình hài phụ nữ mặc một chiếc váy bó sát,cơ thể gợi cảm,nhưng đầu là một hộp sọ hói đang cười.

Jill cố trấn áp cơn rùng mình và không để đầu óc suy diễn về cái chết sắp xảy ra,làm như mình chưa nghĩ đủ về việc đó không bằng.

Cái khay Carlos chạm vào trượt xuống,lại lần nữa,kim đồng hồ ở bức tranh nữ thần hiện tại chuyển động.Xem ra,hai đồng hồ kia cố định ở nửa đêm.

Jill lùi lại,khoanh tay,suy nghĩ – rồi đột nhiên cô hiểu ra,cô biết cách giải câu đố này,nếu không nói là đáp án chính xác.Cô

nhìn quanh,hi vọng những mảnh thiếu ở gần đó,và cô mỉm cười khi trông thấy ba bức tượng – “à,sự đối xứng” – và những vật lấp lánh trong những ngón tay mảnh khảnh của các bức tượng.

“Đây là câu đố về sự cân bằng”, Jill nói,bước về phía mấy bức tượng.Lại gần nhìn kĩ,cô thấy mỗi bức tượng giữ một cái khay trên đó là một viên đá cỡ nắm tay.Cô cầm lên,nhấc từng quả,nhận ra sự khác nhau về trọng lượng của chúng.

“Ba viên đá,ba khay”, cô tiếp tục,đi ngược về phía bức tranh đưa viên đá đen – cô không rõ làm từ đá vỏ chai hay mã não đen cho Carlos.Viên còn lại trong suốt, thứ ba là viên hổ phách như đang phát sáng.

“Và mục tiêu là làm cho đồng hồ ở giữa chỉ vào nửa đêm”, Carlos nói,hiều ra.

Jill gật đầu: “Tôi chắc là có cách giải thích nào đó,màu sắc chẳng hạn,như là đen đồng nghĩa với chết chóc,có thể...

hoặc là theo toán học.Không quan trọng,chúng ta thử hết các cách sắp xếp

cũng không lâu đâu.”

Họ bắt đầu,thử từng viên lên từng

khay,rồi dùng cả ba viên,Jill thận trọng

quan sát kim đồng hồ hiện tại di chuyển

với từng viên đá đặt lên.Trông như mỗi

viên đá có một giá trị khác nhau,tùy theo

nó ở khay nào.Jill bắt đầu thấy cô có thể

hiểu tường tận – chắc chắn là toán học –

khi họ vô tình tìm được đáp án.

Với viên pha lê ở quá khứ,đá ve chai

đen ở hiện tại,và hồ phác ở tương

lai,đồng hồ ở hiện tại điểm nửa

đêm,ngân lên êm ái.Kim đồng hồ bắt đầu

đi ngược lại kèm theo âm thanh cọt xát –

rồi mặt đồng hồ rớt xuống,bị đẩy ra bởi

một hệ thống nào đó Jill không thấy

được.Trong lỗ trống vừa xuất hiện,là

bánh răng vàng lấp lánh thiếu trong hệ

thống chuông của tòa tháp.

Giấu giếm,bọn khốn,nhưng giấu chưa kỹ

đâu.

Carlos đang nhăn mày,rõ ràng có ý không

hiều:

“Cái quái gì đây trời?Ai lại đem

giấu bánh răng chứ,mà lại giấu ở chỗ

phức tạp vậy nữa chứ?”

Jill lấy cái bánh răng lấp lánh ra khỏi

chỗ giấu,nhớ tới suy nghĩ của chính cô

cũng về đề tài này chỉ sáu tuần trước,khi

đang đứng trong hành lang tối tăm biệt

thự Spencer.Tại sao,tại sao phải bí mật

kĩ như thế?Tư liệu Trent đưa cho cô

trước nhiệm vụ chứa đầy gợi ý cho

những câu đố ở ngôi biệt thự,may mắn

cho cô;không có nó,có lẽ cô đã không

bao giờ ra được.Đa phần những hệ thống

nhỏ kì quái đó đều quá phức tạp để ứng

dụng,tiết kiệm thời gian hay vận

hành.Mục đích của nó là gì chứ?

Sau khi suy nghĩ rất nhiều,Jill kết luận

hội đồng giám đốc thực sự của

Umbrella,những kẻ không ai biết mặt,là

những tên điên mắc chứng hoang

tưởng.Chúng tự xem mình là trẻ con,chơi

trò trinh thám và đặt cược với sinh mệnh

người khác,chi vì chúng có thể.Vì chưa

từng ai giải thích cho chúng biết là giấu

đồ chơi và làm bản đồ kho báu là việc

người ta bỏ khi lớn lên.

Vì không ai ngăn chúng cả. Vẫn chưa ai cả.

Đột nhiên cô muốn gạt chuyện đó đi, lắp bánh răng vào chỗ thiếu để rung chuông và thoát khỏi nơi này. Jill nói đơn giản hơn Carlos:

“Chúng là bọn quái dị, thế thôi. Đám hạng A đều điên khùng cả. Anh sẵn sàng rời khỏi đây chưa?”

Carlos tỉnh táo gật đầu, nhìn căn phòng lần cuối, họ rời đi từ lối đã vào.

Chương XVIII

Carlos nhìn Jill leo lên thang một lần nữa, cố không hy vọng quá nhiều. Nếu nó không hoạt động, anh sẽ rất – “không, sẽ bực bình khủng khiếp.

Khốn kiếp. Nếu nó không hoạt động, tụi này chỉ việc đi ra, xem thử có tới được cái nhà máy đó và chôm một cái máy bay lái đi vậy. Cô ấy đúng, những người này là người hành tinh khác xuống, ra khỏi lãnh địa của bọn chúng càng sớm càng tốt”.

Anh nhìn vô định ra cái sân tối tăm một

lúc,một mỗi đến độ không biết bằng cách
nào làm một việc nữa,bước thêm bước
nữa;điều đó dường như là không
thể.Điều khiến anh tiếp tục tới bây giờ là
ước muốn được rời khỏi đây,ra khỏi
cuộc thảm sát khủng khiếp này và cố hồi
phục lại.

Khi tiếng chuông đầu tiên cất lên,âm
thanh trầm vang vang từ đỉnh tháp,Carlos
nhận ra anh không thể đè nén hi vọng của
mình.Anh cố tự nhủ sẽ có lỗi trong
chương trình,tự nhủ Umbrella sẽ gửi sát
thủ
tới,rằng
viên
phi
công
là
zombie;không lí do gì thuyết phục
cả.Trục thẳng sẽ đến,anh biết điều
đó,anh tin như vậy;anh chỉ hi vọng đội
cứu hộ sẽ không gặp rắc rối khi tìm chỗ
đáp...
...đèn pha! Ngay chỗ rìa tường có bốn

cái, gần công đi vào trong có hộp điều

khiển vô cứng; ánh sáng sẽ dẫn đường

trực thẳng tới nhanh hơn. Carlos đi nhanh

tới, nhìn lên xem Jill đã xuống chưa. Cô

vẫn chưa...

...và khi anh nhìn lại phía trước, anh thấy

anh không có một mình. Như có phép

thuật, con quái vật khổng lồ biến đổi gien

đuổi theo Jill đứng ngay đó, đủ gần để

anh ngửi thấy mùi thịt cháy, găm gừ, ánh

mắt lợn méo mó của nó hướng lên trên

thang.

“Carlos! Coi chừng!”, Jill hét lên, nhưng

con quái vật Nemesis hoàn toàn không

để ý tới anh, bước một bước vĩ đại tới

cây thang, con rắn không mắt vốn là vòi

của nó uốn éo quanh cái đầu khổng

lồ. Thêm một bước nữa nó sẽ tới ngay

dưới thang và Jill sẽ mắc kẹt.

- “cô ấy nói đạn không làm nó bị

thương” -

Cố liều mạng làm điều gì đó, Carlos

trông thấy cái nút xanh to trên bảng điều

khiển và phóng tới, không rõ mình trông

đợi gì nữa.Để đánh lạc hướng nó,nếu họ
may mắn...

...và bốn đèn chiếu bật sáng cùng
lúc,chói lòa,lập tức làm nóng bầu không
khí chung quanh họ và chiếu sáng cả tòa
tháp,có thể thấy được từ cách đó cả mấy
dặm.Gương mặt gớm ghiếc của con quái
chặn cả một luồng sáng.Ánh sáng đã
buộc nó phải lùi lại,tay đưa lên che
mắt,Carlos liền hành động.Anh chạy tới
con Nemesis mù,khẩu M16 giơ cao,tổng
mạnh vào ngực nó,cổ đẩy hết sức.Mất
thăng bằng,nó lao đảo về phía sau,đôi
chân đánh mạnh vào hàng lan can cũ kĩ...
...rồi với một tiếng vỡ,cả hàng lan can
đứt tung,rớt xuống,chìm vào bóng tối,con
Nemesis cũng rớt theo.Carlos nghe tiếng
chạm đất phát bệnh ngay khi mấy bóng
đèn quá tải phụt tắt,làm mắt anh thấy
những mảng đen sáng lơ lửng trong một
lúc.

Âm thanh êm dịu trầm trầm từ quả
chuông vẫn vang vọng trong không
gian,Jill leo vội xuống thang và tháo dây

khẩu súng phóng lựu, đèn bên Carlos

cạnh lan can gãy.

“Tôi... cảm ơn”, Jill nói, nhìn thẳng vào mắt anh, ánh nhìn thành thật và vững vàng. “Nếu anh không bật đèn, tôi có lẽ đã chết rồi. Cảm ơn anh.”

Carlos bị ấn tượng và bối rối bởi tính thật thà của cô. “De nada”, anh nói, chợt nhận ra cô thật quyến rũ – không chỉ ngoại hình – và anh biết quá ít về người phụ nữ này. Anh là một chàng trai tự học đã 21 tuổi, anh cũng không hẳn có nhiều thời gian hay cơ hội để hẹn hò đi chơi. “Cô ấy không thể lớn tuổi hơn, bề ngoài là 25, và có lẽ cô ấy...”

Jill búng tay trước mặt, đưa anh về hiện tại, nhắc anh nhớ mình thật sự mệt đến thế nào. Anh đã hoàn toàn lơ đãng.

“Anh vẫn đi với tôi chứ?”

Carlos

gật

đầu, tăng

hăng

giọng:

“Yeah,xin lỗi.Cô nói gì à?”

“Tôi nói là chúng ta phải đi thôi.Nếu nó vẫn còn hăm dọa vậy sau khi bị một quả lựu đạn vào mặt tôi không nghĩ rớt từ tầng hai xuống nó sẽ chết đâu.”

“Ừ”, Carlos nói. “Chúng ta nên đi vòng ra phía trước.Có thể họ sẽ thả thang dây xuống nếu họ không đáp được.”

Jill gật: “Làm vậy đi.”

Được dẫn đường bởi âm thanh trầm từ khối kim loại rỗng,Carlos chợt nghĩ không biết Nicholai có còn sống – “và nếu hắn còn sống,hắn sẽ làm gì khi nghe chuông rung lên thế này”.

Trên đường đi trở vào thành phố Nicholai nghe thấy tiếng chuông và cầu kính chế giễu,không để bị lừa cản cầu.Hắn không ngờ là bộ ba ít ỏi kĩ năng đó lại làm được,nhưng có gì đâu nếu chúng làm được chứ?Davis Chan đã nhập thêm một bản báo cáo,nơi nào hắn không chọn lại ngay cửa tiệm bán quần áo phụ nữ,Nicholai quyết lần ra hắn.

“Và sao mình phải quan tâm nếu chúng

lết khỏi đây với cái mạng khôn khở của chúng chứ,với những thứ mình đã có trong tay?”

Nicholai kéo cái hộp kim loại mỏng từ túi ra lần thứ ba từ khi rời bệnh viện,không thể cưỡng lại được.Bên trong là một lọ thủy tinh nhỏ chứa chất lỏng màu tím do chính tay hấn tổng hợp,với sự giúp đỡ nho nhỏ từ mảnh giấy viên trợ lý của Aquino đã thận trọng để lại.

Nicholai biết an toàn nhất vẫn là giấu mẫu thuốc ở đâu đó,nhưng cái hộp nhỏ này biểu hiện quyền lực của hấn trên cả những Watchdog khác và cấp bậc vừa được nâng lên của hấn trong hàng ngũ Umbrella;hấn là kẻ dẫn đầu,kẻ giám sát những kẻ nhỏ bé hơn hấn,và hấn nhận ra việc đem mẫu vacxin theo,đôi khi cầm nó làm hấn cảm thấy đầy quyền lực.Theo cách nào đó hấn cũng bị đè nén.

Mỉm cười,Nicholai cho cái hộp nhỏ vào trong túi,nơi dễ lấy,và bắt đầu bước đi,cô không để ý tới tiếng chuông.Mọi chuyện đang diễn ra rất tốt đẹp – hấn đã

có mẫu vaccin;hắn biết Chan ở đâu và nơi Franklin sẽ xuất hiện trong vòng 48 giờ;hắn đã cài bom bệnh viện;hắn sẽ bấm nút ngay khi cuộc gặp với Franklin kết thúc.Nicholai nghĩ hắn có thể lên tới nhà máy và giải quyết Terence Foster trong lúc đợi Franklin,có dư dả thời gian cho hắn –

- “cũng như có dư thời gian để tìm Mikhail,đóng vai một người đồng đội cao quý,và quyết định kẻ sẽ chết trước tiên trong số bọn chúng...”

Tiếng chuông âm vang như nện vào tai hắn,nhắc nhở về thất bại của hắn,nhưng hắn quyết không bị phân tâm bởi cuộc thoát thân của ba tên kém cỏi.Hắn đang tiến sát đến thành phố,hắn có thể thấy những đốm lửa đang bao trùm cả thành phố;dù có muốn,hắn cũng không thể quay lại tháp đồng hồ trước khi chiếc trực thăng đầu tiên tới.Và hắn không muốn,hắn đã có cơ hội sau khi giết Aquino nhưng rồi hắn lại quyết định việc đó không đáng thời gian của hắn.Một

quyết định đứng đắn...mỗi hoài nghi kì
lạ trôi lên trong lòng hắn khiến tiếng
chuông không còn đáng chú ý nữa;điều
đó chẳng có nghĩa gì cả,chúng đã sống
sốt,không có nghĩa là chúng giỏi bằng
hắn.Hơn nữa,hắn vẫn còn phải xử lý vài
con chó săn để đảm bảo tính độc quyền
thông tin của hắn.Hắn nghĩ Chan có thể
sẽ bám lại cửa hiệu hắn đã từ đó báo cáo
trong thời gian lâu nhất có thể.Nicholai
sẽ giết hắn,đoạt lấy thông tin,và đem lại
lùi về đâu đó trong thành phố.Ở buổi
họp,hắn đã biết thực phẩm khan
hiếm,nhưng hắn chắc hắn có thể tìm được
vài cái bánh hay thực phẩm đóng
hộp.Buổi sáng hắn lại gửi báo cáo,để
tiếp tục che dấu hành tung,rồi dành buổi
sáng thông tin trước khi lại hướng về
phía tây lần nữa.

Mọi việc đều ổn,và khi hắn từ từ vượt
qua ranh giới giữa thành phố và ngoại
ô;âm thanh chiếc trực thăng đang tiến tới
không làm bận lòng hắn chút nào.Cứ để
bọn khốn ăn cút,không xương sống đó

chạy đi,hắn thấy tuyết vời,bình tĩnh,hơn
cả tuyết vời.Hắn chỉ thấy nhức đầu vì
mấy cái chuông khôn kiếp đó.

Họ đi ngược lại những lối đi quanh co
trong tháp đồng hồ.Jill muốn chắc

Nemesis hoặc bị rối trí hoặc có thời gian
đi lang thang tới nơi khác trước khi họ ra
ngoài gặp trực thăng.Vừa đi,họ vừa cố
nặn ra một câu chuyện để kể với bất cứ
ai đang chỉ huy – Jill là Kimberly

Sampsel (tên cô bạn thân hồi lớp 5 của
Jill),làm việc ở phòng tranh địa phương
,không gia đình,và vừa mới tới

Raccoon.Carlos tìm thấy cô sau khi đội
trưởng của anh,thành viên U.B.C.S. duy
nhất khác đáng ra đã sống sót,bị bọn
zombie giết.Cùng nhau,họ tới được tháp
đồng hồ,hết chuyện.

Họ
quyết
định
không
nhắc
tới

Nicholai, Nemesis, hay bất kì sinh vật không xác định được họ đã thấy; ý tưởng càng giả vờ không hay biết sự thật chừng nào càng tốt chừng đó. Không ai trong họ muốn tin tưởng vào đội cứu hộ, Jill cũng không nghi ngờ gì sẽ có ai đó trên trục thẳng thăm vấn họ, vậy câu chuyện đơn giản bao nhiêu tốt bấy nhiêu. Họ chỉ cầu không ai có trong tay ảnh của cô. Họ sẽ lo tới việc làm cách nào chuẩn đi cho êm sau khi ra khỏi thành phố.

Ra tới cửa trước tháp đồng hồ họ dừng lại một chút, sẵn sàng, Jill có một cảm giác lẫn lộn vừa vui mừng vừa lo lắng. Cứu hộ đang đến, họ gần thoát ra khỏi đây đến mức bây giờ cô lo sợ sẽ có gì đó không hay xảy ra.

“Có thể chỉ vì đội cứu hộ do Umbrella phái tới. Chúa biết là bọn chúng không có đủ biện pháp để che giấu hết mọi việc...”

“Jill? Trước khi chúng ta rời khỏi đây, tôi muốn cho cô biết một chuyện”, Carlos nói, trong vài giây, Jill đã nghĩ sự hồi hộp

của mình sắp trở thành sự thật,rằng anh
sẽ cho cô biết vài bí mật khủng khiếp anh
đang giấu,rồi cô nhận thấy nét mặt thận
trọng của anh,cô liền nghĩ khác đi.

“Được rồi,nói đi”, cô nói thản nhiên,nghĩ
về cách anh đã nhìn cô trên ban công.Cô
đã thấy ánh mắt đó trước kia,từ một
người khác – và cô không rõ cô cảm thấy
thế nào về ánh mắt ấy của Carlos.Trước
khi anh ấy đến Châu Âu,Chris Redfield
và cô đã rất thân nhau...

“Trước khi tôi tới đây,tôi gặp một
người cho tôi biết về Raccoon,về những
gì đang diễn ra ở đây”, Carlos bắt
đầu,và Jill có đủ thời gian để thấy mình
ngốc nghếch đến mức nào khi nhận định
anh trước khi lời của anh lọt vào tai cô.

“Trent!”

“Ông ta cho tôi biết tụi tôi bị phái đi
trong thời điểm khắc nghiệt,và đề nghị
giúp tôi thoát ra.Mới đầu tôi nghĩ ông ta
điên...”

“...nhưng rồi tới đây anh biết ông ta
không hề điên.”

Carlos nhìn cô chăm chăm: “Cô biết ông ta hay sao?”

“Có thể cũng biết bằng anh thôi. Tôi cũng y như thế, trước nhiệm vụ ở ngôi biệt thự, ông ta đưa cho tôi thông tin về ngôi biệt thự và nhắc nhở tôi phải cẩn thận khi chọn người nào tôi tin tưởng. Trent, phải không?”

Carlos gật, và dù cả hai người họ đều mở miệng định nói nhưng không ai thốt nên lời. Tiếng máy bay trực thăng đã ngắt lời họ, cả hai đều cười và nhìn nhau vui sướng.

“Hãy bàn về ông ta sau vậy”, Carlos nói, đẩy cửa mở toang, tiếng quay cánh trực thăng tràn cả hành lang ngôi tháp, và họ bước ra ngoài sân.

Jill chỉ thấy một trực thăng chuyên chở nhưng không sao, hẳn nhiên chẳng còn ai để sơ tán cả, và khi nó bay ngang qua cái xe điện đỏ nát, cô cùng Carlos bắt đầu vung tay la hét.

“Ồ đây! Chúng tôi ở đây!”, Jill gào lên, cô thấy rõ khuôn mặt nhăn râu của

viên phi công,nụ cười của anh ta như
sáng lên nhờ ánh đèn trong buồng lái,anh
ta bay lại gần hơn –

-đủ gần để Jill thấy nụ cười đó vụt tắt
cùng khoảnh khắc cô nghe thấy tiếng
súng nổ bên phải họ,gương mặt trẻ trung
ấy hiện rõ sự kinh sợ.

Shhh...

Một vệt khói màu lóe tới con tàu bay từ
phía bóng người đứng trên mái tòa nhà
phụ của ngôi tháp,đất trời không,bazooka
hay súng phóng tên lửa...

...BÙM!

“Không”, Jill nói nhỏ,âm thanh bị tiếng
tên lửa găm vào trực thăng khiến nó phát
nổ át đi,Jill làm bầm nghĩ nó PHẢI là
một quả tên lửa tầm nhiệt mới gây được
thiệt hại như thế,cùng lúc chiếc máy bay
xoay vòng vòng lao về phía bọn
họ,ngiên hẫng về bên bị bắn,lửa lan ra
từ buồng lái đã tan tành.

Carlos nắm lấy tay cô giật mạnh,gần như
lôi cô té ngã,kéo cô ra ngoài sân,một
tiếng xì xì chói tay bay qua họ,chiếc trực

thăng bốc cháy vẫn lao tới phía trước

trong khi họ trốn ra sau vòi nước...

...rồi nó đâm thẳng vào tòa tháp.Những

mảnh kim loại cháy,đá và gỗ đổ rào rào

xuống người họ,chiếc trục thẳng lao

xuyên qua hành lang.Và,như âm thanh

của sự hủy diệt,Jill nghe thấy tiếng gào

đắc thẳng vượt lên tất cả của Nemesis.

Chương XIX

Carlos nghe được tiếng rống của con

quái vật và bắt đầu đứng dậy,vẫn giữ lấy

tay Jill.Họ phải trốn đi trước khi nó

trông thấy cô...

....rồi phen trước ngôi tháp nát tung như

thể nó làm bằng loại gỗ rẻ tiền,cái xác

máy cháy cháy vẫn phụt ra những mảnh

vụn bốc khói.Trước khi Carlos kịp nằm

xuống,một mảnh đá ám khói từ tường

ngoài ngôi tháp đập mạnh vào sườn trái

anh.Anh nghe và cảm nhận một cái

xương sườn đã gãy,lập tức một cơn đau

dữ dội xảy ra.

“Carlos!”

Jill chồm tới,ánh mắt cô hết nhìn anh lại

nhìn phân nào đó ngồi thấp anh không
thấy được,tay cô vẫn nắm chặt khẩu súng
phóng lựu.Nemesis đã ngừng gào rú;giữa
những tiếng chuông dữ dội đến điếc
tai,Carlos có thể nghe thấy tiếng đập
mạnh lên nền đất,theo sau là âm thanh
những viên đá bị nghiền vụn,chạm
rãi,nhịp nhàng.

Crốp,Crốp.

Nó đang tới,nó nhảy xuống từ trên mái và
nó đang tới đây...

“Chạy đi”, Carlos nói,và anh thấy cô
hiểu,một giây trước khi cô chạy đi,rằng
cô chẳng còn lựa chọn nào khác.Đôi giày
khiến bụi mù tung lên,cô cố chạy xa khỏi
anh thật nhanh.

Carlos quay đầu,ngồi dậy,cô không chú ý
đến cơn đau,con quái vật đang đứng trên
đồng gạch vỡ và gỗ cháy,không hay biết
viền áo da của nó đang bốc cháy,ánh mắt
khác thường của nó dò tìm Jill.Như lần
trước,nó dường như không thấy anh.

“Chừng nào mình còn không cản đường
nó”, Carlos nghĩ,dựa người vào nền đá

mắt lạnh của vòi phun nước,nâng khẩu
súng lên. “Nó không hề bị thương,không
hề,không hề hấn chút nào”.Bằng một
động tác mạnh mẽ Nemesis nâng khẩu
súng lên vai,Carlos bắt đầu bắn.

Mỗi âm thanh chát chúa từ khẩu M16 lại
làm cơn đau chạy khắp xương tủy,nhưng
mặc cơn đau tằm bắn của anh vẫn chính
xác.Những lỗ đen nhỏ xíu xuất hiện trên
 gương mặt con vật,Carlos nghe được
tiếng bật nẩy của khẩu súng đã mòn
vết.Mấy cái vòi béo ngầy dưới áo nó
dựng đứng lên,vung vẩy quanh nửa thân
trên của nó như thể bị si nhục,xoắn rồi
lại duỗi với một tốc độ kinh người.

Carlos đã thấy nó chĩa khẩu súng về phía
anh,nhưng anh vẫn tiếp tục bắt,dù muốn
cũng không đủ thời gian đứng dậy chạy.

“Chạy khỏi đây mau,Jill,chạy mau!”

Nó trông thấy Carlos và bắn,Carlos thấy
một luồng sáng chuyển động lao về phía
mình,cảm nhận hơi nóng của quả tên lửa
hạng nặng chống tank tủa lên da...

...và vì lý do gì đó,anh đã không

chết,nhưng cái gì đó cách anh không xa
nổ tung.Lực nổ nâng bổng anh dậy quăng
mạnh vào bờ rìa vòi phun;con đau khủng
khiếp,anh khó khăn lắm mới giữ được
tĩnh táo,quyết kiểm thêm vài giây cho
Jill.

Nằm nửa người trên miệng vòi
phun,Carlos lại bắn,nhắm thẳng vào mặt
nó,vỏ đạn văng khắp nơi trong nỗ lực
điều khiển món vũ khí của anh.

Chết đi,chết đi chứ... Nhưng nó không
chết,nó thậm chí không chút suy
suyễn,Carlos biết anh chỉ còn nửa giây
trước khi biến thành một đồng nhờ nhờ
trên bãi cỏ.

Khẩu súng phóng tên lửa đã chia ngay
mặt Carlos khi phát súng triệu năm có
một xảy ra –

“Carajo!”

- khi một trong những âm thanh kim loại
biến thành tiếng nổ,ánh sáng nóng trắng
lóa lên.Con quái vật bị văng ngược về
phía sau,khẩu súng của nó nát vụn,roi
xuống đầu đó.

Súng Carlos hết đạn.Anh đưa tay lấy một băng mới,rồi một con đầu khác ập đến.Anh không còn thấy ánh sáng nữa,chỉ còn bóng tối bao trùm.

Jill thấy Carlos đổ gục và buộc bản thân đứng tại chỗ,giữa cái xe điện và hàng rào.Cô đã thấy Nemesis ngã xuống,bị ném vào đồng gạch vụn đang bốc cháy bởi phát súng tịt ngòi đã phá hủy hoàn toàn vũ khí trên tay nó,nhưng đã chứng kiến khả năng trốn tránh cái chết của nó,cô ngăn mình chạy lại chỗ Carlos.Nếu nó vẫn còn tiếp tục đuổi theo,cô muốn nó chỉ tập trung vào cô thôi.

Khẩu súng phóng lựu trên tay cô nhẹ hẫng đi,luồng adrenaline lần thứ hai đã thổi luồng sinh lực vào cô cùng khát khao trả thù và khi Nemesis đứng dậy,một bên vai đang cháy,từng mảng thịt đen đỏ phồng rộp hiện rõ dưới bộ đồ nát bầy,Jill nổ súng.

Viên đạn chì “lựu đạn,”,như một khẩu siêu shotgun,tập trung cả trăm mảnh vỡ nhỏ bắn sang bên kia sân,nhưng cô hoàn

toàn trượt con Nemesis đang gào rú, phát
súng đục thêm vài lỗ mới lên phần còn
lại bức tường phía trước tòa tháp.

Nemesis ngừng rống dù ngực nó vẫn
đang cháy, da nó đã đen lại và đang nứt
ra. Nó hướng người về phía Jill, cô gỡ
mạnh khẩu phóng lựu và chụp một quả từ
túi, thề cầu nguyện phát súng may mắn
của Carlos đã làm tổn thương nó thực sự
nhiều hơn là chỉ bên ngoài.

Nó cúi đầu xuống, chạy về phía cô, sai
chân khổng lồ đem nó lại gần cô cực kỳ
nhẹ nhàng. Trong một giây nó băng qua
sân, mấy cái tua rấn túa ra như muốn nhắc
bỗng cô lên.

Jill nhảy sang trái rồi chạy, vẫn giữ quả
lựu đạn trong tay, giữa hàng cây và bức
tường phía tây còn nguyên vẹn của tòa
tháp. Cô nghe thấy tiếng nó đi vào hàng
cây sau lưng cô khi cô tới đoạn cuối; nó
vẫn sắp bắt được cô, tốc độ của nó lạ
thường, khiến nó chỉ còn cách cô một
cánh tay vừa lúc cô quành lại ở cuối
hàng cây...

...rồi cái gì đó đâm xuyên vai phải cô
trong lúc cô chạy quanh qua đó,cái gì đó
rắn và trơn,xuyên qua thịt cô như một
cón tay khổng lồ không xương.Đau
nhói,như hàng ngàn con ong bắp cày
đồng loạt tiêm chất độc vào hệ thần kinh
cô,và cô hiểu một trong đám tua đó đã
đâm cô.

“Ôi,khôn kiếp,khôn kiếp”,cô không thể
nghĩ được,không có thời gian,nhưng
Nemesis chợt dừng lại,ngửa đầu ra
sau,rống lên chiến thắng của nó về hướng
các vì sao lạnh lùng trên trời,Jill khập
khểng dừng lại,tổng viên đạn vào rồi
đóng khẩu súng lại...

...rồi nổ súng khi nó lại lần nữa phóng
về phía cô.Phát súng đâm qua Nemesis
dưới hông của nó,khoét vào phần thịt đùi
trên,vài mảnh da cùng cơ bắp bắn ra
sau...

...và nó đổ sầm xuống,thêm vài bước sải
theo quán tính,rồi một chuỗi đập phá tàn
bạo,im lặng rồi đột ngột nằm yên.

Trong cơn hồi hải nập đạn,Jill làm rớt từ

quả thứ hai đến quả đạn cuối cùng,nó lăn

đi.Cô xoay sở nắm chặt được quả thứ

năm,vừa mới đóng khẩu súng khi

Nemesis ngồi dậy,quay mặt đi.

Jill ngấm vào phần lưng dưới của nó và

bắn,tiếng sấm sét của món vũ khí lại là

một âm thanh mờ hồ bị những tiếng ù ù

trong tai cô át đi.Nemesis đang di

chuyển,đứng dậy khi bị bắn,những mảnh

đạn găm xuyên qua phần dưới trái của

nó,nếu là người bình thường đã là phát

súng chí mạng vào thận.Với kẻ giết

S.T.A.R.S. thì không.Nó lao đảo,rồi

đứng thẳng dậy lết đi,dùng một bàn tay

khổng lồ bung lấy vết thương mới.

“Đi rồi.Nó đang đi...”

Suy nghĩ của cô nặng nề và chậm

chạp.Mất một lúc cô mới hiểu sự ra đi

của nó không phải là tin tốt lành.Cô

không thể để nó thoát đi được,để nó hồi

phục và quay lại – cô phải cố giết nó khi

nó đang yếu.Jill rút khẩu Python và cố

nhắm,nhưng đột nhiên mắt cô hoa lên,cô

không thể tập trung vào cái hình hài đang

đi xa dân,cô lê lết qua đồng đồ nát rục
lửa.Cô thấy đầu trống rỗng,xúc động,hình
như cô đã bị T-virus.

Cô không phải nhìn mới biết vết thương
trên vai cô nặng,cô có thể cảm thấy máu
nóng chảy xuống,thâm vào hông váy
cô.Cô ước gì thứ đang bị tẩy khỏi hệ
thống cơ thể cô là virus,nhưng cô không
thể đùa với mình nổi,vết thương quá
nặng.

Trong vài giây cô nghĩ tới khẩu .357 cô
đang cầm - nhưng rồi nghĩ tới Carlos và
biết cô phải đợi.Cô phải giúp anh nếu có
thể,cô nợ anh chừng đó.

Cố hết chút sức đang dần cạn kiệt,Jill
tiến về phía Carlos.Anh nằm cạnh vò
phun,đang rên rỉ,nửa tỉnh nửa mê,bị
thương,nhưng ít ra cô không thấy máu,có
thể anh ấy không sao...

Suy nghĩ cuối cùng của cô trước khi cơ
thể phản lại cô,đổ xuống nền đất,kéo cô
vào giấc ngủ thật sâu.

“Bóng tối,chuông rung lên đầu đó,thoát
khỏi đây,lửa,bóng tối và những viên

đạn, không nghe được”, Jill chạy xa khỏi

ngọn lửa và con quái vật đang bắn, tên

lửa hạng nặng ngấm...

“...ngấm vào mình...”

“...mặt mình”.

Carlos tỉnh dậy trong sự vội vã, mơ

hồ, đau đớn và tìm kiếm một cuộc

chiến, tìm Nemesis và Jill. Cô ấy sẽ gặp

rắc rối nếu cái thứ đó bắt được cô ấy...

Đêm đó là một đêm yên lặng, tĩnh mịch

và những ngọn lửa đang bốc cháy xung

quanh, tạo nên vàng sáng cam nhảy múa

đồng thời làm anh đổ mồ hôi. Carlos cố

cử động, bò dậy, tay giữ chặt sườn, răng

nghiến chặt vì đau. Có thể hay cái bị gãy

hay vỡ vụn, nhưng giờ anh phải nghĩ về

Jill, phải hồi phục lại sau di chứng những

vụ nổ và...

“Ôi, không”, anh nói, quên hẳn mọi

đau đớn, nhanh chóng đến cạnh cô. Jill

đang nằm trên một đám cỏ đã cháy

đen, hoàn toàn ổn trừ dòng máu đang rỉ ra

bên vai phải. Vẫn còn sống, nhưng chắc

không được lâu nữa.

Carlos cố nuốt cơn đau rồi nâng cô

dây,sức nặng như người chết của cô

khiến anh muốn thét lên giận dữ,thét vào

nỗi điên cuồng đã nảy nở,phát triển tại

Raccoon này,nó đã bắt lấy Jill và anh

bằng

nắm

tay

tàn

bạo

của

nó.Umbrella,quái vật,gián điệp,cả Trent

– “tất cả đều điên rồ,một cơn ác mộng cổ

tích...nhưng máu đã đủ thật rồi”.

Anh giữ chặt cô,tìm kiếm.Anh phải đưa

cô vào trong,an toàn,nơi nào đó anh có

thẻ băng bó vết thương,nơi họ có thể nghỉ

ngơi trong một lúc.Cánh tây gần như

nguyên vẹn của tòa tháp có một nhà

nguyện;ở đó không có cửa sổ,ổ khóa

chắc chắn.

“Đừng chết nhé Jill”, anh nói,hy vọng cô

vẫn đang nghe vừa dìu cô qua khoảng

sân đang bốc lửa.

Chương XX

Thời gian trôi qua, bóng tối nối tiếp bóng tối, những mảng giấc mơ, hiện rõ ra trong chốc lát rồi lại mờ đi. Cô đang là cô bé cùng với cha trên bãi biển, vị muối trong từng cơn gió. Rồi cô là một thiếu nữ nhút nhát, yêu lần đầu tiên trong đời; một tên trộm, trộm những người lạ mặt giàu sang như cha cô đã dạy; một sinh viên, đang tập luyện để gia nhập S.T.A.R.S., học cách dùng những kĩ năng của mình để giúp người.

Tối hơn. Ngày cha cô vào tù vì ăn cắp số tài sản quá lớn. Những người yêu cô đã phản bội, hay những người đã phản bội cô. Cảm giác cô đơn. Cuộc sống ở Raccoon, lúc ánh sáng tiêu tan.

Becky và Priscilla McGee, 7 và 9 tuổi, hai nạn nhân đầu tiên. Bị moi ruột, bị ăn mất một phần. Tìm thấy máy bay bị rớt của đội Bravo ngoài biệt thự; mùi bên trong, của bụi, thổi rửa. Biết được âm mưu của Umbrella, sự thối nát, cộng tác với địch của ít nhất vài thành viên S.T.A.R.S.

.Cái chết của tên chỉ huy đội phản

hội,Albert Wesker,và lần tấn công cuối cùng của Nemesis.

Nhiều lần,nửa tỉnh,cô nuốt những ngụm nước mát rồi lại ngủ,nhiều kí ức gần đây

lại hiện về.Những người sống sót đã chết,những người cô cố cứu,rõ ràng

nhất,giương mặt những đứa trẻ.Tất cả,đã chết.Cái chết khủng khiếp của Brad

Vicker.Carlos.Cái nhìn vô cảm,thẳng thừng của Nicholai.Và hơn cả là hiện

thân điên cuồng của quỷ,thứ hơn cả quái vật Tyrant,Thần báo tử-Nemesis,giọng

gào kinh khủng của nó gọi cô,đôi mắt khủng khiếp tìm kiếm bất kì nơi nào cô

đi,bất cứ điều gì cô làm.

Điều khó chịu nhất,là có gì đó đang xảy ra với cô – một cảm giác xa xôi,vì nó

đang diễn ra với cơ thể cô và cô cũng gần như đang ngủ,nhưng dù thế cũng

chẳng bớt khó chịu bao nhiêu.Mạch máu cô như đang nóng lên,nở ra.Như thể từng

tế bào đang trở nên dày và nặng hơn cùng những thứ lạ lùng bám quanh,chúng

sôi lên nhẹ nhàng. Tường chừng cơ thể cô là một cái bình đầy những điểm nhiệt đầy nước di động.

Cuối cùng, tiếng mưa rơi nhẹ nhàng chạm vào một góc tiềm thức của cô, cô khát khao nhìn nó, cảm nhận từng giọt mát lạnh trên da, nhưng lại một cuộc giằng co dai dẳng mệt mỏi dễ dứt ra khỏi bóng tối. Cơ thể cô không muốn, chống cự mạnh mẽ hơn, dữ dội hơn khi cô càng đến gần bề mặt ánh sáng mờ mờ, xám xịt giữa những giấc mơ và cơn mưa, nhưng, quyết tâm, cô đã thắng, đã thoát ra.

Quyết định rằng mình vẫn còn sống, Jill mở mắt.

Chương XXI

Carlos đang ngồi dựa lưng vào cửa ăn cocktail trái cây, anh nghe tiếng Jill trở mình, tiếng thở sâu đều đặn đã nhẹ nhàng hơn. Cô quay đầu hết bên này lại bên kia, vẫn ngủ, nhưng đó lại là những cử động thông thả nhất anh thấy trong 48 giờ qua. Anh cố đứng nhanh dậy, thận trọng hết sức do cơn đau từ bên sườn đã buộc

chặt,nhanh chóng đến chỗ Jill nằm,cái
bàn thờ nổi.

Anh nhặt chai nước dưới chân bệ thờ
lên,khi anh đứng dậy mắt cô đã mở.

“Jill?Giờ tôi sẽ cho cô chút nước.Cố
giúp tôi nhé,được chứ?”.

Cô gật đầu,Carlos thấy nhẹ nhõm
hắn,nâng đầu cô dậy trong lúc cô nuốt
vài ngụm nước.Đây là lần đầu tiên cô
phản ứng rõ ràng với bất cứ cái gì,sắc
mặt cũng đã tốt hơn.Trong hai ngày cô đã
uống khi anh đổ nước vào miệng cô,ít
nhất cũng nuốt xuống nhưng trắng bệch
như con ma và hoàn toàn không hay biết
gì.

“Chúng ta...đang ở đâu?”, Jill hỏi yếu
ớt,nhắm mắt,lại gồi đầu lên cái gối
tạm,một đoạn thảm đã cuộn lại.Tấm chăn
phủ lên người cô là tấm màn cửa không
bị bắt lửa ở phòng giải lao được anh tận
dụng.

“Nhà nguyện ở tháp đồng hồ”, anh nói
nhỏ,vẫn mỉm cười. “Chúng ta đã ở đây
từ lúc – từ lúc trực thăng nổ.”

Jill mở mắt lần nữa,rõ ràng tỉnh và chú

ý.Cô ấy không bị nhiễm,anh đã lo

lắng,nhưng cô vẫn ổn,cô hẳn phải ổn.

“Bao lâu rồi?”

Có vẻ nói chuyện làm cô mệt mỏi

lắm,vậy nên Carlos cố tóm tắt tất cả mọi

chuyện,tránh cho cô phải hỏi thêm:

“Nemesis bắn hạ trực thăng,cô và tôi

đều bị thương.Vai cô...bị thương,nhưng

tôi vẫn thay băng và nó không có vẻ gì là

bị nhiễm cả.Chúng ta đã ở đây hai

ngày,hồi phục sức khỏe,chủ yếu cô chỉ

ngủ thôi.Hôm nay tôi nghĩ là 1 tháng

10,mặt trời vừa lặn 1 tiếng trước,từ tối

qua đã mưa rồi...”

Anh ngập ngừng,không rõ có thể nói gì

thêm với cô nhưng không muốn thấy cô

ngủ nữa,không phải ngay lúc này.Anh đã

phải một mình suy nghĩ đủ lâu rồi.

“À,tôi tìm thấy một thùng cocktail trái

cây,ở ngay trong cái rương trong cái

phòng khách đó – phòng có bàn cờ

đầy,nhớ không?Cả nước nữa,ai đó đang

dự trữ,tôi đoán thế,may cho chúng ta.Tôi

không muốn để cô một mình,tôi

đã,à,chăm sóc cô”. Anh không cho cô

biết là anh đã lau người cho cô,thay tấm

màn cô đang nằm khi cần thiết;anh không

muốn cô khó xử.

“Anh bị thương à?”

“Gãy vài cái xương sườn,không có gì

ngghiêm trọng cả!À,có lẽ khi tôi phải kéo

cái băng dán ra,sẽ đau lắm đây.Tôi chỉ

tìm được băng dán ống nhựa thôi.”

Cô cười yếu ớt,Carlos dịu giọng,dường

như rất sợ phải hỏi: “Cô sao rồi?”

“Hai ngày?Không trực thăng nào tới

nữa?”, cô hỏi,quay đi hướng khác,anh

thấy mình hơi căng thẳng.Cô vẫn chưa trả

lời câu hỏi của anh.

“Không có chiếc nào nữa”, anh nói và để

ý lần đầu tiên mặt cô đỏ lựng.Anh chạm

vào má cô,càng thấy căng thẳng

hơn;sốt,không quá cao,nhưng một giờ

trước khi anh kiểm tra cô đâu có bị.

“Jill,cô thấy thế nào rồi?”

“Không tệ.Không tệ chút nào,không đau

nữa là”, giọng cô dứt khoát,thẳng thừng.

Carlos

cười

quanh:

“Bien,si?Tốt

rồi,chúng ta có thể thu xếp và rời khỏi

đây sớm thôi...”

“Tôi nhiễm virus rồi...”, cô nói,Carlos

sững người,nụ cười anh lặn mất.

“Không.Không,cô ấy làm rồi,không thể

nào”.

“Cô không thể bị nhiễm được,đã hai

ngày rồi”, anh nói chắc chắn,nói với cô

điều anh đã tự nhủ với mình khi anh mới

tỉnh dậy. “Tôi đã thấy một người lính

khác biến thành zombie,không thể hơn

hai giờ từ khi Randy bị cắn tới khi cậu ta

thay đổi.Nếu cô nhiễm thì giờ đã xảy ra

chuyện rồi.”

Jill thận trọng lặn sang một bên,hơi nhăn

mặt: “Tôi sẽ không cãi với anh đâu

Carlos.Có lẽ nó là dạng biến thể khác vì

nó từ Nemesis hoặc là tôi được miễn

nhiễm theo cách nào đó,vì đã ở biệt thự

Spencer.Tôi không biết nữa,nhưng tôi đã

bị nhiễm rồi”. Giọng cô run run. “Tôi
cảm nhận được mà,tôi thấy tôi đang tệ
hơn!”

“Được
rồi,được
rồi,shh”,

Carlos
nói,quyết định nên đi ngay lập tức.Anh
đem theo khẩu revolver của Jill,vài quả
lựu đạn tay.

Bệnh viện gần đó,ở đó có ít nhất một

mẫu vacxin,Trent đã nói thế.Trước đó Carlos đã muốn đi tìm bệnh viện,để tìm đồ tiếp tế,nhưng lúc đó anh đã mệt lử,đi thì đau,dù chỉ là lúc đầu – rồi anh không muốn liều để Jill một mình,bất tỉnh,nguy hiểm vì nhiều lí do. Mình sẽ ra ngoài đi về phía tây,để xem có thấy biển báo gì không... Trent có nói tới việc cái bệnh viện sẽ không còn ở đó lâu nữa;Carlos hy vọng anh không quá trễ.

“Cố ngủ thêm chút nữa”, Carlos nói.

“Tôi sẽ đi một lúc,cố tìm thứ gì có thể giúp cô.Tôi sẽ không đi lâu đâu”

Jill dường như đã sắp ngủ ,nhưng cô cố ngẩng đầu dậy dặn dò rõ ràng cẩn thận.

“Nếu anh quay về mà tôi – bệnh nặng hơn,tôi muốn anh giúp tôi.Tôi nhờ anh bây giờ,có thể sau này tôi không nhờ được anh nữa.Anh hiểu không?”

Carlos định cự lại nhưng biết rõ anh cũng sẽ muốn như thế nếu mắc phải căn bệnh đó.Chết thì tệ thật,nhưng Raccoon là bằng chứng còn có những điều tệ hơn nữa.

“Chẳng hạn phải bắt người quý mến”.

“Tôi hiểu”, anh nói. “Cô nghỉ đi. Tôi sẽ sớm quay lại.”

Jill ngủ, Carlos bắt đầu nạp đạn. Trước khi rời đi, hắn nhìn thật kĩ gương mặt đang ngủ của cô một lúc lâu, thầm cầu mong cô vẫn là Jill khi anh quay lại.

Bệnh viện lại gần hơn tưởng, chưa tới hai khu phố.

Nicholai háo hức đợi Ken Franklin, biết rằng cái chết của tên Watchdog sẽ đánh dấu sự khởi đầu kết thúc trò chơi. Con bực dọc của Nicholai sắp tới đỉnh điểm.

“Nếu tên khốn đó có bao giờ xuất hiện...” nhưng không, hắn đang đến, và rồi Nicholai lại tiếp tục săn lùng. Hắn kiểm tra cửa sổ ở góc văn phòng hắn đã chọn, quan sát con đường vắng vẻ tối tăm – đồng thời là lối thoát của hắn, nếu tên trung sĩ thuộc loại rắc rối – sắp xếp lại lần thứ mười trong nhiều phút, sẵn sàng làm sót vài chỗ để tên Watchdog mau tới.

Không gì diễn ra như hắn dự tính cả, dù hắn đã cố hết sức, Nicholai đang mất

bình tĩnh. Cuộc tìm kiếm Davis Chan là một thất bại ngoạn mục; Nikolai không thấy bóng dáng hắn đâu trong hai ngày ở lại thành phố - và lại hai lần tên lính lẫn như trạch ầy đã tránh được đụng độ hắn sau khi gửi báo cáo, làm Nikolai chạy khắp thành phố.

Nikolai đã định đến nhà máy “xử lý nước thải” của Umbrella để xử lý Terence Foster vào sớm ngày hôm đó, nhưng hắn lại bị phân tâm đuổi theo cái viển vông – hắn thấy một người phụ nữ khỏe mạnh gần tòa nhà RPD, một phụ nữ lai Á Đông-Mỹ, cao, mặc váy đỏ không tay bó sát, tay cầm khẩu súng theo cách cô ta biết phải làm gì với nó. Cô ta lẫn vào tòa nhà rồi biến mất, Nikolai tìm hết gần 4 giờ nhưng vẫn không thấy người phụ nữ bí ẩn đó lần nào nữa.

Vậy nên, cả ba mục tiêu của hắn đều còn sống. Ít nhất hắn đã thu thập được vài thông tin của Watchdog, dọn dẹp vài phòng nghiên cứu cá nhân bị vài con zombie tầm thường chiếm đóng, nhưng

hắn không chịu nổi nữa rồi, không chịu
nổi những đợt lạnh ngắt đóng
hộp, không thể ngủ mà một mắt mở
nữa, chơi trò săn lùng cũng quá đủ
rồi. Theo như hắn tính, hắn đã giết 4 Beta
Hunter, 3 nhện khổng lồ, 3 brainsucker
. Và cả tá zombie, tất nhiên, mặc dù hắn
không tính bọn đó, chúng không còn đáng
nữa. Chúng cứ chậm đi và nhóp nhép
hơn; Raccoon đã bốc mùi một hầm chứa
phân khổng lồ, rồi chỉ tệ hơn khi bọn xác
mang virus đó tiếp tục thối rữa, biến
thành những đống bùn thối trong cái hầm
nặng mùi.

“Lúc đó mình đã đi khỏi đây rồi. Dù
sao, Franklin sẽ tới đây ngay thôi”.

Sau ngày cùng những mục đích không đạt
được, Nicholai đã xem cuộc hẹn của
Franklin tại bệnh viện là một thứ gì đó
vững chắc, thứ hắn có thể bầu víu – một
cái chết đảm bảo. Và hắn đã trải qua
những giờ cô độc dài đằng đẳng, bị nhấn
chìm trong cơn hỗn mang không rõ
ràng, cái chết của Ken Franklin đã trở

nên cực kỳ quan trọng.

Khi hắn đã chết,Nicholai sẽ cho nổ tung

bệnh viện;khi bệnh viện đã bị phá

hủy,Nicholai sẽ sẵn lòng Chan và

Foster,rồi hắn có thể rời đi.Mọi thứ sẽ

sớm vào trật tự một khi hắn giết chết

Franklin.

Cùng thời gian Nicholai ôm lấy suy nghĩ

đó,hắn nghe tiếng bước chân ngoài hành

lang.Tim

đập

rộn

ràng

sung

sướng,Nicholai đến cạnh cửa sổ và đợi

Franklin tìm thấy hắn.Cái văn phòng hỗn

độn/phòng kho trên tầng bốn,không xa

nơi hắn đã giết và giấu tiến sĩ Aquino.

“Tới đây nào,Trung sĩ...”

Khi tên Watchdog mở cửa,Nicholai thu

thả dựa vào góc,tay khoanh lại.Franklin

mang theo khẩu 9mm VP70,anh ta ngắm

ngay

mặt

Nicholai

trong

chớp

mắt.Nicholai không cử động.

“Anh không nên ở đây mới phải”,

Frankly lạnh lùng nói,giọng trầm chết

chóc.Hắn bước vào tron phòng,không rời

mắt cũng như khẩu súng khỏi Nicholai.

“Tới lúc cho hă biết ai thông minh

hơn.Ai cũng có thể thực hiện một vụ tập

kích,nhưng cần một trí thông minh và kĩ

năng nhất định để khiến địch thủ sập

bẫy”.

Nicholai vờ lộ vẻ lo lắng nhu nhược

không mấy thân thiện:

“Anh nói đúng,tôi không nên ở

đây.Aquino ở đây mới đúng,nhưng ông ta

đã ngưng gửi báo cáo từ tối qua.Họ nghĩ

ông ta quá bận nghiên cứu vacxin,nhưng

tôi tìm suốt từ tối qua mà vẫn chưa tìm

thấy ông ta”.

Thật ra Nicholai đã gửi vài báo cáo

dưới tên Aquino để che dấu sự mất tích.

“Anh là ai?”, Franklin hỏi.Anh ta

cao,lực lưỡng da ngăm đen cùng cặp kính bọc dây sắt khá thanh nhã.Tuy nhiên chẳng có chút thanh nhã gì trong cách anh nhìn Nicholai.

Nicholai buông tay từ từ hạ xuống thật chậm rãi: “Nicholai Ginovaef,U.B.C.S. ...và là Watchdog.Tôi được phái tới kiểm tra khi vị tiến sĩ bị AWOL.Anh là Franklin phải không?Từ lúc anh tới đã có liên lạc gì với Aquino chưa?Ông ta có nói với anh chỗ ông ấy định giấu mẫu vacxin không,hay là có cho anh mã,hay chìa khóa gì không?”

Franklin vẫn không hạ vũ khí,nhưng anh ta đã rối trí: “Không ai cho tôi biết có thay đổi gì trong kế hoạch cả.Anh nói ai gửi anh đến?”

Đây là lúc phải liều lĩnh.Nicholai biết tên 4 người có vị trí quan trọng có thể thay đổi kế hoạch của Umbrella,nhiều khả năng một trong số đó là người liên lạc với Franklin và có thể đã cho Franklin biết.

“Tôi đã không nói”, Nicholai trả lời.

“Nhưng tôi nghĩ nếu anh biết cũng không
sao...Trent gọi tôi tới đây.”

Hắn chọn cái tên hắn ít biết đến
nhất,ngay cả sau cuộc điều tra kỹ
lượng,trong hi vọng Franklin cũng không
biết gì về người đó.Trent là một ẩn
số,đứng trên những người khác trong số
nhân vật cao cấp nhất như một cái bóng
bí ẩn.Nicholai thậm chí không biết tên
của ông ta. (Trent chỉ là họ)

Điều này có hiệu quả với tên trung
sĩ.Franklin hạ vũ khí,vẫn thận trọng
nhưng lộ rõ vẻ tin tưởng. “Vậy anh không
tìm được Aquino à?Còn vacxin thì sao?”

Nicholai thở dài,lắc đầu rồi cố ý nhìn
sang trái,khoảng không gian bị che khuất
khỏi tầm mắt Franklin bằng một cái kệ
chất đầy đồ đạc.

“Không chút dấu hiệu nào của ngài
tiền sĩ cả...nhưng đây là văn phòng ông
ta,đằng kia có một cái két sắt.Anh có biết
cách nào mở mấy thứ đó ra không?”

Nicholai biết rõ Franklin có cách – trên
hồ sơ cá nhân của hắn,phần bẻ khóa có

liệt kê trong bảng kỹ năng.Nicholai không quan tâm liệu Franklin có mở được kết không;điều quan trọng là để tới kết,tên trung sĩ phải quay lưng lại Nicholai.

“Mình giỏi hơn,việc này mình giỏi hơn Aquino,Chan cả tên ngốc này,và điều này sẽ chứng minh.Mình không bao giờ quay lưng lại với ai cả.” “Phải,làm như thế hẳn chẳng còn chút giá trị gì...”Franklin gật đầu,tay khóa khẩu VP70,bước tới góc Nicholai đang đứng: “Yeah,tôi có biết chút đỉnh.Để tôi xem thử.”

Nicholai lanh lẹ gật đầu: “Tốt quá.Tôi đã bắt đầu nghĩ mình sẽ kẹt ở đây một thời gian chứ.”

“Có thể như vậy là tốt nhất”, Franklin nói,bước qua Nicholai tới cái kết nhỏ đằng sau kệ.

“Với mọi chuyện đang diễn ra ngoài kia,tôi đã nghĩ đến việc tạm thời ở yên đầu đó,đợi mọi việc lắng xuống.”

Nicholai lặng lẽ bước sát Franklin,mắt không rời bao súng chưa tháo khóa.

“Không hẳn là một ý tưởng tồi”. Franklin

gật,cau mày nhìn lỗ khóa. “Chan đang làm thế,anh ta nói thông tin sẽ vẫn ở đó vào ngày mai nên tại sao không làm thế chứ,đúng không?”

“Davis Chan!”

Nicholai đứng lặng,quyết định – rồi hấn phóng tới giạt khẩu 9mm,không sẵn sàng lấy thứ hấn muốn.Cùng lúc hấn xô Franklin mất thăng bằng,dùng tích tắc thời gian hồi phục của anh ta để quan sát khẩu súng ngắn hạng nặng.

“Chan – nói cho tao biết hấn ở đâu,rồi mày sẽ sống”,Nicholai gất.Tay kia của hấn luôn vào hộp vắcxin,cầu mong may mắn.Nó đã trở thành bùa hộ thân của hấn,vật nhắc nhở hấn giới đến mức nào – và hấn biết,nó đem lại may mắn.

“Franklin và Chan,hai tên Watchdog duy nhất không bị cố định địa điểm gửi báo cáo.Tuyệt vời”.

Franklin lùi lại một bước,hai tay đưa lên: “Này,bình tĩnh đi chứ...”

“Hấn ở đâu?”

Franklin đổ mồ hôi:

“Ồ đài radio, được chưa? Tại khu
nghĩa trang. Coi này, tôi không biết anh, và
tôi cũng không quan tâm anh đang làm
gì...”

”Xuất sắc”, Nikolai nói, rồi bắn hai lần
vào bụng Franklin.

“Ưur!”, Franklin rên lên nặng nề, máu
bắn ra bức tường phía sau. Tên trung sĩ
ngã ngựa ra sau, tay dang rộng, sự sững
sốt rõ trên gương mặt ngăm đen. Nikolai
cũng hơi bất ngờ; hắn trông đợi nhiều hơn
thế từ một tên lính chó săn.

Nikolai đưa súng lên, nhắm vào trán
Franklin...

...rồi hắn nghe tiếng cửa mở, tiếng giày
đi về phía căn phòng. Súng vẫn chĩa vào
tên Franklin sắp chết, Nikolai cuối
xuống nhìn qua khe hở...

...và

thấy

Carlos

Oliveira

đứng

đó, hoảng loạn nhìn quanh, tay nhấc khẩu

.357 revolver, hẫng nhiên đàng cổ tìm xem tiếng súng phát ra từ đâu. Một món quà từ định mệnh. Nicholai bước ra, ngẫng vào gương mặt ngỗc nghếch của Carlos trước khi tên lính nhận ra có ai khác ở trong phòng.

“Bắt đợc mày rồi”, Nicholai thì thẳm.

Chương XXII

Nicholai đã bắt đợc anh, cầm chắc cái chết, Carlos thả khẩu revolver xuống, tay đưả lên. Anh phải cố nứu kéo chút thời gian.

“Nói chuyện với hẫng, lờì kéo sự chú ý. Jill cần mày quay lại, dù có vacxin hay không”.

“Hola, thằng khỗn”, Carlos nói nhẹ nhàng. “Tao đã không biết có còn gặp lại mày đợc không, sau khi chiếc xe ra khỏi thành phố bị nổ thành cámg. Một con quái làm việc đó, tin hay không

tùy

mày. Vậy, mày thì sao? Có giết được con quái nào thú vị chưa?”.

Từ phía sau cái tủ cao lòi ra ngoài một bức tường, ai đó đang rên rỉ. Nicholai không quay đi, Carlos có thể thấy anh đã cư xử đúng. Nicholai tự mãn, nổi giận... và bị kích thích.

“Tao sắp xử mày – thế nên không, không có gì thú vị cả. Nói cho tao biết, Mikhail chết chưa? Còn con đĩ Valentine bạn mày sao rồi?”.

Carlos lườm hắn:

“Hai người họ chết rồi. Mikhail chết trên xe điện, Jill bị nhiễm virus. Tao... tao phải bắn cô ấy vài giờ trước.”

Có thể anh không thoát khỏi được, và anh không muốn Nicholai lần theo Jill; anh mau chóng đổi đề tài. “Mày bắn Mikhail phải không?”

“Phải”. Mắt Nicholai sáng lên. Hắn vừa nói vừa cho tay vào túi trước, lòi ra một thứ giống như hộp kim loại đựng xì gà. “Và trớ trêu thay, đây là thứ thuốc giải

cho thứ đã giết chết người bạn kia của
mày. Phải chi mày tới sớm hơn một
chút... nói cách khác, tao nghĩ mày có thể
nói tao có phần trách nhiệm trong cả hai
cách chết, phải không?”

“Mẫu thuốc. Thứ duy nhất có thể cứu Jill
bây giờ”, và Carlos đang bị tên điên giữ
nó chĩa súng vào.

“Suy nghĩ! Suy nghĩ đi chứ!”

Từ sau cái kệ lại phát ra tiếng rên
rĩ. Carlos nghiêng đầu trông thấy một
người đàn ông đang ngồi sụp xuống ở
góc sau căn phòng, chỉ thấy được phần
giữa hai chông tài liệu. Carlos không thấy
được mặt, nhưng nửa người dưới anh ta
đẫm máu.

“Người đó nữa là ba”, Carlos nói, cố
liền tiếp tục câu chuyện, cố không nhìn
cái hộp bạc Nicholai đang giờ lên. “Mày
không phải là kẻ dám nghĩ dám làm sao?
Nói xem, đây là cách kết thúc, hay là mày
thích giết người?”

“Tao thích giết những kẻ vô dụng như
mày”, Nicholai nói, bỏ vacxin vào cái túi

mở. “Mày có nghĩ được lí do nào mày đáng được sống không?”. Tiếng rên lại phát ra từ người đàn ông đang hấp hối phía sau kệ. Carlos liếc lần nữa giữa những chồng giấy, trông thấy quả lựu đạn đang nắm chặt trong đôi tay run rẩy, khóa đã rút; Carlos hiểu ra anh ta hẳn đã rên để che đi âm thanh, có phần nào đó anh khâm phục cách nghĩ thấu đáo của người này, tất cả chỉ trong khoảnh khắc trước khi anh bắt đầu lùi lại, tay vẫn giơ lên. Quả lựu đạn loại RG34, cùng loại Carlos đang mang theo, anh muốn cố tạo khoảng cách càng xa càng tốt.

“Làm cho kĩ nhé...”

“Tao là một tay thiện xạ, tao có bản tính hào phóng, và tao chải răng kĩ mỗi ngày”, Carlos nói, lùi lại thêm một bước, cố tỏ vẻ sợ hãi mà tỏ vẻ can đảm.

“Tiếc quá nhỉ”, Nikolai nói, mỉm cười, tay đưa lên.

“Quăng quả lựu đạn chết tiệt đó đi chứ!”

“Tại sao?”, Carlos hỏi nhanh. “Tại sao mày lại làm việc này chứ?”

Nụ cười mỉm của Nikolai trở thành tình

quái, cũng cái cười của kẻ sẵn mồi

Nikolai đã thấy trên máy bay, cứ như đã

cả triệu năm trôi qua vậy.

“Tao có phẩm chất lãnh đạo”, Nikolai

nói, lần đầu tiên Carlos nhìn thấy sự điên

rồ trong đôi mắt u ám đó. “Mày chỉ cần

biết như vậy thôi...”

“Chết đi!”, người đàn ông đang hấp hối

hét lên. Carlos thấy thoáng cử động đằng

sau cái kệ, rồi Carlos lao sang bên, cố ra

sau cái bàn cùng lúc cửa sổ vỡ và...

...BÙM, sách, hồ sơ bay tứ tung, vật liệu

bị nổ đổ rào xuống, gỗ, giấy, mảnh vụn kim

loại, cả cái kệ nặng đổ ập xuống một

tiếng như sấm chớp. Nó đập xuống sàn

với lực ép khủng khiếp, rồi mọi thứ im

lặng, bụi mù khắp nơi. Carlos ngồi

dậy, một tay ôm chặt lấy bên sườn đang

đau nhói, phát khóc. Anh gạt đi, đứng

dậy, nắm lấy khẩu revolver đã thả xuống

khi nãy.

Nikolai không thấy đâu. Carlos đá mấy

thứ cản đường ra, tiến đến góc phòng, nhớ

là một cửa sổ đã vỡ trước khi lựu đạn
nổ. Dù bên ngoài đang tối và mưa, Carlos
vẫn thấy được mái nhà bên cạnh tầng
dưới.

Bầm! Bầm!

Carlos nhảy lùi lại khi hai viên đạn trúng
tường ngoài, chưa cách mặt anh đến một
gang tay. Anh mắng thảm mình vĩ đã đưa
đầu ra cửa sổ, y hệt một tên baboso ngốc
nghếch. Anh lùi khỏi cửa sổ, quay đi, chỉ
để thấy phần máu me cháy đen còn lại
của kẻ đã ném quả lựu đạn.

“Gracias”, Carlos lặng lẽ nói. Anh ước
anh nghĩ ra được gì khác để nói, nhưng
rồi lại cho đó sẽ là một từ tượng trưng
vô nghĩa thôi; người này chết rồi, anh ta
không nghe văng tục được nữa.

Carlos

đi

ngược

vào

phòng, suy

nghĩ, không biết có cách nào bắt kịp

Nicholai. Sẽ

chẳng

dễ

dàng

chút

nào,nhưng không còn lựa chọn khác...

...và anh thấy tia kim loại lấp lánh nơi

khóe mắt,dừng lại.Anh chớp mắt,cảm

giác kính sợ bề trên trỗi lên khi anh nhận

ra mình đang nhìn thứ gì – rồi nhật nó

lên,anh đã trút được gánh nặng cả trong

tim và trên bờ vai.

Anh có thể cứu Jill.Tên Pendejo đã làm

rớt mẫu vacxin.

Nicholai di chuyển nhanh chóng trong

cơn mưa đến phía trước bệnh viện. Mọi

thứ đều ổn,nó sẽ chết với một cái nhún

nút và mình điều khiển nó,mình có thể

cắt nguồn điện và giam nó lại...

Nicholai đột nhiên cười lớn,ngĩ đến

mấy ống chứa dưới tầng hầm nơi giữ

mấy con Gamma Hunter,từng con trôi nổi

trong cái tử cung trong suốt của nó.Cắt

điện và hệ thống tự động tháo

nước,chúng sẽ không còn bị dìm trong

chất lỏng thiếu không khí nữa.

“Chết,hay chiến đấu rồi chết,Carlos”.

Nicholai đã ranh ma,hắn đã nghĩ trước mọi việc và giờ đây những gì hắn phải làm chỉ là bấm vài nút,Carlos sẽ chìm trong bóng tối,đám Hunter lưỡng cư đó sẽ đè bẹp hắn,và có thể Carlos sẽ chết trước khi bệnh viện nổ tung,dù thế nào hắn cũng cầm chắc cái chết.

Jill

lại

ngủ,cô

phát

bệnh.Ngừa

ngáy,nóng,những giấc mơ của cô không

xuất hiện nữa,thay vào đó là những cái

bóng ngoằn ngoèo,chuyển động.Những

cái bóng có kết cấu,thô và ướt.Cơn buồn

nôn như đòi chọi lại cái bụng rỗng

không,cái khát chết người,và cái nóng

mỗi lúc một tăng.

Cô lăn sang một bên rồi sang bên

khác,cố tìm chút xoa dịu cơn ngứa ran đã

bao lấy từng góc ngách cơ thể cô,thứ

làm cho những cái bóng xâu xí mỗi lúc

cô ngủ càng lớn hơn.

Carlos tìm được mũi kim,xilanh,nửa chai

Betadine trong văn phòng bác sĩ lâu

ba.Anh còn tìm được một tủ đầy mẫu

thuốc dùng kèm và đang cố giải mã nhãn

thuốc,tìm thuốc giảm đau loại nhẹ khi

đèn tắt.

“Khôn”. Anh đặt mẫu thuốc xuống,cố

thích nghi với bóng tối.Anh mất 1,5 giây

quyết định là Nicholai,và hơn 1 giây để

quyết định anh cần phải ra khỏi đây,thật

nhANH.Nicholai chắc không cắt điện chỉ

vì muốn anh kẹt trong bóng tối.Nicholai

có mưu mô gì đi nữa,Carlos nghĩ hắn đã

bị cơn mưa gây khó khăn.

Anh đi men ra khỏi phòng,tới hành lang

anh di chuyển từ từ ,tay đưa ra phía

trước.Anh vừa đến được cầu thang,đèn

dự phòng khẩn cấp của bệnh viện bật lên

ánh sáng đỏ dịu dịu.Tác động của nó lại

ngược lại,ánh sáng chỉ đủ để nhìn thấy

xung quanh đèn,khiến mọi vật chìm vào

màn đêm u ám.

Carlos bước xuống cầu thang,mỗi lần hai

bậc,tay

vẫn

trên

cò

súng

khẩu

Python.Anh cố lờ bên sườn đang

đau,quyết định sẽ xiu sau,lúc không vội

vã như hiện tại.Anh chỉ biết hai phương

án ra khỏi bệnh viện – cửa sổ mà

Nicholai đã nhảy qua và cửa trước.Chắc

chấn còn nhiều nữa,nhưng anh không

muốn phí thời gian;kinh nghiệm của riêng

anh,đa số bệnh viện là mê cung.

Cửa trước là giải pháp tốt nhất.Nicholai

chắc không nghĩ Carlos có gan xông

thẳng ra lối thoát hiển nhiên nhất ,hay

đúng là Carlos hy vọng thế.

Anh tới được phần giao giữa lầu một và

lầu hai khi nghe thấy tiếng cánh cửa bẻ

tung đầu đó khá xa phía dưới,vọng lên

cầu thang,làm anh đông cứng lại.Âm

thanh kế tiếp – tiếng thét eng éc,giận dữ

của loài sinh vật bị biến đổi rõ rệt – thôi thúc anh tiếp tục di chuyển. Chân anh gần như không chạm bậc thang, nhưng vẫn không đủ nhanh; anh vừa bay xuống gần tới cửa dẫn ra tầng trệt thì một hình thù quái dị nhảy tới chắn đường.

Nó cao lớn, không lồ, giống người và chảy nhớt. Cơ thể nó là hỗn hợp xanh lục và xanh dương thẫm, trong ánh sáng đỏ mờ mờ nó trông đen tuyền. Với tứ chi có màng quá khô, cái đầu và miện tròn, nó trông không khác gì một con khóc đẹp không lồ gớm ghiếc.

Cái hàm mạnh khỏe của nó mở ra, một tiếng rít the thé vang lên khắp cầu thang. Carlos nghe ít nhất thêm 3 tiếng trả lời, chuỗi âm thanh rợn người, hung tợn vang lên từ đâu đó ở dưới.

Carlos nổ súng, phát đầu trúng cửa kim loại tạo thành tràng âm thanh điếc tai. Anh chưa kịp bóp cò lần nữa, con sinh vật lưỡng cư lao tới, rít lên, nó nhảy chồm tới Carlos, giang rộng cánh tay cơ bắp. Carlos theo phản xạ chúi xuống, vừa bắn

vừa trượt xuống nhiều bậc, lăn về bên
sườn không bị thương để theo được
chuyển động của nó. Ba, bốn viên găm
vào cơ thể con ếch nhầy nhụa trong lúc
nó bay lên cao quá đầu người...

...rồi khi đáp xuống nó đã chết, từng giọt
chất lỏng mẩn mẫn tuôn ra từ cơ thể co
giật của nó.

Carlos đang chạy nửa đường tới cửa khi
đồng loại của nó cất lên bài cầu hồn xé
tai, hoang dại của chúng. Không quá khó
để giết, có lẽ thế, nhưng Carlos không
muốn đánh cược cơ may nếu có từ ba
con trở lên nhảy ra cùng lúc.

Ra ngoài hành lang anh đóng sầm cửa
lại, thấy cần phải có chìa mới khóa
được, rồi anh tìm thứ gì đó chặn lại...

...và thay vào đó anh thấy một đốm sáng
trắng nhỏ chập chờn bên kia căn
phòng, sự rực rỡ của nó đã thu hút ánh
nhìn của anh từ giữa một biển màu đỏ
đầy xác người và những vật dụng phế
thải.

Ánh sáng trắng nhấp nháy trên một cái

hộp nhỏ,cái hộp gắn vào cây cột.Ánh đèn
chỉ giờ của thiết bị nổ.

Carlos cố nghĩ nó có thể là cái gì khác
nhưng vô ích,chỉ biết khi anh tới nó
không ở đó;nó là quả bom,Nicholai đã
gắn ở đó,đột nhiên đám quái vật ếch chỉ
còn là một vấn đề nhỏ.

Đầu óc anh đột nhiên trống rỗng,anh chạy
băng qua hành lang,một nỗi hoảng loạn
vô hình xâm chiếm lấy,thôi thúc anh chạy
thật nhanh,thật xa,không phí thời gian suy
nghĩ.Anh vấp phải băng ghế đã nham
nhở,không biết mình có té,có đau hay
không,anh di chuyển quá nhanh,trong mắt
anh chỉ có cánh cửa kính phía trước tòa
nhà.

Rầm,xông qua cánh cửa,nhựa đường đen
bóng dưới chân,cơn mưa rào rào lên
gương mặt đầm đìa mồ hôi.Từng hàng xe
bị đập bể,bỏ hoang sáng lên như những
viên đá quý ướt dưới ánh đèn
đường.Nhịp đập trái tim đang run bắn...
...và vụ nổ quá mạnh đến độ tai anh
không thể chịu nổi,đại khái là một tiếng

kà-BÙM,xảy ra tích tắc cùng với âm
thanh.Cơ thể anh bị quăng đi,như cái lá
cây trong cơn cuồng phong hung
bạo,nóng nực,bầu trời nối liền với mặt
đất,hòa vào nhau.

Anh trượt ngang vĩa hè ướt,đâm vào vòi
phun nước,cảm nhận cơn đau hành hạ
bên sườn,lưỡi thấy mặn từ dòng máu
chảy trên mũi.

Cách đó gần một khu phố,bệnh viện chỉ
còn là đồng đồ nát bóc khói,những mảnh
nhỏ vẫn tiếp tục đổ xuống,vỡ tung khi
chạm vào mặt đất thành trận mưa đá chết
người.

Vài phần bốc lửa,nhưng đa phần đã bị
nghiền nát,gió cuốn đi thành bụi,đám bụi
đáp xuống biến thành buồn dưới cơn
mưa vẫn đang trút nước xuống mọi vật.
“Jill”.

Nicholai gượng dậy rồi bắt đầu lết trở về
tháp đồng hồ.

Nicholai nhận ra hần đã mất mẫu vacxin
trong lúc hần chạy xa khỏi bệnh viện,khi
chỉ còn một phút trước khi mọi thứ bắt

tung lên trời.Khi đã quá trễ.

Chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài tiếp tục chạy,và hắn đã làm thế,để rồi lúc bệnh viện nổ tung,Nicholai đi loanh quanh trong cơn tức giận ở cách đó ba khu phố.Đến nỗi hắn không nhận ra những âm thanh rên rỉ đau đớn hắn đã từng nghe đang phát ra từ hắn,hoặc đó là vì hắn đã nghiền chặt răng đến mức làm gãy hai cái.Sau một thời gian dài,hắn nhớ ra vẫn còn 2 người hắn phải giết,rồi hắn bình tĩnh lại.Có thể xả cơn tức sẽ tốt cho hắn;dồn nén không lợi cho sức khỏe chút nào.

Kế hoạch Watchdog là mục tiêu của hắn.Mẫu vacxin là món quà,phần phụ thêm – vậy nên,hắn không hẳn đã mất gì cả.

Nicholai tự dặn mình như thế nhiều lần trên đường tìm Davis Chan;điều đó làm hắn thấy đỡ hơn,dù không bằng lúc hắn nhớ ra đã mài sắc con dao sẵn của hắn trước khi tới Racoon.Hắn chắc là Chan sẽ thích nó.

Chương XXIII

Khi Jill tỉnh dậy, trời vẫn mưa bên

ngoài, cô thấy lại là chính cô. Yếu ớt, khát

nước, đói, đau vì vết thương trên vai ít

hơn khoảng 1000 lần, nhưng là chính

cô. Căn bệnh đã không còn nữa.

Mất phương hướng đồng thời hơi rối

trí, cô ngồi dậy chậm rãi, nhìn quanh, cố

liên kết lại những việc đã xảy ra. Cô vẫn

đang trong nhà nguyện tháp đồng

hồ, Carlos nằm bẹp trên băng ghế

trước. Cô nhớ đã nói với anh cô bị nhiễm

virus, rồi anh nói sẽ đi lấy cái gì đó...

“...nhưng lúc đó mình bị bệnh, mình

nhiễm căn bệnh đó...bây giờ mình không

thấy khỏe hơn, mình hoàn toàn không còn

bị căn bệnh đó nữa. Làm sao mà...”

“Ôi trời ơi”, cô nói nhỏ, trông thấy ống

xilanh và cái lọ rỗng trên ghế đàn organ

cạnh bệ thờ, chợt hiểu chuyện gì đã xảy

ra, nếu không nói là bằng cách nào. Carlos

đã tìm được thuốc giải.

Jill ngồi một lúc, hơi bị lấn át bởi những

cảm xúc lẫn lộn – sốc, biết ơn, miễn

cường tin là cô thật sự ổn.Niềm vui được sống, khỏe mạnh hòa với cảm giác tội lỗi,cô đã được cứu trong khi rất nhiều người khác đã chết.Cô tự hỏi liệu có còn thuốc giải nhưng hiểu cô không thể xem xét quá cẩn thận việc đó được;ý nghĩ có cả mấy gallon thuốc đang ở đâu đó trong khi 10000 người đã chết thật ghê tởm.

Sau cùng,cô rời khỏi giường bệnh,đứng dậy,thận trọng đuổi người ra,tự kiểm tra mình.Xét lại những gì đã xảy ra,cô bắt ngờ vì mình đã may mắn tới mức nào.Trừ vai phải,cô không bị vết thương nghiêm trọng nào khác,sau khi uống chút nước,cô thấy tỉnh táo và đi lại không chút khó khăn.

Vài giờ sau đó,Jill ăn ba lon cocktail trái cây,uống nửa gallon nước,nạp đạn,lau chùi lại vũ khí.Cô cũng cố lau rửa người bằng nước đóng chai và cái áo thun bẩn.Carlos không trở mình lấy một lần,ngủ say – theo cái cách anh co người lại ôm chặt bên sườn trái,cô nghĩ chuyển đi tới bệnh viện khó khăn lắm.

Jill cũng suy nghĩ nhiều về dự định sắp tới của họ. Họ không thể ở đó. Họ không có lương thực hay đạn dược để sống mãi, và cũng không có cách nào biết khi nào – thậm chí có khả năng, cô không muốn tự đoán chắc nữa – cứu viện tới. Có khó tin đến mấy, cũng phải thừa nhận Umbrella đã che đậy được những gì xảy ra, nếu chúng đã giữ kín được lâu tới mức này, trước khi mọi chuyện đổ bể cũng phải nhiều ngày nữa. Thêm vào áp lực đó, cô không thể tự thuyết phục mình là Nemesis đã chết; một khi đã hồi phục, nó sẽ quay lại. Họ đã may mắn lắm khi nó vẫn chưa tấn công.

Trước khi đi chung với Carlos, cô đã định tới nhà máy Umbrella bỏ hoang phía bắc thành phố. Cô đã tin không có thứ gì là nhà máy Umbrella bỏ hoang cả - chúng yêu những kế hoạch bí mật quá mức, cô đã nghĩ chúng có lẽ giữ những con đường xung quanh nhà máy an toàn cho nhân viên thoát ra. Vẫn đáng thử, cũng là phương án tốt nhất cô có thể nghĩ

tới.Hơn nữa,đường nhanh nhất ra khỏi thành phố từ vị trí của họ đi thẳng qua nhà máy.Carlos vẫn ngủ,hoàn toàn bất động ngoài sự lên xuống của lồng ngực, gương mặt mệt mỏi...và khi Jill đã quyết định hướng hành động,cô nhìn anh một lúc rồi quyết định phải để anh lại.Quyết định đó còn khó khăn hơn,nhưng chỉ vì cô không muốn cô đơn,một lí do ích kỉ.Sự thật rõ ràng,anh bị thương vì đã xông vào giữa cô và Nemesis,cô không thể đặt anh vào tình cảnh đó lần nào nữa.

“Mình sẽ đi kiểm tra,có thể tìm được một radio rồi gọi cầu cứu.Nếu an toàn,mình có thể quay lại gọi anh ta theo.Nếu tôi tệ...ừm,mình đoán sẽ quay lại nếu có thể. Nhà máy cách đó khoảng một dặm nếu cô nhớ đúng,cô có thể tới đó bằng cách đi tắt qua công viên tưởng niệm – Memorial Park,ở ngay sau tháp đồng hồ,chuyến đi rất ngắn.Mới hơn hai giờ sáng,cô có thể tới đó và quay lại trước bình minh.Nếu có chút may

mắt,Carlos sẽ vẫn còn ngủ khi cô ngay lại,có khi lại mang về tin tốt lành”.

Cô quyết định để lại cho anh một ghi chú phòng trường hợp nếu cô gặp chuyện thì anh ít nhất cũng biết đường.Cô không tìm thấy bút chì hay bút mực,nhưng lại tìm ra cái máy đánh chữ cổ lỗ xỉ dưới chồng sách thánh ca.Cô dùng mặt sau nhãn hộp cocktail trái cây làm giấy.Tiếng bàn phím lách cách nhẹ nhẹ xoa dịu cô cùng cơn mưa vẫn tiếp tục rơi lộp độp xuống mái nhà,những âm thanh khiến cô rất mừng vì được sống.Cô cầm theo khẩu phóng lựu tuy chỉ còn một viên – Carlos hẳn đã tìm được viên cô làm rớt trong sân – nhớ tới mức sát thương nó đã gây ra cho con quái vật giết S.T.A..R.S. .Cô cũng đem theo khẩu Beretta,nhưng chừa lại khẩu revolver cho Carlos để anh có vũ khí mạnh hơn là khẩu tiểu liên.Để dự phòng.Jill đặt mẫu ghi chú trên bệ,nơi Carlos có thể thấy ngay khi tỉnh dậy,rồi cô cúi xuống cạnh anh,tay đưa ra chạm vào cái trán mát lạnh.Anh chẳng hay biết

gì cả, không giật lấy một cái khi cô phải
tóc anh xuống trán, không biết cô có cách
nào cảm ơn anh về tất cả những gì anh đã
làm.

“Ngủ ngon”, cô thì thầm, rồi trước khi cô
có thể thay đổi suy nghĩ, cô đứng
dậy, quay
đi, nhanh
chân
về
phía
cửa, không ngoái đầu lại.

Đằng sau nghĩa địa trong công viên
tưởng niệm có một cabin, bề ngoài dùng
để chứa dụng cụ. Nó đã bị chiếm làm 1
trong số những trạm thu của Umbrella
trong thời gian virus bùng nổ ở Raccoon
– một nơi nghỉ ngơi cho những kẻ tham
gia kế hoạch, mỗi người ở một chỗ
riêng, nơi có thể thiết lập hồ sơ mà không
bị ai trông thấy, nắm được những thông
tin cập nhật chung từ Umbrella, nếu họ
không được tiếp xúc trực tiếp với máy
tính.

Nicholai trước đó không định dừng lại ở bất cứ trạm thu nào;hắn nghĩ có những rủi ro không cần thiết về phần Umbrella,mặc dù chúng được giấu rất kỹ - cơ cấu tại cabin ở nghĩa trang chỉ đằng sau một bức tường giả.Umbrella không muốn bất kỳ ai lần được tín hiệu phát ra từ thành phố,vậy nên các trạm chỉ có thể nhận,một biện pháp phòng bị khác,nhưng Nicholai nghĩ vẫn còn nguy hiểm.Nếu hắn muốn giăng bẫy một tên nhân viên,hắn chỉ cần đến một trạm thu.

“Hay nếu mình muốn giết một tên.Tuy trong trường hợp này,mình chỉ cần đi vào...hay đợi một lúc”.

Hắn đứng trong bóng đài tưởng niệm to lớn cách cái phòng giả vài mét,nghĩ tới việc giết đại úy Chan sẽ ổn thỏa chừng nào.Nicholai đã nghĩ tới phương án cứ xông thẳng vào cửa bị giấu và bắn hắn,nhưng hắn cần phải thư giãn,để có thể suy nghĩ sáng suốt hơn.Sớm hay muộn Chan cũng sẽ ra ngoài đi tắm hay hút thuốc,bằng cách để sự tiên liệu của hắn

nổi tiếp,Nicholai đã trút được thêm chút
khó chịu đi.Hắn không làm việc này
thường xuyên,hắn không điên,hắn đơn
thuần muốn mọi việc cứ tiếp diễn –
nhưng đôi lúc,tận dụng những lúc đợi
chờ trước cuộc giết chóc cá nhân là thứ
nâng hắn khỏi chán nản.

Nicholai quan sát cánh cửa – thật ra là
một góc có bản lề của tòa nhà – tận
hưởng cơn mưa mặc dù trước đó hắn đã
khốn khổ đến mức nào,chạy dưới trời
mưa.Hắn sắp lấy đi một mạng người.Đôi
lúc mọi việc vượt quá tầm kiểm soát,khi
hắn nhận ra đã làm mất vacxin,nhưng giờ
ai là kẻ điều khiển nào?Davis Chan sắp
chết,chỉ có mình Nicholai biết điều đó,vì
hắn đã quyết định số phận của Chan.

“Và Carlos đã chết,do mình gây ra. Và
Nicholai,3 Watchdog khác tính cho đến
thời điểm này”. Hắn không thể tính Jill
Valentine,nhưng Nicholai thích thú nhìn
gương mặt sững sờ của Carlos khi hắn
gợi ý đến việc đó.Thứ được tính,điều
thật sự quan trọng là kẻ thù của hắn đã

chết và hấn vẫn đang bước đi.

Khi Davis Chan bước ra dưới trời mưa
một lúc sau,Nicholai trút những cảm giác
trái ngược của hấn:tư thương hại,con
giận không phương hướng.Khi con dao
của hấn rời khỏi người Chan,đã 15 phút
sau,hấn đã trở lại bản chất cũ.Chan,tất
nhiên,chẳng
còn
gì
giống
người
nữa,nhưng Nicholai chân thành cảm ơn
những gì còn sót lại vì đã giúp hấn trở
lại như cũ.

02h50' ngày 2 tháng 10

“Carlos:

Tôi tới nhà máy xử lý nước ngay hướng
đông bắc tháp đồng hồ,khoảng một
dặm.Umbrella sở hữu nó,có thể ở đó
chứa nguồn cung cấp chúng ta sử dụng
được.Tôi sẽ quay lại ngay sau khi kiểm
tra.Ở đây đợi tôi,ít nhất là vài giờ.Nếu
đến sáng mà tôi không về,anh nên cố tự

thoát khỏi đây.

Tôi biết ơn anh về rất nhiều chuyện.Xin
hãy ở đây và nghỉ ngơi một chút.Tôi sẽ
không đi lâu đâu.

Jill.”

Carlos đọc mảnh giấy cuộn thêm hai lần
nữa rồi lấy áo vest,đứng dậy,kiểm tra
đồng hồ.Cô ấy đi chưa tới nửa tiếng.Vẫn
có thể bắt kịp.

“Ồ lại không phải là phương án”.Cô đã
để anh lại chỉ vì anh bị thương hoặc
không muốn đẩy anh vào nguy hiểm hơn
nữa...dù lí do gì anh cũng không chấp
nhận.Anh cũng chưa có cơ hội cho cô
biết Trent đã nói những gì,về chuyện có
trục thăng ở nhà máy Umbrella phía tây
bắc thành phố,nhưng từ nơi họ đã ở là
hường đông bắc,sau chuyến đi trên xe
điện.Tất nhiên là cùng một chỗ.

“Cô có thể xử được đám quái vật
Umbrella dễ dàng,nhưng cô có lái trục
thăng được không chứ?”, Carlos lầm
bầm,thêm băng đạn mới vào khẩu
M16.Phải chi cô thức anh dậy...Anh

hướng ra cửa,săn sàng như anh sẽ săn
sàng,cổ không thở quá sâu.Đau,nhưng
anh có thể cố.Anh đã từng bị đau hơn mà
vẫn lo liệu xong mọi việc;có một lần,anh
đã đi 6 kilomet với cái mắt cá vỡ,và nó
chẳng khiến mọi việc tệ hơn thế.

Carlos không phí thời gian tự thuyết phục
mình vì muốn chia sẻ thông tin của Trent
mà đuổi theo cô.Anh không để ngồi yên
một chỗ,thế thôi.Cô đang cố bảo vệ
anh,anh trân trọng thành ý đó,nhưng anh
không thể chỉ đứng đó và...

“Nicholai.Hắn đang ở ngoài kia mà cô
ấy không biết”.

Anh chợt thấy muốn bệnh khi nghĩ về tia
nhìn điên dại trong mắt Nicholai.Carlos
mau chóng ra khỏi nhà thờ,lao vào cơn
mưa được ánh trăng rọi sáng.Anh phải
tìm cô.

Chương XXIV

Cơn mưa đã trở thành mưa phùn nhưng
Nicholai không để ý,đi dưới lớp lá thu
dày sau nghĩa trang.Thêm 50 hay 60 mét
là hắn có thể đi tắt sang phía đông,song

song với đường đi thẳng vào lối sau nhà
máy xử lý nước.Hắn không bao giờ dùng
đường mòn ở những nơi công cộng khi
hắn có thể tránh, không thích cảm giác bị
phơi bày.

Trong lần kiểm tra trước, Terence Foster
vẫn còn sống mạnh khỏe, gửi báo cáo môi
trường từ nhà máy xử lý, không hề hay
biết rằng, là Watchdog cuối cùng sống
sót, thời gian của hắn đang tính từng
giờ. Nicholai đã quyết định sẽ giết thẳng
tay tên này, không nói năng gì cho
mệt. Hắn dễ dàng tìm thấy tài liệu của
Chan, trên cái bàn nhỏ trong trạm thu, hắn
cũng tìm thấy của Foster. Mã hóa nhanh
hai tài liệu – bảo hiểm sức khỏe nho nhỏ
- rồi hắn gọi radio đến đón và đi gặp
những người sẽ ra quyết định.

Nicholai tới được bãi cây thông sau hàng
rào một hồ nước trong phản chiếu trong
công viên thì hắn thấy Jill Valentine, đi
bộ thong thả qua mép nước dưới hàng
đèn sắt, hướng về phía hắn muốn đi. Ánh
đèn mờ phản chiếu nước lên ả, khiến ả

nhìn như ma,nhưng chắc chắn đang sống.

Hắn đã nghĩ hắn sẽ không bất ngờ,nhưng
hắn lại bất ngờ.Ánh mắt đau khổ trên
 gương mặt Carlos khi hắn nói về ả...

Nicholai đã chắc chắn là thật,hắn không
nghĩ ngờ tới một giây là ả đã chết.

À,lời nói dối cuối cùng của hắn.Rất cao
thượng,cố bảo vệ con ả khỏi kẻ hắn cho
là tên côn đồ ném đá giấu tay... “làm
như mình sẽ phí thời gian vậy.

Nếu giết ả bây giờ thì chẳng phí thời gian
chút nào cả”.Nicholai nâng khẩu tiêu
liên,thận trọng ngắm vào sau đầu ả và
lưỡng lự,tò mò mặc cho quyết tâm giải
quyết công việc của hắn ở Raccoon.

“Làm cách nào ả tránh được con quái
săn lùng S.T.A.R.S. bấy lâu nay?Ả đã ở
đâu khi tên tình nhân Latin của ả đã ngu
ngốc ngang đường Nicholai ở bệnh viện?
Và chính xác,ả đang đi đâu?”

Hắn quyết định đi theo ả,ít ra tới khi có
cơ may giải đáp những câu hỏi của
hắn.Và như thế,ả đi trên đường chính
trong công viên và hắn đi đằng sau hàng

rào cao tới hông,hắn không thể di chuyển
tốt lắm;bắt ả đứng lại,để vũ khí xuống,rồi
đứng yên đó trong khi hắn bò qua hàng
rào không phải là phương án hay nhất.
Nicholai lẩn vào bóng tối và đếm chậm
rãi đến 20,để ả đi lên trước đủ xa không
nghe tiếng hắn di chuyển qua mấy cái
cây.Hắn sẽ đi theo ả tới giữa cầu trên cái
hồ vịt lớn,đối mặt với ả khi ả không có
lối nào để chạy.

Thỏa
mãn
với
kế
hoạch
của

mình,Nicholai bắt đầu bước đi,cố gắng
di chuyển trong im lặng.Trong lúc đếm ả
đã ra khỏi tầm mắt của hắn,nhưng trừ khi
ả đang chạy,hắn có thể đuổi kịp trước
khi...

“Đứng im”, giọng ả bình tĩnh và rõ
ràng,họng súng kề sát vào bên đầu hắn.
“Ồ,nhưng vui lòng để khẩu súng xuống

trước.”

Nicholai làm đúng như vậy, bị sốc, gỡ dây khẩu tiêu liên và để nó rơi xuống.

“Làm cách nào ả phát hiện hấn? Làm sao ả lại đi vòng ra sau hấn một cách im ắng như thế, mà hấn không phát hiện? Và ả thực sự biết về mình tới đâu?”

“Làm ơn đừng bắn”, hấn nói, giọng hấn dứt đoạn. “Jill, là tôi đây mà, Nicholai.”

Khẩu súng vẫn ở nguyên vị trí:

“Tôi biết anh là ai. Và tôi biết anh đang làm việc cho Umbrella, không chỉ với tư cách là một người lính. Kế hoạch Watchdog là gì hả Nicholai?”

“Ả đã biết gì đó”. Nếu hấn nói dối, hấn sẽ đánh mất lòng tin nếu may mắn còn sót lại trong ả.

“Nói và làm những gì phải làm”.

“Umbrella gửi tôi và nhiều người khác tới đây để thu thập thông tin về mấy cái xác mang virus”, hấn nói. “Nhưng tôi không biết mọi chuyện lại thế này, tôi thề đấy, nếu biết tôi sẽ không bao giờ đồng ý. Tôi chỉ muốn toàn mạng ra khỏi

đây,giờ tôi chỉ muốn thế thôi.”

Tuy nhiên họng súng vẫn ấn vào thái dương của hắn.Ả thận trọng,hắn phải chấp nhận thế.

“Anh biết gì về nhà máy xử lí nước gần đây?”, ả hỏi.

“Không gì cả,y tôi là,tôi biết Umbrella sở hữu nó,nhưng chỉ vậy thôi.Làm ơn đi,cô phải tin tôi,tôi chỉ muốn...”

“Còn vacxin chữa virus thì sao,anh biết gì về nó?”

Nghe đến đây bụng Nicholai thắt lại,nhưng hắn vẫn giữ nguyên nét mặt:

“Vaxin?Không có vacxin.”

“Khốn kiếp,không thì tôi đã chết rồi.Chứng minh cho tôi thấy anh muốn hợp tác,và có thể chúng ta có thể làm gì đó.Anh nghe được gì về vacxin chữa T-virus?”

“Carlos” .Nét mặt hắn khi nói về ả...và khi hắn nhìn thấy cái hộp thuốc.

Nicholai không dám nói,sự xáo trộn sâu thẳm trong thâm tâm như một lực đẩy,thúc hắn hành động – nhưng hắn

không thể, hấn phải thuyết phục ả hấn chỉ
là một con cò của Umbrella không ả sẽ
bắn hấn. Hấn mở miệng, không rõ hấn định
nói gì...

...và hấn được mặt đất dưới chân
cứu. Một tiếng ầm ầm đục rồi mặt đất
rung rinh, khiến cả hai lão đảo như người
say, đá, cành cây khô nhảy chung quanh
chân họ. Khẩu súng rời khỏi đầu Nicholai
vì Jill cố giữ thẳng bằng. Tuy mất phương
hướng và cố đứng thẳng, Nicholai không
nghĩ đó là cơn động đất thật. Nó chỉ ở
xung quanh họ; bằng chứng, nước trong hồ
không lay động. Con địa chấn cứ tiếp
diễn, mỗi lúc một mạnh, Nicholai biết hấn
không có thời cơ nào tốt hơn để trốn đi.

Giả vờ hoảng loạn, Nicholai vung hay tay
lên hét, cẩn thận chú ý nơi khẩu tiểu liên
của hấn trên mặt đất đang rung chuyển.

“Là một trong đám biến đổi
gien! Chạy đi!”

Đó gần như gây ra bởi một con quái vật
nhiễm virus hơn là thứ gì khác, bảo ả
chạy sẽ có lợi cho hấn - ả phải suy nghĩ

lại trước khi bắn một người đang cố giúp

ả.

Cơ địa chân càng mạnh hơn khi

Nicholai chạy khỏi Jill, một tay vẫn vung

vũ loạn xạ. Hắn gào lên bảo ả chạy đi

lần nữa trong khi chớp lấy khẩu tiểu liên

rồi phóng đi, không quay đầu lại, hi vọng

ả sẽ tin vào diễn xuất của hắn. Nếu

không, hắn sẽ thấy viên đạn găm vào

người hắn sớm thôi...

...rồi trong 20 mét, mặt đất hắn đang

đứng không chuyển động, tuy hắn vẫn có

thể nghe và cảm nhận tiếng ầm ầm đằng

sau.

“Đủ xa rồi, tìm nơi nấp rồi bắn ả...”

Trước mặt hắn có cây sồi lớn. Vẫn

chạy, Nicholai đưa tay phải ra, quay sang

bên trái nắm lấy cái cây, để sức nặng của

hắn lôi hắn đi. Ngay khi an toàn sau thân

cây xương xẩu, hắn nhìn lại, sẵn sàng khẩu

M16 khi nhắc thấy ả, đang lùi dần khỏi

cơ địa chân theo hướng ngược lại.

“Giờ thì chết đi, con đĩ một tỉ dollar”-

-rồi tiếng ầm ầm trở đột nhiên thành tiếng

rông,một vòi nước trắng đục phun lên từ
mặt đất,chặn đường bắn của hắn,cây cối
xung quanh đổ nát.Tiếng rống kì dị kinh
khủng phát ra từ cái vòi nước,nốt trầm
rít,cái cột trắng vươn lên 5 mét trong
không

trung

rồi

đột

ngột

cong

xuống,Nicholai nhận ra nó là một con thú

chưa bao giờ tồn tại trước đây – cái vòm

răng và ngà trên người con sâu trắng

khổng lồ đủ là bằng chứng.

Nó lại rống lên,cong vòng,con quái

khổng lồ kết hợp giữa loài lươn mút đá

và giòi,giữa sâu màu ngà và rắn,to bằng

chiều cao một người – và nó phóng xa

khỏi Nicholai.

“Hướng tới Jill Valentine”.

Nicholai đổi hướng và chạy,cười khúc

khích,nguyên rửa Jill cùng Carlos khi hắn

tránh mấy cái cây trong bóng tối,hướng

về nhà máy,cười hả hê khi hấn đầỵ chúng
xuống địa ngục vĩnh viễn.

Jill đang chạy,men theo mép nước,và
không biết nó đang đến tới khi nó đâm
sầm xuống mặt đất sau lưng cô vài
mét.Một luồng khí thổi xông qua người
cô,mùi thịt ảm và bụi tỏa ra từ miệng con
sâu ản thịt người.

“Tiêu tủng!”

Cô chạy nhanh hơn,muốn kéo dài khoảng
cách trước khi dám nhìn lại phía sau,
một quả lựu đạn không đủ,phải chạy
thôi...

Phía trước,góc quanh cái hồ tròn đang
phản chiếu,vài băng ghế ở góc,đằng sau
là một hàng cây.Mặt đất lại rung
chuyển,nhưng Jill gần tới đó rồi;nếu cô
qua được góc quanh cô sẽ thoát,cái hồ
nhân tạo được viền bằng xi măng,nếu
may mắn nó sẽ đâm vào đó rồi bất tỉnh...

...rồi hàng cây và ghế trước mặt cô bay
đột ngột lên trời,vươn lên trong làn
bụi,con sâu mù ói đất ra từ cái miệng
đầy răng,nó vừa trườn tới cô.

“Chúa ơi,nó nhanh quá!”. Jill nâng khẩu Beretta cô vẫn đang nắm chặt lên găm vào phần dưới bụng béo núc của nó,con sâu lại ré lên,trầm và rít như tiếng rống của con cá sấu đang tấn công.

Jill quay người chạy,tim đập nhanh,đã nghe và cảm nhận được một cơn địa chấn khác,tay vẫn nắm khẩu Beretta.Nó sẽ đến trước mặt cô nữa,cô biết,cô sẽ không tới được đầu nào của cái hồ dài cả.Đi thẳng qua càng làm cô chậm hơn. Nghĩ đi,nếu không chạy được thì dùng cái gì ngăn nó lại,bụi,nước,cây,đèn...

Đèn.Nhiều cái đã ngã xuống lắc lư dũi dũi dưới chuyển động con của cón sâu khổng lồ dưới mặt đất,như cây non bị treo ngược,sắp rơi xuống.Thẳng vào hồ. Không có thời gian để lên kế hoạch,cô phải để nó xuống nước,dụ nó ra.Cô chạy thêm bước cuối rồi dừng lại đủ lâu để quay 90 độ sang phải,phóng tới hồ nước.Nó bị hư hại,nước đang chảy ra từ lỗ nứt xi măng.

Nó trôi lên rồi hụp xuống,mất 1,2 giây để

trôi lên lần nữa – Một hay hai

giây,khoảng thời gian cô phải ra khỏi mặt nước.Cho là cô có thể bắn rớt đèn,và con sâu quái vật đó chịu ngoan ngoãn bò vào hồ.

Tính toán rủi ro đồng nghĩa với việc cô phải suy nghĩ,mặt đất đã rung chuyển,đủ mạnh để khiến cô sụp xuống.Cô té và trượt qua lớp dầy cỏ và bùn,rồi cô cố đứng dậy đồng thời giữ khẩu súng khô ráo...

...rồi nó vọt lên từ mép hồ cách bên phải cô chưa tới 10 bước,bôi bắn bầu trời đầy mây bằng những viên đá và bùn,xi măng và nước.Giữa cô và con quái vật là một ngọn đèn gần chạm mặt nước.

“Di chuyển đi!”

Jill bò lùi lại,di chuyển nhanh hơn cô là cô nghĩ có thể,dừng lại khi thấy sinh vật đó đã dựng đứng lên đang bắt đầu chúi xuống,từng dải nước tuôn ra từ thân hình sưng phồng của nó.

Cô vừa lăn vừa nổ súng,phát đầu tiên trật mục tiêu,phát thứ ba và thứ tư chạm vào

cột kim loại. Con sâu đang chúi xuống, tạo
một cơn sóng đầy bùn khi phát súng thứ
năm bắn dứt ngọn đèn. Nó sẽ đè bẹp cô
nếu cô không di chuyển, sắp, sắp rồi...
Bam! Bam!

Phát súng thứ bảy đã làm được, kết quả
thật ngoạn mục. Một tiếng tách lớn vừa
lúc Jill quăng người về sau sang một
bên, cái đèn bị nhận chìm trong phần
nước đang rút nhanh của hồ. Phần thịt nửa
sền sệt của con sâu đang quần quạy run
lên, lắc lư khi nó vươn lên, oằn người
trong đau đớn. Làn da xanh xao bắt đầu
tróc ra, cháy đen, luồng khói đen, độc hại
bốc ra từ cổ họng nó, phần thân còn lại
đập văng tung tóe đá và bụi mù. Nó rít
lên lần nữa, âm thanh kì dị đã trở thành
tiếng đùng đục như bị nghẹt –

- rồi nó đổ xuống, lìa đời trước khi chạm
mặt đất, phần da ngoài bắt đầu bong ra, để
lộ phần bộ lòng bên trong. Jill lão đảo
đứng dậy, tay trái giữ chặt bên vai đang
nhức nhối, lùi xa khỏi con sâu nướng, cái
mùi của nó làm cô muốn buồn ói. Cô đã

thật sự làm được,cô đã giết chết con quái

khốn kiếp đó!

Làn hơi ẩm từ chiến thắng oanh liệt tỏa

trong người trong lúc cô hít vào một

luồng hơi sâu nưóng nữa. Minh làm

được rồi, rồi cô cúi xuống nôn hết ra.Khi

không còn gì nữa,Jill run rẩy đứng

dậy,tiếp tục hướng về phía đông,nghĩ về

cuộc chạm trán với Nicholai.Hắn ta

không nói dối giỏi như hắn nghĩ,nếu như

trước kia cô chỉ nghi ngờ,giờ đây cô

chắc chắn hắn là một tin cực kì xấu.

Kế hoạch của cô vẫn không thay

đổi,nhưng khi đến nhà máy xử lí nước cô

sẽ phải rất cẩn thận.Nicholai sẽ ở đó,cô

không nghi ngờ gì...và nếu hắn thấy cô

trước,cô sẽ chết trước khi kịp hiểu

chuyện gì xảy ra.

Nút chặn đường là một đồng khổng lồ

những xe được xếp chồng lên khoảng ba

bốn cái,trải dài giữa nhiều tòa nhà ở cuối

khu phố trong một nửa vòng tròn chật

hẹp.Carlos vẫn có thể thấy những dấu

chéo bánh xe tron bóng của một loại máy

hạng nặng đã xoay sở làm được điều này, cũng như anh đã trông thấy trên ba con đường trước. Umbrella và RPD làm công việc niêm phong thành phố không tệ chút nào. Anh đứng trước một chổng, một phần là bức tường kim loại đồ nát, ném trái sư do dự gần như liều lĩnh. Quay lại, cố đi về phía bắc trước, rồi sang phía đông – hay leo qua một trong số hàng rào tạm, những thứ trông như cổ tình được tạo ra để ngăn anh tìm Jill.

Dù sao thì cũng chỉ là cảm thấy thế thôi.

Phía bắc tháp đồng hồ chỉ có một công viên lớn, nhưng có lẽ đó là lối duy nhất tới nhà máy Umbrella; anh không thể tưởng tượng nổi cảnh Jill leo qua bức tường xe với cái vai bị thương, còn chui qua thì quá nguy hiểm...

“...nhưng mà đang cho là cô ấy còn có được tới đây, một giọng nói nhỏ có ý trách móc thì thảm. Có thể cô ấy đã chết, có thể Nemesis đã giết cô ấy, hay Nicholai, hay...”

Carlos nghiêng đầu về một phía, cau

mày,dòng suy nghĩ bị gián đoạn bởi những tiếng động từ xa.Phát súng ư?Có thể lắm,nhưng màn sương buổi sáng đang buông xuống lại gây ra hiệu ứng âm,tiếng ồn bị bóp méo và bóp nghẹt.Anh còn không chắc là từ hướng nào nữa...nhưng đột nhiên anh lại điên cuồng tìm Jill hơn trước.

“Sau những gì tôi đã trải qua để lấy vacxin,cô đừng để chết đây”, anh lầm bầm,nhưng điều đó quá gần hiện thực đến mức không còn khôì hài nữa.Anh phải làm gì đó,ngay bây giờ.

Carlos chăm chú nhìn bức tường xe thêm một lúc,lựa đường trông chắc chắn nhất,một xe mini và hai xe rắn chắc.Anh cố hít sâu hết mức,thầm đánh dấu đánh giá,rồi bắt đầu leo.

Chương XXV

“Không,nghe này,anh phải nghe tôi – tôi không biết gì hết,tôi không muốn làm việc này.Họ đã bắt tôi làm báo cáo về mấy mẫu nước và đất,chỉ thế thôi,tôi không phải là mối đe dọa cho anh

đâu!Tôi thề đấy!” Foster đang tự biến mình thành bãi nước bọt,Nicholai quyết định làm một người chờ đợi cái chết của chính mình,đặc biệt là một kẻ đáng buồn như thế,là tàn nhẫn.Nhà nghiên cứu đã co rúm lại,ép lưng vào cửa góc đông bắc phòng,cái mặt chuột co dúm run run,đỏ mồ hôi nhễ nhại.Nicholai mất chưa tới 5 phút để tìm thấy hấn khi hấn tới nhà máy.

“...và tôi sẽ đi ngay,được chứ?”, Foster vẫn lảm nhảm. “Tôi sẽ biến đi và anh sẽ không bao giờ thấy hay nghe gì về tôi nữa,thề có Chúa,sao anh lại muốn giết tôi chứ,tôi chẳng là ai cả.Cho tôi biết anh muốn gì,tôi sẽ làm ngay,bất cứ việc gì,làm ơn,nói với tôi,được không?Hãy nói chuyện thôi,được không?”.

Nicholai chợt nhận ra hấn chỉ đang nhìn chăm chăm Foster,như thể hấn bị thôi miên vì tâm trạng thất thường của người này.Hấn đã trải qua một ngày dài vô tận đầy những tâm trạng khác nhau đó...nhưng dù rất muốn thoát ra,muốn giải quyết xong cả kế hoạch.Nicholai

chợt thấy buộc phải nói gì đó một cách lạ
lùng.

“Chẳng có gì riêng tư trong chuyện này
cả,tôi chắc anh hiểu”, Nicholai nói. “Nó
là vấn đề tiền bạc...hay nói cho đúng
ban đầu thì là vậy,nhưng mọi chuyện giờ
đã khác rồi”. Foster nhanh chóng gật
đầu,mắt mở to. “Yeah,chắc chắn rồi,thay
đổi.”

Giờ hẳn đã bắt đầu,Nicholai thấy hẳn
không thể ngừng nữa.Đột nhiên hẳn thấy
quan trọng để cho ai đó hiểu hẳn đã trải
qua những gì,hắn vẫn phải đang đương
đầu với gì – dù ai đó chỉ là một kẻ như
Foster.

“Tiền tất nhiên vẫn quan trọng
nhất.Nhưng sau khi tôi tới đây,sau
Wersbowski,tôi bắt đầu cảm thấy mình
đã tới một nơi rất quan trọng.Tôi cảm
giác...mọi chuyện cuối cùng đã diễn ra
như mong đợi.Cái cách mà cuộc sống tôi
nên diễn ra.Hoàn cảnh khắc nghiệt,hiểu
không?”.

Foster lại lắc lư cái đầu nhưng thông

mình không nói gì cả.

“Nhưng rồi Carlos lừa tôi;hắn không thể chết trong vụ nổ được,vì Jill đã được tiêm thuốc giả.Và tôi bắt đầu nghĩ ả là nguyên nhân,nghĩ là mọi việc thay đổi vì ả”. Hắn vừa nói,vừa cảm nhận được chân tướng của sự việc,như một luồng sáng rọi vào tâm trí hắn.Đúng thật,nói chuyện giải tỏa được vẫn đề.

“Ngay từ lúc đầu,ả phá hỏng những sắp đặt sẵn của tôi với Carlos và Mikhail.Ả đàn bà thao túng,điều khiển,có rất nhiều ả đàn bà như thế.Ả có lẽ đã ngủ với cả hai người bọn chúng.Quyền rũ chúng.”

“Toàn bộ bọn chúng là những con đĩ”, Foster chân thành đồng ý.

“Rồi ả ngã bệnh,phái Carlos đi trộm vacxin.Tôi không bào chữa phần nào của hắn trong mọi việc,không hề,nhưng có điều gì đó về ả...như là sự hiện diện của ả làm thay đổi sự việc,bằng cách nào đó làm rối tung mọi chuyện.Tôi cũng không nghĩ là bây giờ ả đã chết.Nếu con quái truy sát không giết được ả,một con quái

vật biên đời gien chắc chắn không thể.”

Nicholai đứng lặng, chìm trong dòng suy nghĩ một lúc. Hắn chưa bao giờ là người mê tín, nhưng mọi chuyện đã thực sự thay đổi. Jill Valentine là...

...một ả đàn bà, ả chỉ là một con đàn bà và mày đang không suy nghĩ tỉnh táo, không hề chút nào trong nhiều ngày rồi.

Nicholai chớp mắt, suy nghĩ đó biến mất, Foster vẫn trong góc, nhìn hắn với bộ mặt cảnh giác kinh hoàng. Như thể hắn nghĩ Nicholai bị điên. Nicholai thấy căm ghét tên đàn ông nhỏ bé, vì cố lừa hắn, bảo hắn nói rồi xét đoán hắn vì việc đó. Hắn đáng phải chết, cũng như bất kỳ tên nào trong bọn.

“Tao không điên”, Nicholai hét lên giận dữ, “và tao nói xong rồi ! Mày là đứa cuối cùng, sau khi mày chết mọi chuyện sẽ kết thúc và đó là cách mọi việc diễn ra, hãy là một người đàn ông và chấp nhận đi!”.

Ba viên đạn, một tràng tạch tạch tạch

xuyên qua cặp mắt xanh lục đang van xin của Foster, rồi đầu nhà nghiên cứu bật ra sau, máu bắn lên cánh cửa hắt đang dựa vào, cơ thể hắt đổ xuống nằm bất động trên nền nhà lạnh lẽo. Nikolai không cảm thấy gì cả. Tên Watchdog cuối cùng, đã chết, và không chút cảm nhận thành công, không có cảm giác chinh phục. Đơn thuần chỉ là một cái xác nữa trên nền nhà trước mặt hắt cùng khát khao rời khỏi Raccoon, nơi mọi chuyện đã trở nên quá chua chát.

Nikolai lắc đầu, lòng nặng trĩu, bắt đầu tìm tài liệu của Foster trong văn phòng. Jill đứng trước cây cầu hẹp nối liền cổng sau công viên tưởng niệm với lầu hai nhà máy Umbrella, treo lơ lửng trên cái gì đó trông như đầm hay cái vũng cạn, bốc lên mùi bùn. Không đủ ánh sáng để nhìn mà biết nó là gì, nhưng mùi không lẫn vào đâu được – cũng như dấu chân còn mới đi từ nơi cô đứng tới cánh cổng đối diện. Đúng như cô nghĩ, Nikolai đã tới đây.

“Tuyệt vời.Sẽ có tiệc chiêu đãi đây”.

Gạt Nicholai qua,cô mừng vì đã tìm được cây cầu;cô đã lo công viên sẽ dẫn tới ngõ cụt và cô sẽ phải đi ngược lại.Cây cầu cũng thuận tiện dẫn tới tầng hai;cũng có lý khi văn phòng,phòng điều khiển – “hy vọng ít nhất một nơi sẽ có hệ thống phát tín hiệu” – sẽ ở trên tầng hai tòa nhà hai tầng lầu,tầng một là nơi xử lý nước.Cứ cho là Umbrella quan tâm tới bề ngoài để nhận ra,cô có thể ra vào dễ dàng.Nếu không có radios,cô sẽ đi vòng ra trước mặt tầng một tòa nhà,xem thử những con đường.

Cô thận trọng men ra cây cầu kết hợp giữa gỗ,kim loại,thở sâu,tập trung,tay với xuống thành gỗ thấp cho vững.Đối phó với đám sinh vật của Umbrella,sinh sản hay tạo ra,cần kĩ năng kèm theo sự tập trung,nhưng đối mặt với kẻ địch là con người cần nhiều hơn thế;con người khó đoán trước được hơn động vật,và nếu cố muốn tránh xa Nicholai,cô phải hết sức cảnh giác,trực giác và giác quan cô tăng

cao để nhận biết cuộc tấn công sắp xảy

ra —

- “như bây giờ”.

Jill đông cứng lại giữa đường qua

cầu,tay gạt khóa an toàn khẩu Beretta,có

cái gì đó rất không ổn nhưng cô không

diễn tả được...

Bịch! Đằng sau cô.

Jill ngay phắt lại,tim đập nhanh,và thấy

Nemesis đang đứng cách cô 20 bước,cơ

thể quái đản của nó bị biến đổi một cách

gớm ghiếc bởi lửa và những quả lựu

đạn.Ngực và đôi tay nó trần trụi,cho

phép cô thấy rõ mấy cái vòi gắn với cơ

thể nó thế nào,đâm ra từ phần lưng trên

phía sau.Nhiều phần da đã bị tróc,lộ ra

những bó cơ đỏ lôm đắp vá bằng màu

đen khói.

“Starsss”, nó kêu lên ùng ục,bước cả

nhắc tới,cô thấy phần bên phải phía dưới

của nó gần như xơ xác cả,chỗ cô bắn nó

bằng khẩu phóng lựu.Phần thịt bên dưới

bộ khung sườn tới giữa bắp đùi trông

như spaghetti cháy khét,tan nát,xé nhỏ

thành nhiều miêng,nhưng cô rất hoài nghi
về việc nó thấy đau,cô có chút ảo tưởng
sức mạnh của nó cũng vì thế mà ảnh
hưởng.Trong tích tắc,luồng adrenaline
bơm vào tâm trí cô,hiện lên cả trăm
phương án,cô chọn phương án khả thi
nhất.Bờ rìa ở tháp đồng hồ.Carlos đã nó
rơi xuống,nhưng lúc đó nó bị lóa mắt,bị
phân tâm...

“...phân tâm này,con quái vật!”

Cô nổ súng,ngắm vào phần lộ nhất trên
gương mặt biến dạng của nó,hàm răng
trắng khác thường – và thấy ít nhất hai
viên đạn xuyên qua nụ cười kì quái,từng
mảnh nhặt màu tóe ra thành tia.

Con quái giết S.T.A.R.S. tru lên,vòi của
nó duỗi ra như tấm áo khoác sau
lưng,trông con quái vật như bị đóng
khung trong tia nắng uốn éo,ngoằn ngoèo.

- “không đau,có thể,nhưng nó cũng cảm
thấy gì đó” –

- “ĐI NGAY!”

Jill vừa chạy đến vừa tiếp tục bắn,bản
năng trong cô muốn chạy ngược

lại,nhưng tâm trí cô nhắc nhở cô không thể nào chạy kịp.Nemesis vẫn đang tru khi Jill đập vào nó,hướng người lên để tông vào ngực nó theo cách Carlos đã làm,trong thâm tâm thấy rợn người khi da nó tiếp xúc với tay cô,ướt,lạnh,như có sạn –

- rồi nó bước lảo đảo lùi lại,đổ xuống ngay sát mép cầu,chỉ cách 1 inch với khoảng không.Thân hình đồ sộ của nó đã khiến điều Jill cầu nguyện thành sự thật,cô có thể nghe tiếng gãy những tấm gỗ đã bị thời tiết bào mòn dưới chân nó,tay vịn kêu lên răng rắc khi con quái khổng lồ té đập xuống những thanh gỗ...
... nhưng hai,ba vòi uốn éo đang cố bám vào phần lan can chưa bị hư hại phía bên kia,con Nemesis lảo đảo đưa tay ra,cố lấy lại thăng bằng.

Jill nhảy,xoay người,biết rõ cô không thể để nó đứng dậy lần nữa,rồi đáp hai chân lên cái bụng đã bị tàn phá của nó,bật hết sức khỏi người con quái vật.

Cô đáp vững vàng lên tấm ván gỗ,muốn

khóc lên vì bên vai bị thương của cô đã tiếp nhận phần nhiều chấn động, nhưng cảnh tượng mấy sợi dây thịt, quơ quào trong không trung lúc Nemesis tuột tay rồi bỏ nhào xuống bên cầu, khiến cô quên hẳn cơn đau... cũng tiếng nước tóe như sấm rền, âm u cô nghe thấy sau đó. Cô bước loạng choạng qua phần cầu còn lại, thâm vui mừng khi cảnh cửa dẫn vào nhà máy mở tung, không khóa. Bên trong, hành lang dài 15 bước rồi rẽ trái phía trước, sàn nhà dạng vỉ kim loại rất thực tế cùng những bức tường bê tông. Cô mau chóng khóa chốt cánh cửa phía sau, dựa lưng vào, chĩa vũ khí vào góc quanh trong lúc lấy lại hơi. Không có tiếng bước chân ra hay vào, không có gì ngoài tiếng u u của máy móc từ đâu đó sâu trong nhà máy. Khi cô gần thở lại như bình thường, cô tiến tới, ước ao thoát ra được trước khi Nemesis trở lại. Cô phải thoát ra gọi giúp đỡ, hoặc chỉ cần thoát ra; Nemesis sẽ không bỏ cuộc, cô không thể hy vọng tránh né nó mãi.

Cô đi men vào sâu trong hành lang và
trông thấy một cái cửa kéo kim loại ở
phía cuối bên phải, đối diện hành lang cô
không thấy được. Thêm một bước nữa, cô
liếc nhanh qua góc.Ồn, thêm một hành
lang ngắn queo bên phải. Cô lùi lại, nhìn
kĩ hơn cái cửa kéo, loại cần card để
mở. Tên căn phòng ở ngay trên cửa, trong
khuôn tô đen: THIẾT BỊ LIÊN LẠC. Jill
cảm nhận một luồng hi vọng, rồi nhận ra
không có ổ khóa chìa. Máy đọc card bên
phải cánh cửa là cách duy nhất để vào
được. Bực mình, Jill quay đi. Đụng phải
Nemesis đã thay đổi mọi chuyện. Cô có
thể rời đi, tránh xa khỏi nó và
Nicholai, cố nghĩ ra giải pháp mới, hay cô
có thể tiếp tục, tìm tấm card và vẫn tìm
kiếm những giải pháp khả thi khác.
Jill mỉm cười yếu ớt. Cả hai phương án
đều tệ, thật ra, phương án sau có vẻ đỡ
hơn. Ít nhất quần áo cô có cơ hội khô. Run
rẩy, Jill đi vào hành lang kế bên, cảm thấy
hơi ghen tị với Carlos, ấm áp, đang ngủ ở
nhà nhà nguyện.

Nhà máy Umbrella là một dãy những tòa nhà một tầng và một tòa nhà hai tầng, nằm giữa nhiều khu vực trống với những đồng gỗ, xe hơi cũ, những mảnh kim loại phế thải xếp từng chồng là những đối thủ chính tranh giành không gian. Nếu có máy bay trong khu vực, Carlos nghĩ chúng sẽ ở sau 1 trong số nhà kho – gần như không thể đi vòng qua được, trừ khi anh muốn trèo qua một đồng xe nữa.

Trừ khi tôi buộc phải làm vậy, cảm ơn rất nhiều. Chuyến leo trèo vừa rồi đủ làm anh ghi nhớ suốt quãng đời còn lại. Anh đã tổn thương hai đầu gối khi đáp mạnh xuống buồng lái một cái xe tải phẳng, anh đã đi khắp khiêng suốt quãng đường còn lại đến nhà máy.

Anh đứng trong một cái sân nhỏ, hẹp, nơi anh phải nhảy qua hàng rào để vào, cố ghi nhớ cấu trúc lộn xộn của khu liên hợp trước khi tới tòa nhà chính. Anh muốn chắc là Jill vẫn ổn trước khi đi săn trực thăng. Vừa tới được tòa nhà, Carlos phá vỡ cửa kính đầu tiên anh có thể với tới

bằng báng súng khẩu M16 rồi đu người lên.

Anh ngồi trên khung cửa,nhìn vào căn phòng dài,hẹp trông như phòng chứa than,ánh sáng mập mờ cùng vài cái xác bừa bãi trên sàn.Bên phải là vài cánh cửa có bảng lối ra trên đầu,có lẽ dẫn tới nhà kho chính;anh sẽ thử mấy cánh cửa đó khi đi tìm trực thăng.Bên trái,là cái thang tay kim loại đi thẳng lên cửa hầm trần nhà.Anh không đòi hỏi gì hơn nữa.

Ừm,một cái thang máy,có lẽ thế, anh nghĩ thế,luồn qua cửa sổ,bên sườn buộc chặt như muốn phản đối. Tuy mình đã mong ước từ lâu,đột nhiên tỉnh dậy rồi nhận ra tất cả chỉ là ác mộng cũng tuyệt.

Căn phòng bốc mùi máu và thối rữa,cái mùi anh đang dần quen,anh nhận ra vậy.Nó bốc mùi như Raccoon,khi leo chậm chạp lên từng nấc thang,anh nghĩ anh sẽ sung sướng chết nếu được hít thở không khí trong lành.

Cái cửa hầm vuông vức trên tầng dễ dàng bị đẩy lên,tung lên rồi đập nhẹ

xuống bản lề, tựa vào lan can ba
phía. Carlos thận trọng trèo lên một căn
phòng lờ mờ trông như phòng chứa than
khác, những máy móc, tủ sắp thành
hàng, không có xác nào...

“Caramba”, anh thở ra, bước khỏi cái
thang đến cạnh bàn máy dựa vào tường
trước mặt, đặt dưới những ô cửa sổ lớn
trông ra cái sân tối tăm. Nó là một hệ
thống liên lạc thay thế cũ, cùng lúc anh
đưa tay ra nhật tai nghe lên, tiếng crack
tĩnh điện từ phát ra từ một cái loa nhỏ ở
bảng bên cạnh, nối tiếp là giọng rõ
ràng, điềm tĩnh của một người phụ nữ.

“Chú ý. Dự án thành phố Raccoon đã bị
hủy bỏ. Nỗ lực chính trị nhằm hoãn kế
hoạch của liên bang đã thất bại. Toàn bộ
cá nhân phải di tản ra ngoài bán kính 10
dặm ngay lập tức. Tên lửa sẽ phóng lúc
rạng đông. Thông điệp này đang được
phát đi trên tất cả các đài, và sẽ lặp lại trong năm phút nữa.”

Sững người, Carlos nhìn đồng hồ, thấy
bụng như thắt lại. Đã 4h30 sáng, họ chỉ
còn 1 giờ, có thể hơn một chút. Anh giật

lấy tai nghe rồi bắt đầu bấm nút. “Xin chào? Có ai nghe thấy không, tôi vẫn còn kẹt trong thành phố, xin chào?”

Không ai trả lời. Carlos chạy ra cửa sau phòng, suy nghĩ lập đi lập lại một chuỗi bất tận, rạng đông, Jill, trực thăng, rạng đông, Jill...

...và cánh cửa, cửa kéo kim loại, đóng chặt. Không có lỗ khóa, không có gì cả. Anh không thể vào tòa nhà được.

“Và mình cũng không biết cô ấy có ở đây không, có thể cô ấy đã bắt đầu quay lại rồi, có thể...”

Có thể rất nhiều thứ, rồi dù rất muốn tìm cô, nhưng nếu anh không có cách giúp họ thoát khỏi thành phố, họ sẽ không kịp mất.

Anh quay khỏi cánh cửa, không muốn đi, biết rõ anh không có lựa chọn

khác. Anh phải tìm 1 trong số trực thăng

Trent đã nhắc đến và chắc chắn nó đã nạp nhiên liệu, sẵn sàng hoạt động. Anh có thể bay xung quanh nhà máy, gây sự chú ý của cô từ bên ngoài, hay tìm cô trên đường trở về tháp đồng hồ.

“Và nếu mình không thể...”. Anh không hoàn tất suy nghĩ đó,biết rõ số phận Jill nếu anh thất bại.

Khó mà cảm thấy cơn đau bên sườn,Carlos chạy tới cầu thang,tìm đập nhanh,lo sợ.

Chương XXVI

Khi Nicholai thấy Jill bước do dự vào phòng xử lý,hắn liền luôn ra khỏi tầm mắt,qua cửa bảo mật ra hành lang trống,rộng dẫn tới phòng chứa hóa chất.Niềm vui mãnh liệt xâm chiếm hắn,tay đóng nhẹ cửa,cái cảm giác xác minh và tự nhận thức về bản thân đẩy tinh thần hắn lên cao.

Sau khi tìm được đĩa tư liệu của Foster,hắn đã bật laptop lên kết hợp dữ liệu.Đó là lúc hắn nhận được cảnh báo từ tổng hành dinh.Không bất ngờ gì,trong vô số những kết cục có thể xảy ra,nhưng nó đã làm hắn phiền muộn thêm.Phần nào đó trong hắn vẫn muốn kết thúc với Jill và Carlos,vì những gì chúng đã làm với hắn,hắn còn định đi tìm lần cuối trước

khi gọi người tới đón.Không có thời gian
cho việc đó khi những quả tên lửa đang
đến,hắn đang trên đường thực hiện cuộc
gọi khi hắn nghe tiếng bước chân.

“Ả ở đây,mình đã đoán đúng về ả và giờ
ả ở đây!”

Hắn đã đứng,không thì dù định mệnh
nào đang bao trùm lấy Raccoon cũng
không gửi ả đến đây.Giờ hắn có thể thấy
mọi việc diễn ra từ lúc hắn đến Raccoon
đã được định đoạt trước.Định mệnh,thử
thách hắn,gửi cho hắn những món quà rồi
lại rút lại,để xem hắn sẽ làm gì.Tất cả
đều trùng khớp,giờ đây,đồng hồ đang
nhích dần,hắn phải thoát ra,và ả đã tới
đây.

“Mình sẽ không thất bại.Mình đã thành
công tới giờ,lý do sự đồng hợp này diễn
ra.Để mình có thể thiết lập lại quyền
điều khiển trước khi trở lại với nền văn
minh”.

Hắn có thể hỏi ả về Carlos và
Mikhail,hắn có thể tra hỏi ả tường tận...
và nếu có thời gian,hắn sẽ chế ngự ả theo

một cách vui thú hơn.(tên này là
pervert),một lời tạm biệt hấn có thể hồi
tưởng lại trong những năm sau này.

Nicholai mau chóng di chuyển ra sau
cửa,tiếng giày vang vọng suốt hành lang
rộng lớn,sẵn sàng khẩu tiêu liên.Hấn đã
được cơ hội này,và hấn sẽ làm chính xác
những gì hấn mong muốn.

Jill bước vào một căn phòng xử lý,cảnh
giác cao độ,cô nhìn quanh không gian
được bài trí theo kiểu phòng thí nghiệm
Umbrella cổ điển – lạnh lẽo,trắng
nhách,tường xi măng,lan can kim loại
ngăn cách căn phòng hạng hai theo kiểu
hoàn toàn dùng để hoạt động,không có gì
sáng hay sắc sỡ.

Nếu không tính máu...Nhiều tia máu khô
nhuộm cả phần sàn quanh bàn làm việc
chiếm gần hết căn phòng.Có thể không
phải là tác phẩm của Nicholai,không
giống cái xác cô tìm thấy trong văn
phòng có ống hơi bị bể kế bên.Một
người đàn ông lùn,tuổi khoảng giữa tam
tuần (35,36 gì đó),bị bắn vào mặt,cơ thể

vẫn còn âm.Cô không nghi ngờ gì

Nicholai ở gần đó,và cô thấy mình gần như hi vọng chạm mặt hắn sớm,chỉ có vậy cô mới không phải liếc chùng từng bước đi của mình.

Cô không thấy thứ gì giống tấm card hay radio trong phòng,nên quyết định đi tiếp – cô có thể chọn cửa hông ở góc phòng bên trái hay đi xuống.Cửa hông,cô quyết định thế,có khả năng Nicholai đã đi hướng đó;tới lúc này,cô đã đi vào tất cả những phòng có thể trên tầng hai và cô không muốn đánh liều đi xuống để hắn đến sau lưng.

Cô đi tới cửa,suy nghĩ về chuyện gì đã xảy ra với những xác mấy người đã chết trong nhà máy.Cô thấy rất nhiều máu,vết chất lỏng,nhưng chỉ vài cái xác.

“Có lẽ họ đã bị tống xuống tầng dưới...”,cô nghĩ,kéo cánh cửa bảo mật ra rồi quét mắt từ trái qua phải với khẩu Beretta.Hành lang có chiều dài bằng căn phòng,bức tường phía sau có một nhánh nhỏ hướng sang phải.Hoàn toàn trống.Cô

bước vào trong... “hoặc là Nikolai đã ra lệnh dọn dẹp tất cả để nhân viên của chúng không trải qua cơn khủng hoảng khi phải bước qua xác đồng nghiệp của họ...”

“Đứng yên,con đĩ”, Nikolai nói từ phía sau,đâm mạnh họng súng vào dưới lưng cô. “Nhưng bỏ vũ khí xuống trước,nếu mày không phiền.”

Hắn lập lại câu cô đã nói với hắn trong công viên một cách chế giễu,và cô khó mà bỏ qua sự hả hê vô cùng trong giọng nói hắn.Cô đã bất cẩn,và cô sắp phải chết vì điều đó.

“Được rồi,được rồi”, cô nói,để khẩu 9mm tuột khỏi tay rơi xuống sàn.Cô vẫn còn khẩu phóng lựu sau lưng,nhưng vô ích – trong khoảng thời gian cô gỡ khẩu súng,hắn có thể trút hết cả băng đạn vào người cô rồi nạp lại.

“Quay lại rồi từ từ lùi lại,tay chấp lại trước mặt.Như lúc đang cầu nguyện”.

Jill làm theo điều hắn muốn,bước lùi qua căn phòng tới khi lưng chạm vào

tường,sợ hãi hơn mức cô muốn thừa nhận
khi thấy nụ cười giật giật không ngọt của
ngấn,và cái cách cặp mắt hấn đảo qua
đảo lại.

“Hấn điên rồi.Ban đầu hấn có vấn đề gì
đi nữa,ở lại Raccoon đã làm hấn trở
thành tên mất trí hoàn toàn”. Cái lồi hấn
nhìn cô từ đầu tới chân dấy lên trong cô
một nỗi sợ khác.Cô biết nhiều cách hiệu
quả để chống lại một tên cường
dâm,nhưng đó là khi cô vẫn có thể chiến
đấu,và cô nghi ngờ Nicholai sẽ lại gần
cô mà không bắn vài phát súng trước.Cô
liếc sang trái,xuống hành lang hẹp có
cánh cửa đóng.

“Không kịp,cố nói chuyện với hấn
đi”.

“Tôi nghĩ anh chỉ muốn ra khỏi thành
phố”,
cô
nói,giọng
vẫn
bình
thường,không chắc nên nói thế nào.Cô

luôn nghe là với người điên nên hài

hước,nhưng cô không thấy sẽ có khác

biệt nào ở đây cả;Nicholai muốn giết

cô,thế thôi.

Hắn bước thong thả về phía cô,nở nụ

cười run run.Tiếng âm âm vang lên đâu

đó trên đầu,âm thanh từ phía xa.

“Tao muốn ra khỏi đây ngay bây

giờ,khi mà tao đã có tất cả thông tin.Tao

đã giết hết những nhân viên khác của bọn

chúng,đám Watchdog.Umbrella sẽ phải

thương lượng với tao,và chỉ mình tao

thôi,và tao sẽ trở nên rất giàu có.Mọi

việc đã cân bằng,giờ mày ở đây,thành

công của tao đã được đảm bảo.”

Dù không rõ,Jill cũng tò mò: “Sao lại là

tôi?”.

Nicholai tiến lại gần hơn nhưng giữ

khoảng cách an toàn.

“Vì mày có thuốc giải”, hắn nói bằng

giọng hiền nhiên. “Carlos lấy cấp nó

theo lệnh mày,đừng cố biện hộ.Nói cho

tao biết,mày đang tự làm,hay được phái

tới để cản trở kế hoạch của tao?Carlos

và Mikhail biết được bao nhiêu?”

“Chúa ơi,mình phải nói gì đây?”. Một tiếng sấm sét lại đánh xuống phía trên,Jill thấy mình bị phân tâm,quá rối trí vì lí do kì quái của Nicholai bắt phải trả lời hần ngay. “Lạ thật,có thể nghe thấy qua trần nhà cách ly...”

“...không lạ bằng việc suy nghĩ về thời tiết vào lúc thế này”. Cô phải nói gì đó,ít nhất cố kéo dài mạng sống;chừng nào cô còn thở,vẫn còn hi vọng.

“Sao tôi phải nói cho anh biết gì chứ?

Anh đảng này cũng giết tôi thôi”. Cô nói,làm ra vẻ có gì đó để kể.

Nụ cười của Nicholai nhạt bớt,rồi lại bùng lên,hắn gật đầu:

“Mày nói đúng,tao sắp làm thế.”

Hắn ngấm khẩu tiêu liên vào đầu gối trái cô,liếm môi:

“Nhưng sau khi chúng ta tìm hiểu nhau một chút,anh nghĩ chúng ta có đủ thời gian...”

Rầm!

Jill té ra sau,cô bị thương,nhưng hần

chưa bắn,là tiếng sấm –

- rồi trần nhà sụp xuống,chỉ một

phần,từng khúc tường,bê tông đổ

xuống,Nicholai hét lên,bắn điên cuồng...

...rồi biến mất.

Nicholai đã kiểm soát được cô,cô đã sắp

khóc,chảy máu và hấn đã sắp chiến

thắng...

...rồi khi trần nhà hiện ra lỗ hổng,những

mảnh gạch rụn rơi xuống người hấn,cái

gì đó không lò,lạnh băng,cứng cuộn

quanh cổ hấn.Nicholai bắn,gào thét:

“Con phù thủy,ả là...”

...thế rồi hấn bị lôi vào bóng tối bằng

bàn tay không lò,lạnh như nước đá,gương

mặt sọc của Jill là hình ảnh cuối cùng

hấn thấy trước khi những ngón tay siết

lại,trước khi sợi dây thừng lạnh ngắt có

sự sống quấn quanh hông hấn.Bàn tay và

sợi dây thừng kéo sang hai phía đối

ngịch,Nicholai thấy xương hấn nứt

ra,da,cơ bắp căng,máu trào lên miệng,la

hét –

- “thế này không đúng,ta điều khiển,dừng

lại” –

- rồi hắn bị xé làm hai, và hắn không biết gì nữa. Jill chỉ có thể thấy một phần những gì diễn ra, nhưng vậy là đủ rồi. Lúc dòng máy tuôn xuống rìa cái lỗ, rơi xuống sàn, cô nghe thấy tiếng tru ùng ục của Nemesis, thấy những vòi luôn xuống giữa dòng nước đỏ lôm, tìm kiếm...

Cô không dám chạy dưới nó. Cô quay đầu chạy về ngã rẽ, quơ lấy khẩu phóng lựu, vũ khí duy nhất...

...rầm, cô tông vào cánh cửa nặng trĩu, xuyên qua, bước vào địa ngục đen thẳm, âm vang, một luồng hơi thổi như vả vào mặt cô. Cô đóng chặt cánh cửa rồi đưa tay tới ngọn đèn duy nhất cô có thể thấy, ngọn đèn vuông đỏ phát sáng ở cái bảng cạnh lối vào.

Đó là một cái nút phát sáng, cùng lúc hàng đèn huỳnh quang bật sáng, cô đồng thời thấy và hiểu ra hai việc. Nhân viên Umbrella đã chết bị tông vào đây thành một đồng lớn, căn nguyên mùi hôi kinh khủng và không có cánh cửa nào khác. Cô

bị kẹt, chỉ còn một quả lựu đạn để tự vệ.

“Ôi trời, nghĩ đi, nghĩ đi...”

Bên ngoài, cô nghe Nemesis rú lên từ duy nhất nó biết, tiếng rú kinh khủng thúc cô di chuyển, làm gì đó. Cô chạy đến đóng xác khổng lồ, thứ duy nhất trong căn phòng chữ U không dính vào nền nhà. Có thể trong số họ có người có vũ khí. Nền nhà chia thành từng mảng phát ra tiếng kêu rỗng, cho cô biết nơi cô đang ở - một loại phòng xử lý rác, nền nhà hẳn nhiên có thể mở ra, thả rác xuống nơi nào nó bên dưới, những thùng hóa chất, ống cống, máy ép rác. Không đáng quan tâm, vì cô không có chút khái niệm gì về cách sử dụng một hệ thống như thế; tất cả những gì cô quan tâm hiện thời là tìm thứ gì đó có thể sử dụng để chống lại Nemesis. Những người chết đã ở giai đoạn cuối quá trình phân hủy, luồng khí hôi thối nồng nặc, nóng tỏa ra từ những cơ thể sưng phồng, đang sạm lại, đồng xác cao gần tới cằm cô. Jill không thể xem xét tỉ mỉ được, cô thả khẩu phóng lựu xuống và

ngay lực tức bắt đầu lục xác,giở lên
những tấm áo khoác nhóp nháp,thọc tay
vào những cái túi nổ lóc bóc dưới ngón
tay như bay của cô.Viết mực,viết chì,gói
thuốc lá thấm nước,tiền lẻ - tấm thẻ,rất
có thể là cái cô đang tìm. Tuyệt vời,vừa
mới đó không phải là...

RẦM!RẦM!

Nắm tay không lồ đánh mạnh vào cánh
cửa,vang khắp căn phòng lớn.Cánh cửa
sập gãy chỉ trong vài giây nữa,nhưng cô
phải dốc toàn lực.Không cách nào cô
giết nó được,nhưng cô có thể cố vòng
qua nó.

Nhét tấm thẻ vào giày bên trái,cô chộp
lấy khẩu súng rồi chạy ngược lại
cửa,ngĩ ít ra Nicholai cũng cho cô một
sáng kiến hay, điều ít nhất hẳn có thể
làm,tên khốn điên rồ...

Jill chọn vị trí bên cạnh cửa,gần chỗ nó
sẽ đập vào khi mở ra.Cô không đứng
ngay sau đó,kế hoạch sẽ tiêu tũn nếu cô
bị đè ép.

Rầm,cánh cửa bật tung,đập mạnh vào

bức tường cách chỗ cô khoảng 1
inch,Nemesis xông vào,đôi tay cùng mấy
cái vôi gang rộng,nó tru lên trong cơn
khát máu.

“Nó đang biến đổi,lớn hơn...”

Jill ngấm vào phần dưới đã tả tơi sau
lưng nó mà bắn,quả lựu đạn xuyên vào
người đó từ khoảng khoảng cách chưa tới
10 bước.Vẫn gào thét,con quái vật lão
đảo tới trước,rồi trước khi nó có thể
đứng thẳng lên lần nữa,Jill đã luồn qua
cửa chạy mất,thầm cầu nguyện cô có thời
gian gọi cứu viện và rời đi trước khi nó
tìm thấy cô lần nữa.Cô chạy qua hành
lang,chộp lấy khẩu Beretta,chạy nhanh
vào căn phòng kế,ra ngoài hành lang.Ít
nhất vẫn có thời gian gọi điện;cô có thể
không còn sống để gặp cứu hộ,nhưng
Carlos vẫn có thể,tùy ý Chúa.

Chỉ có một trục thẳng duy nhất,nhưng nó
trong tình trạng hoàn hảo,đầy nhiên liệu
và sẵn sàng cất cánh.Nếu anh có thể tìm
thấy Jill,Carlos nghĩ họ vẫn có thể thoát
kịp.Anh ngồi vào ghế phi công,nhìn qua

bảng điều khiển,cô nhớ lại,thực hiện thao tác cơ bản.Anh không được huấn luyện chính thức,và cũng đã một thời gian,nhưng anh khá chắc mình có thể làm được.Chiếc trực thăng là loại cũ hai chỗ ngồi,bay cao được khoảng 4000 thước,xa khoảng 200 dặm.Anh vẫn không biết vài nút trên bảng điều khiển để làm gì,nhưng anh không cần phải biết,nó không cần thiết để làm cái thứ đó bay lên.Cái cần xoay di chuyển con chim sắt tới lui,sang các bên.Bộ điều khiển chung thay đổi lực đẩy,điều chỉnh độ cao.

Carlos kiểm tra đồng hồ và thoáng thoắt giật mình thấy đã 20 phút trôi qua từ lúc nghe thông cáo về tên lửa.Anh đã mất vài phút kiểm tra máy bay,có vài con zombie đi lang thang trong sân anh phải bắt...

Không quan trọng.Giờ họ có giữa 20 và cao nhất là 40 phút.Khu liên hợp quá rộng,anh không có cách nào tìm hết kịp được –

- “vậy thì dùng cái radio chết tiệt đó,đồ ngu!”

Carlos với lấy tai nghe,ngạc nhiên là
mình không nghĩ đến nó,hứa với bản thân
sẽ đập mình vì sơ suất đó sau,khi có thời
gian.Tạm cho là anh sẽ có lúc sau.

“Xin chào,đây là Carlos Oliveira thuộc
Umbrella,tôi

ở

trong

thành

phố

Raccoon,có ai nghe không?Vẫn còn
người sống ở đây.Nếu có thể nghe thấy
tôi,phải dừng ngay cuộc phóng tên lửa
lai?Xin chào?Có nghe không?”.

Không cách nào biết được nếu có ai nhận
được tín hiệu của anh.Umbrella có lẽ đã
chặn mọi tín hiệu phát đi,anh chỉ phải thử
và...

“Carlos?Anh phải không,hết?”

“Jill!”

Anh muốn sụp xuống vì mừng khi giọng
cô vang vài tai,có lẽ là âm thanh ngọt
ngào nhất anh từng nghe.

“Phải!Jill,tôi tìm được trực thăng

rồi,chúng ta phải ra khỏi đây ngay lập

tức!Cô đang ở đâu,hết?”

“Trong phòng radio,ở nhà máy Umbrella

– anh nói gì về vụ phóng tên lửa,hết?”

“Cô ấy ở gần quá!”,Carlos bật cười,

“Chúng ta ra khỏi đây thôi,mọi chuyện

kết thúc rồi! Liên bang sắp cho nổ tung

thành phố trong nửa giờ nữa,lúc bình

minh,nhưng không sao đâu,chúng ta đã

sẵn sàng bay rồi – cô có thấy cái thang ở

giữa phòng không?Hết.”

“Có,nó – họ định cho nổ tung

Raccoon,anh có chắc không?”. Giọng cô

hoàn toàn bối rối và quên hẳn quy tắc khi

dùng radio.

“Chúng ta không có thời gian nói chuyện

này!”

“Jill,tôi chắc chắn.Nghe tôi đây – đi

xuống cầu thang và chạy đi,cô sẽ tới chỗ

tôi,chẳng có lối nào khác đâu.Đi qua căn

phòng xi măng qua cửa ra,tới ngoài,rồi

chạy qua cái nhà kho rộng lớn này - ở đó

có một loại máy phát điện gì đó,cô sẽ

phải chạy qua vài thiết bị.Cửa phía sau

sẽ ở khoảng...hướng 11h từ cửa
trước,hiểu không?Tôi sẽ ở phía bên
kia.Và tốt hơn cô chạy thẳng tới đây
đừng có chơi trò thám tử đây.”

Một khoảng lặng ngắn ngủi,Carlos có thể
nghe tiếng cười gượng khi cô trả lời:

“Chơi trò thám tử theo ý anh đi.Tôi
lên đường đây,ngừng và hết.”

Cười hờ rảng.Carlos khởi động trực
thăng cùng lúc bầu trời đêm xanh thẫm
thẫm bắt đầu nhạt màu,sắp tới bình minh.

Chương XXVII

Jill leo xuống thang rồi bắt đầu chạy,tâm
trí cô quay cuồng cùng thông tin về
Raccoon.Cô đã không thể tưởng tượng
nổi điều gì đang xảy ra bên ngoài thành
phố những ngày trước đó dẫn đến việc
khu biệt lập này bị xóa sổ.

Tất nhiên nó phải bị phá hủy,chúng sẽ
muốn vậy một khi đã thu thập tài liệu,để
chắc chắn mọi chứng cứ đều bị hủy...

Jill nhảy qua một cái xác nằm xoải dưới
sàn,rồi một cái nữa,tới được cánh cửa có
bảng báo lỗi ra phía trên,đúng như

Carlos nói. Cô xông qua và được bầu không khí trong lành, mát mẻ, ẩm sương chào đón. Bình minh, anh ấy nói họ sẽ phóng lúc bình minh. Nửa giờ là khoảng thời gian dư dả. Jill chạy nhanh hơn, qua hành lang quanh co những chồng xe và kim loại phế liệu, rồi có một nhà kho, ngay trước mặt. Nó rộng, thấp, và lớn, cửa trước bằng thép gia cố. Hướng 11 giờ... cô không thấy được cửa sau vì một bức tường khổng lồ những máy móc không rõ chắn đường, toàn những ống dẫn dày và kim loại bao bọc, nhưng Carlos có nói cô phải chạy qua mấy món thiết bị. Cô sang phải...

...và đứng chết lặng, nhìn trần trời vào cái thiết bị khổng lồ mà Carlos đã lầm là máy phát điện. Nó là một loại súng laser, khổng lồ, hình trụ, cô đã từng thấy trước đó nhưng chỉ dài bằng nửa cái này – nó cao ít nhất 10 feet, dài 20 feet, chiều rộng bằng cỡ cái bàn cho sáu người. Cả tá dây dẫn từ lỗ ra tới bức tường toàn máy móc cô đang đứng cạnh, nó ngấm

vào cổng trước, làm cô không khỏi suy
nghĩ bọn chúng đang thử nghiệm cái quái
gì với nó chứ...

Cửa sau bật mở. Jill theo phản xạ chĩa
khẩu Beretta và thấy Carlos đứng
đó, tiếng trực thăng ù ù bên ngoài.

“Jill, mau lên!”

Anh hẳn rất mừng khi thấy cô, nhưng cô
đọc được nỗi cấp bách trên gương
mặt, nhắc nhở cô chuyện sắp xảy ra khi
cánh cửa sau lưng anh đóng lại.

Cô bước nhanh về phía anh trong sự im
lặng đột ngột, lắc đầu: “Xin lỗi, tôi chỉ bất
ngờ, đó là khẩu laser lớn nhất tôi từng...”

Rầm!

Gần trần nhà cửa trước, một đồng gì đó
khổng lồ đâm xuyên qua bức tường, biến
khỏi tầm mắt họ khi nó rơi xuống sàn nhà
đằng sau cỗ máy. Jill ấn tượng về cơ thể
sưng phồng, phình phình bao bọc bởi
móng vuốt và xúc tu, và cô biết cô đã
đúng. Nemesis đang tiến hóa. Tích tắc sau
là một tiếng đổ vỡ nữa. Tia lửa điện
phóng ra từ cái bảng cao cạnh lối

vào,tiếng tru ùng ục,quần quọa vang lên
trong phòng,tiếng rú của Nemesis,nhưng
đã biến đổi kinh khủng,sâu hơn,chói
hơn...

“Mau lên!”, Carlos hét lên,Jill chạy tới
trong khi anh giật nắm cửa...

...và nó không mở ra,Jill để ý vệt sáng
nhấp nháy ở cái bảng bên cạnh,hiểu rằng
Nemesis đã kích hoạt hệ thống khóa.Họ
bị kẹt trong nhà kho với cái thứ đã từng
là kẻ giết S.T.A.R.S.,nó đang kêu gào đòi
máu phải đồ.

Chương XXVIII

Carlos nghe con vật rú lên,lập tức biết
nó là cái gì.Anh chỉ thoáng thấy con quái
lúc nó rơi xuống,nhưng nó to lớn đồng
thời là điềm gờ,anh ngờ lạ họ đã tiêu rồi.

Jill cao giọng thành tiếng hét,Carlos khó
lắm mới nghe được cô giữa những tiếng
gào tưởng như không dứt của Nemesis.

“Khẩu .357 đâu rồi?”

Carlos lắc đầu.Anh có khẩu M16,nhưng
đã để khẩu revolver hạng nặng cùng với
phần đạn khẩu liên còn lại trên máy bay.

“Súng phóng lựu?”, anh hét lại,tới lượt

Jill lắc đầu:

“Một khẩu 9mm và khoảng 20 viên trong khẩu tiêu liên”.

“Phải phá cửa thôi,đó là hi vọng duy nhất...”

Nhưng Carlos biết rõ hơn là nghĩ.Cổng trước,cổng sau đều rất chắc chắn,nếu đục lỗ trên tường thì may ra...

...rồi câu trả lời hiện lên,theo cách cô đang nhìn anh thì Jill đã biết,mắt mở to,hơi chớp.

Tiếng rống của con quái vật Nemesis đang bắt đầu,nhưng âm thanh ướt át,kinh khủng đã bắt đầu,âm thanh của một thứ to lớn nhảy nhua di chuyển chậm rãi,đều đặn trên nền bê tông.

“Nó đang tới bắt cô ấy”.

“Cô thao tác nó được không?”, Carlos hỏi,đã sẵn sàng đối mặt với bất cứ thứ gì Nemesis đã biến thành.

“Có lẽ,nhưng...”

Carlos ngắt lời:

“Tôi sẽ đánh lạc hướng nó – làm cho

cái thứ đó chạy đi và cho tôi biết khi nào
thì cúi xuống.”

Trước khi Jill có thể phản đối,Carlos đi
nhanh qua cô,quyết tâm làm bất cứ gì có
thể để ngăn nó bắt được cô, ít nhất thì nó
cũng chậm hơn trước,nếu mình có thể
làm nó chậm hơn nữa...

Anh bước tới cuối bức tường thiết bị,hít
một hơi sâu,đi qua góc – rồi kêu lên vì
kinh tởm cái đồng hồ độn bóng
nhờn,nhấp nhô đang lê lét về phía
anh,kéo người nó đi bằng những móng
vuốt,những phần phụ không rõ hình thù
có màu thịt bị bỏng.Từng cục thịt phập
phồng như bong bóng trong nồi nước sôi
dọc theo cái lưng méo mó,chất lỏng
loãng,đen xì nhỏ xuống từ hàng tá khe hở
nhỏ xíu trên cơ thể nó xuống sàn nhà,bôi
trơn lồi nó đi bằng thịt.

Carlos chọn khối u hơi nhô lên trên đỉnh
con vật khổng lồ đang co bóp rồi nổ
súng,những viên đạn bắn vào phần thịt nó
như đá cuội rơi xuống suối,tạch tạch tạch

- nhanh như chớp,một cái vọt ở đằng trước cơ thể nó vung tới,đập mạnh vào chân Carlos làm anh ngã xuống.Carlos bò lùi lại mặc cho vết thương bên sườn,choáng vì tốc độ kinh người và không chút sợ hãi.Thân hình quá khổ của nó di chuyển chậm chạp,nhưng phản xạ của nó nhanh đến điên rồ,nó đã vươn ra ba mét để quật ngã anh,không chút khó khăn.

“Put a madre”, anh thở dốc,lời nguyền rủa thậm tệ nhất anh có thể nghĩ ra,lăn dẩy rồi lùi lại.Nó đã lết tới góc tường kim loại,khoảng 10 mét hay ít hơn từ chỗ khẩu súng Jill đang bấm nút loạn xạ.Anh đánh lạc hướng nó hiệu quả như một con ruồi đánh lạc hướng máy bay.

“Chúng ta còn bao nhiêu thời gian tới lúc rạng đông đây?”

Đột nhiên,nó lại rống lên,một chuỗi âm thanh,từng khe hở nhỏ rỉ nước trên người nó mở toang,cả ngàn cái miệng gào lên,tạo thành tiếng rống oang oang điếc tai.

Nó không định dừng lại.Carlos lùi xa

hơn,nổ súng lần nữa,lãng phí đạn,nhưng

anh không thể làm gì khác...

...rồi anh nghe thấy tiếng uu mạnh

mẽ,tăng cao từ cái tua bin vĩ đại đang

xoay mỗi lúc một nhanh,Jill đang gào lên

bảo anh tránh ra,và Carlos di chuyển.

Cô đã không tìm được nguồn điện

chính,không dây nối hay nút bấm,cô cũng

không rành nhiều về máy móc để đoán

ra.Cô đã thấy Carlos ngã xuống,tim cô

như ngừng đập,nhưng cô buộc mình phải

tiếp tục thử,biết rõ đây là tất cả những gì

họ có được.

Sau một giây hoảng loạn,liều mạng tìm

kiếm,cô lần ra công tắc năng lượng trên

bệ,và cỗ máy chuyển mình vào sự sống

tươi đẹp,tuyệt vời của nó.

“Tránh ra!”, Jill hét,tay gạt cái cần,khẩu

súng

chạm

rãi

nâng

lên

đúng

hướng, chuyển động của nó hiện rõ trên màn hình nhỏ cạnh cái bệ. Cô có thể cảm nhận năng lượng đang tích tụ, không khí xung quanh nóng lên, cùng lúc Carlos ra khỏi đường bắn và thực thể Nemesis trượt vào tầm mắt, cô thấy mình run lên, gần như vượt qua cả cảm giác tự mãn nguyên mãnh liệt, dữ dội.

Nó đã giết chết Brad Vickers, không chút khoan nhượng lần theo cô khắp thành phố. Nó đã giết đội cứu hộ, làm họ mắc kẹt trong Raccoon, nó đã làm cô nhiễm bệnh, đã khủng bố cô và làm bị thương Carlos – dù nó được lập trình làm những việc đó cũng không quan trọng; cô căm thù nó với tất cả tâm trí, khinh miệt nó hơn bất cứ thứ gì cô từng khinh miệt. Cái thứ biến đổi gen khác thường nhích tới, trượt trên vũng chất lỏng, khẩu súng đã nạp tới đỉnh điểm, âm thanh nhấn chìm tất cả. Lờn Jill nói ra không ai nghe thấy, kể cả cô.

“Mày muốn S.T.A.R.S., tao sẽ cho mày đi

gặp S.T.A.R.S,con khôn nạn”, cô nói,đập tay xuống nút khởi động.

Chương XXIX

Một luồng sáng chói lòa,màu trắng bị che đi bởi những tia điện xanh,cam,bắn ra từ cuối khẩu súng laser thành một tia sáng biểu trưng cho cơn thịnh nộ.Từng vòng nhiệt,ánh sáng quét khắp thân khẩu súng như những tia sét nhỏ,rồi tia sáng laser tìm thấy cơ thể đang quần quai,co bóp từng là Nemesis và bắt đầu ăn.

Con sinh vật một thời là niềm tự hào của bộ phận phát triển Umbrella rên lên,bị bắn trung nhiều lần,quơ quào mấy cái cẳng trong cơn điên đau đớn.Tia sáng đục thủng thịt nó,tàn nhẫn như nó đã chứng minh,làm tan chảy những thớ cơ,hàn những phần cứng hơn – da,sụn,phần kim loại mềm – thành những đồng vô dụng,kết dính.

Con sinh vật bắt đầu cháy âm ỉ,rồi bốc khói,rồi khi tế bào não bên trong nó bị nấu chín,khô lại,Nemesis đã ngừng hiện diện trên đời,chương trình của nó bị xóa

sạch,quả tim không thực cuối cùng cũng

lặng lẽ nổ tung,ở sâu bên trong.

Vài giây sau,khẩu súng quá tải rồi tự tắt.

Chương XXX

Chiếc trực thăng nhấc lên rồi bay đi,ban

đầu hơi lắc lư,nhưng Carlos mau chóng

lấy lại thăng bằng.Những tia nắng mặt

trời đầu tiên rọi lên bầu trời phía đông

khi thành phố chết xa dần sau lưng

họ.Cảm giác thật lạ khi cuối cùng đã

thoát đi được,sau nhiều ngày mong

mỏi,nỗ lực không vì mục đích nào khác.

“Nicholai chết rồi”, Jill nói,giọng cô

bình tĩnh,rõ ràng qua bộ phận tai

nghe.Đó là điều đầu tiên cô nói kể từ khi

họ cất cánh. “Nemesis bắt được hân.”

“Chẳng phải mất mát lớn lao gì”, Carlos

trả lời,thật sự ám chỉ điều đó.

Họ lại rơi vào im lặng,trong một lúc

Carlos cảm thấy thỏa mãn với chỉ bay là

đủ,cho anh cơ hội trấn tĩnh lại.Anh đã

mệt lử,chỉ muốn rời thật xa khỏi

Raccoon trước khi tên lửa tới.

Sau một lúc,Jill đặt tay cô lên tay

anh,điều đó cũng được thôi.

Jill nắm lấy tay Carlos,mặt trời từ từ nhô lên từ phía chân trời,biến bầu trời thành những mảng màu hồng,xám,vàng chanh trắng lợt.Thật đẹp,Jill nhận ra rằng,dù có thế nào,cô cũng không thấy tiếc khi Raccoon sắp trở thành cát bụi.Trong một khoảng thời gian nó đã là nhà của cô,nhưng nó đã trở thành nỗi đau và cái chết của cả ngàn người,cô nghĩ cho nó nổ tung,biến mất có lẽ là điều tốt nhất có thể xảy đến với nó.

Không ai lên tiếng,mặt trời vẫn tiếp tục lên cao,dưới họ mây dậm,những rừng cây,nông trại,nhưng con đường vắng trông thật sáng sủa và mới mẻ trong ánh sáng âm áp dịu dàng.

Khi bầu trời lóe lên màu trắng,khi sóng âm thanh đung vào họ sau đó,Jill không ngoái đầu lại.

Đoạn kết

Gần suốt một ngày Trent làm việc không ngơi tay,lắng nghe những cuộc họp,sắp xếp buổi phát hình chia buồn với vài

người tin tưởng vào mạng lưới, giải thích
sự khác nhau giữa HARMs – loại tên lửa
không đối đất quân đội đã sử dụng tấn
công Raccoon – và SRAMs cho ba
người
đứng
đầu

White

Umbrella. Jackson, nói riêng, không hài
lòng vì đã không sử dụng lượng tên lửa
chiến thuật lớn hơn; hắn không hiểu một
vụ tai nạn hạt nhân có chủ đích trong Hoa
Kỳ phải kín đáo và quy mô càng nhỏ càng
tốt. Mỉa mai làm sao, một kẻ với quá
nhiều tài sản, quyền lực lại có thể thờ ơ
với hiện thực hắn đã góp phần tạo nên.

Trent cuối cùng cũng có được phút thu
giãn vào buổi chiều tối, sau buổi xem xét
những báo cáo Watchdog cuối cùng. Ông
cầm một tách cà phê ra ngoài ban công
những căn phòng ông sử dụng khi làm
việc ở văn phòng DC. Cảnh chạng vạng
quả sáng khoải sau một ngày hít thở
không khí điều hòa và ánh đèn huỳnh

quang. Từ 20 tầng trở lên, thành phố bên dưới trông hư ảo, âm thanh xa xăm, cảnh tượng mờ mờ. Đưa mắt nhìn vào hư vô, Trent hớp ngụm cà phê, nghĩ về những gì ông đã chứng kiến những ngày qua từ căn hộ riêng của mình. Vài trạm di động Umbrella ở Raccoon không bắt được gì từ vệ tinh cá nhân truyền thông tin tới phòng phát hình riêng của ông; ông đã có thể theo dõi nhiều việc đầy kịch tính diễn ra trong những giờ khắc cuối cùng của thành phố.

Có một anh chàng cảnh sát mới vào nghề, Kennedy, và em gái Chris Redfield – hai người đó thoát khỏi vụ nổ phòng thí nghiệm trong gang tấc, còn cứu được Sherry Birkin con gái của hai kẻ không ai ngoài ngoài hai nhà khoa học nghiên cứu hàng đầu của Umbrella. Trent chưa liên lạc với ai trong hai người đó, nhưng ông biết Leon Kennedy cùng Claire Redfield đã trở thành một phần cuộc chiến. Họ còn trẻ, quyết tâm, đầy lòng hận thù với Umbrella; ông không thể đòi hỏi

gì gì hơn thế.

Niềm hy vọng mãnh liệt ông đặt vào

Carlos Oliveira đã đúng như mong

đợi,cậu ta hợp tác cùng Jill Valentine...

Trent hoàn toàn sẵn sàng vì cuộc đào

thoát của họ,hài lòng bởi hai người lính

của ông đã làm việc rất ăn ý,sống sót

mặc dù Jill đã bị nhiễm bệnh,tên điên

người Nga,và con quái tim S.T.A.R.S.

Phương thức sử dụng những đơn vị

Tyrant thử nghiệm vẫn còn là dấu chấm

hỏi với nhiều nhà nghiên cứu của White

Umbrella;vì chúng thường hiệu quả đến

chết người,chúng cũng rất đắt,Trent biết

cuộc tranh luận sẽ tiếp diễn,kích động

bởi sự mất mát hai con trong vụ hủy diệt

thành phố.

“Ada Wong...”

Trent thở dài,thậm mong cô ta còn

sống.Nữ nhân viên cao ráo,xinh đẹp lại

giữ Mỹ-Châu Á ông gửi tới đã tỏ ra sáng

giá cũng như tài năng của cô ta.Ông

không trực tiếp thấy cô ta chết,nhưng khả

năng cô ta thoát cả được vụ nổ phòng thí

nghiêm và sự diệt vong hoàn toàn của

Raccoon từ không đến rất thấp. Thật

may, ít nhất chỉ có thể nói thế.

Nhìn chung, Trent mãn nguyện với tiến độ

mọi việc. Tới giờ, không ai trong tập đoàn

có chút khái niệm ông thật ra là ai hay

ông đang làm gì. Ba người quyền lực nhất

Umbrella ngày càng dựa dẫm vào

ông, không hay biết mục tiêu thật sự của

ông – phá hủy tập đoàn, từ trong ra

ngoài, tàn phá cuộc sống những lãnh đạo

của nó, đưa chúng ra trước công lý; để

thành lập một tổ chức đội quân thiện

chiến gồm những chàng trai, cô gái được

phó thác thực hiện sứ mệnh đánh đổ

Umbrella, hướng dẫn họ hết mức có thể

trong hành trình làm nhiệm vụ của họ.

Cách thức phức tạp bao nhiêu thì lý do

thì lại rất đơn giản: trả thù cái chết cha

mẹ ông, hai nhà khoa học, bị giết chết từ

khi ông còn là một đứa trẻ để Umbrella

có thể trục lợi từ nghiên cứu của họ.

Trent mỉm cười một người, hớp một ngụm

cà phê nữa. Nghe thì quá cường điệu, quá

long trọng.Đã gần 30 năm từ khi cha mẹ ông bị thiêu sống trong vụ tai nạn phòng thí nghiệm nguy tạo.Ông đã để lại sau lưng nỗi đau từ lâu lắm rồi – tuy vậy,quyết tâm của ông chưa bao giờ lung lay.Ông đã thay đổi tên họ,tiểu sự,từ bỏ bất cứ hy vọng có được bất cứ cuộc sống bình thường nào,và không luyến tiếc gì cả,ngay cả lúc này khi ông gánh một phần trách nhiệm cho cái chết của rất nhiều người.

Trời đang tối dần.Xa phía dưới,đèn đường lập lòe bật lên,bừng lên sáng diệu tưởng như có thể tỏa lên bầu trời đêm thành một vòng sáng trên thành phố.Theo cách riêng của nó,thật đẹp.

Trent uống hết tách cà phê,lơ đãng lần theo logo Umbrella giữa bóng tối và ánh sáng,tốt và xấu,và phần xám tồn tại ở giữa tất cả.Ông phải rất thận trọng,không chỉ tránh bị phát hiện;phần xám đó đã làm ông lo lắng.

Sau lúc lâu,Trent quay lưng lại với bóng tối đang bao trùm bên ngoài rồi đi vào

trong.Ông vẫn còn rất nhiều việc phải

làm trước khi có thể về nhà.

-- Hết Tập 5 --

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Document Outline

- [Mở đầu](#)
- [Chương I](#)
- [Chương II](#)
- [Chương III](#)
- [Chương IV](#)
- [Chương V](#)
- [Chương VI](#)
- [Chương VII](#)
- [Chương VIII](#)
- [Chương IX](#)
- [Chương X](#)
- [Chương XI](#)
- [Chương XII](#)
- [Chương XIII](#)
- [Chương XIV](#)
- [Chương XV](#)
- [Chương XVI](#)
- [Chương XVII](#)
- [Chương XVIII](#)
- [Chương XIX](#)
- [Chương XX](#)
- [Chương XXI](#)
- [Chương XXII](#)
- [Chương XXIII](#)
- [Chương XXIV](#)
- [Chương XXV](#)
- [Chương XXVI](#)
- [Chương XXVII](#)
- [Chương XXVIII](#)
- [Chương XXIX](#)
- [Chương XXX](#)
- [Đoạn kết](#)